

ЛИНДА ХАУЪРД ПОЧТИ ЗАВИНАГИ

Част 2 от „Сара“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ансън Едуардс седеше сам в огромния си луксозен кабинет, притиснал върховете на пръстите си, докато преценяваше качествата на двамата си заместници и се чудеше кого да изпрати в Хюстън. Силата му бе в умението да анализира бързо и точно, но ето че в този момент не успяваше да вземе желаното бързо решение. Сам Бронсън бе загадка, мъж, който никога не откриваше картите си, затова не биваше да бъде подценяван. Инстинктът подсказваше на Ансън, че един открит опит да превземе леярната му компания ще бъде обречен на неуспех, че Бронсън е достатъчно жилав и разчита на някой скрит коз. Ансън трябваше да разбере какъв е този коз, каква стойност има необявената карта, преди да предвкуси победата от присъединяването на „Сплави Бронсън“ под крилото на корпорация „Спенсър-Найл“. Знаеше, че лесно ще постигне целта си като предложи повече, отколкото струва компанията, но Ансън нямаше желание да действа по този начин. Носеше отговорност към акционерите в „Спенсър-Найл“, а и не бе безотговорен човек. Щеше да направи необходимото, за да превземе „Бронсън“, но нищо повече.

Можеше да изпрати екип следователи, но това щеше да подплаши Бронсън, а ако той получише някакво предупреждение, противникът щеше да вземе мерки и нещата можеха да се проточат месеци наред. Ансън не желаше да се случи подобно нещо. Най-доброто бе да изпрати сам човек, човек, на когото може да се довери за всичко. Имаше пълно доверие както на Роум Матюз, така и на Макс Конрой, но се колебаеше кой от двамата би свършил по-добре работата.

Бе избрал и обучил сам Роум Матюз за свой заместник; Роум бе твърд, умен, справедлив, решен да постигне успех във всичко, с което се захване. Само че Роум беше известен. В бизнес средите го познаваха, а Хюстън бе прекалено близо до Далас и Ансън не можеше да се надява, че никой не е чувал за него. Самото присъствие на Роум щеше да включи алармата в редовете на противника.

Затова пък Макс Конрой не го познаваха. Хората обикновено не го приемаха сериозно, както ставаше с Роум; той приличаше на манекен, изглеждаше ленив и добродушен. Никой не очакваше Макс да се заеме сериозно с поставените задачи както ставаше с Роум. Работата бе там, че Макс Конрой притежаваше стоманена твърдост и целеустременост, които успяваше да прикрива отлично. Добродушието бе само привидно, той бе впечатляващо упорит и умееше да се контролира до съвършенство. Успяваше винаги да заблуди онези, които не го познаваха, защото очакваха от него да се проявява като плейбой, не като изпълнителен директор.

Май щеше да се спре на Макс, той имаше по-голям шанс да събере информацията незабележимо и дискретно.

Ансън отново взе папката, прелисти страниците с данни за служителите на ключови постове в „Сплави Бронсън“. За самия Бронсън не можеше да се научи почти нищо; човекът бе предпазлив, но и истински гений. Веригата се прекъсва на най-слабата брънка, а Ансън бе твърдо решен да я открие.

Стигна до снимката на секретарката на Бронсън и се спря. Бронсън изглежда й имаше пълно доверие, въпреки че между двамата нямаше романтични чувства. Ансън се намръщи, докато оглеждаше снимката. Жената бе красива блондинка с тъмни очи, но не можеше да се нарече забележителна красавица. По тъмните очи личеше, че е резервирана. Била е женена за Джеф Холси, наследникът на богато семейство от Хюстън. Бяха се развели преди пет години. В момента бе на трийсет и една и все още не се бе омъжила повторно. Ансън погледна името ѝ: Клер Уестбрук.

Отпусна се замислено на стола си. Дали щеше да се поддаде на неустоимия чар на Макс? Времето щеше да покаже. След това почука с пръст по снимката. Бе взел решението. Клер Уестбрук беше слабата брънка във веригата на Бронсън.

Клер се измъкна през двойните врати на терасата и пристъпи към високия до кръста каменен парапет, който отделяше терасата от цветната градина. Отпусна ръце на студения камък и зарея поглед напред, без да вижда пищните цветове, осветени от специално поставени лампи. Как бе възможно Вирджиния да покани и Джеф, и

Хелън, след като знаеше, че Клер вече е приела поканата? Беше го направила нарочно, разбира се; искаше ѝ се да се позабавлява с шока, който Клер със сигурност нямаше да успее да прикрие, когато бившият ѝ съпруг пристигнеше на партито с красивата си бременна съпруга.

Сълзи парнаха очите на Клер и тя мигна няколко пъти, за да ги отблъсне. Мислеше че няма да има проблем да се справи, ако случайно се видят, но сега бе потресена от умишлената жестокост на Вирджиния. Двете с нея не бяха близки приятелки, но въпреки това не бе очаквала подобна постъпка. Иронията бе, че Клер прие поканата единствено защото сестра ѝ Мартин все повтаряше, че щяло да ѝ се отрази добре да излезе от апартамента си и да се срещне с хора! Ето, до това водят добрите намерения, намръщи се Клер и потисна желанието да заплаче. Не си струваше да плаче за подобно нещо, а вече бе научила нов урок: никога не се доверявай на някогашните гаджета на бившия си съпруг. Очевидно Вирджиния така и не бе простила на Клер, че стана госпожа Джеф Холси.

— И на вас ли ви дойдоха много шумът и цигареният дим?

Клер се завъртя рязко, стресната от думите, изречени толкова близо до ухото ѝ. Сигурна бе, че на терасата няма никой. Решена да не позволява на никого да забележи, че е разстроена, тя изви любопитно едната си вежда.

Силуетът на мъжа бе очертан на светлината, бликаща от двойните стъклени врати зад него и бе невъзможно да види лицето му. Въпреки това бе сигурна, че не го познава. Видя ѝ се висок и слаб, с широки рамене, скрити под безупречно бяло сако, а стоеше толкова близо до нея, че долови аромата на автършейфа му.

— Извинете ме, не исках да ви стресна — започна той и пристъпи до нея. — Видях, че излизате и си казах, че малко свеж въздух ще се отрази добре и на мен. Не ни запознаха, нали? Максвел Бенедикт.

— Клер Уестбрук — прошепна в отговор тя. Сега вече го позна; наистина не ги бяха запознали, но го забеляза, когато пристигна на партито. И как да не го забележи човек. Приличаше на манекен, с гъста руса коса и живи очи. Беше си помислила, че човек с такова лице би трябвало да е нисък, поне за да има някаква справедливост. Ала той бе висок и се движеше с мъжествена грациозност, която привличаше всички женски погледи. Лицето му бе като изваяно, но в него нямаше

нищо женствено. Беше мъжествен и когато погледнеше към някоя жена, в очите му се четеше мъжки интерес. Красивите жени не бяха единствените, към които насочваше впечатляващия си чар; отнасяше се към всяка жена, и млада, и стара, и обикновена, и красива, с любезност, уважение и внимание, които ги разтапяха също като снежни топки, оставени под жаркото лятно слънце.

Ако разчиташе и тя, като останалите да се размекне, каза си мрачно тя, значи го очакваше огромно разочарование. Джеф я бе научил на някои от най-трудните уроци за красивите очарователни мъже и тя помнеше всеки един от тях. Бе в безопасност дори с този мъж, нищо че чарът му бе толкова невероятен, че ѝ се стори като жива сила. На него дори не му се налагаш да флиртува! Впечатляващият му вид и покоряваща усмивка привличаха безотказно, британският акцент интригуваше, а тихият му баритон успокояваше. Клер се зачуди дали ще го нарани, ако не покаже, че е очарована от него.

— Сторихте ми се разстроена, когато излязохте — каза неочаквано той и се облегна на стената, без да се интересува за бялото официално сако. — Да не би нещо да не е наред?

Мили Боже, той бил и проницателен! Клер сви рамене и заговори небрежно.

— Не бих казала. Просто не съм сигурна как да се справя с едно неудобно положение.

— В такъв случай, мога ли да ви помогна?

Предложението прозвуча спокойно, любезно и съвсем на място. Клер се поколеба, въпросът му я заинтригува. Бе очаквала да е спокоен и много изискан, но умението му да се контролира съвсем не бе нещо обичайно.

— Благодаря, но не е нищо особено. — Трябваше някак да се измъкне, без да бъде груба, без хората да забележат, че бяга. Не беше заради Джеф, отдавна бе преодоляла чувствата си към него. Само че бебето, което Хелън носеше ѝ напомняше за болката, причинена при загубата на нейното бебе от която така и не успя да се отърси. Бе искала това дете толкова силно...

Зад тях двойните врати отново се отвориха и Клер се напрегна, когато Вирджиния се завтече към нея, за да изрази съчувствието си.

— Клер, мила, толкова съжалявам! Нямах никаква представа, че Джеф и Хелън ще са тук. Поканил ги е Лойд и аз останах не по-малко

изненадана от теб. Миличката, сигурно си много разстроена? Всички знаем колко съсипана беше...

Максуел Бенедикт се изправи пред нея и Клер усети напирания у него интерес. Страните ѝ пламнаха, но тя заговори преди Вирджиния да каже каквото и да е повече.

— Виж, Вирджиния, няма нужда да се извиняваш. Не съм разстроена ни най-малко. — Хладният ѝ глас бе достатъчно убедителен, въпреки че всяка изречена дума бе лъжа. Когато разбра, че Хелън е бременна, нещо в нея се пречупи, а да види съпругата на Джеф, толкова прелестна и горда с бременността си, бе разкъсало сърцето ѝ. Все още не можеше да преживее загубата, това бе болка, с която не успяваше да се справи.

Вирджиния се поколеба, възпряна от пълната незаинтересованост на Клер.

— Щом си сигурна, че си добре... Аз пък си те представях как си изплакваш очите съвсем сама тук.

— Но тя изобщо не е сама — намеси се мило Максуел Бенедикт и Клер трепна, когато той обви раменете ѝ с ръка. Автоматично понечи да се отдръпне, но пръстите му я притиснаха предупредително и тя си наложи да стои мирна. — Нито пък плаче, въпреки че аз с удоволствие бих ѝ предложил рамото си за целта. Нали, Клер? Искат ли ти се да плачеш?

От една страна ѝ стана неприятно, че той използва името ѝ с такава лекота, след като се бяха запознали току-що, но от друга му бе благодарна, че ѝ даде възможност да запази гордостта си и не позволи на Вирджиния да се зарадва, че подлият ѝ замисъл е успял. Клер вдигна глава към него, както бе виждала сестра си Мартин често да прави, когато искаше да очарова някого и му се усмихна с най-завладяващата си усмивка.

— Предпочитам да танцувам.

— Тогава да танцуваме, мила. Бихте ли ни извинили? — обърна се любезно той към Вирджиния и поведе Клер покрай разочарованата домакиня към къщата. След спокойствието на терасата, партито ѝ се стори още по-шумно и задимено. Мирисът на алкохол се бе смесил с дима от цигарите и тя усети, че се задушава, но музиката се носеше над глъчката и смеха и те се присъединиха към танцуващите в центъра на стаята. Имаше толкова малко място, че можеха само да се поклащат

на едно място. Клер понечи да предложи да се дръпнат, но той стисна ръката ѝ, а с другата я привлече до себе си и тя реши да довърши този единствен танц с него. Той не я притискаше, въпреки множеството около тях и тя отново усети контрола, който личеше във всяко негово движение. Може и да не го беше преценила правилно, каза си тя. Единствено защото лицето му бе свършено като на гръцки бог, това не означаваше, както тя бе решила още в първия момент, че е някой празноглав плейбой, а плейбой, който знае какво е самоконтрол. Боже, това ли бе прословутата британска резервираност.

— Откога сте в Щатите? — попита тя и се приближи до него още малко, защото иначе той нямаше да я чуе.

Хитра усмивка се плъзна по изваяните му устни.

— А как разбрахте, че не съм роден в Тексас?

Тя се разсмя.

— По една случайност познах.

— Всъщност, акцентът ми е някаква смесица. Когато си ходя, семейството ми все се оплакват, че говоря твърде бавно.

Така и не отговори на въпроса ѝ, но тя не попита отново. И без това бе прекалено шумно, за да разговарят. Замисли се над ситуацията и се зачуди как да се справи така, че никой да не се почувства неловко. Не искаше да zlepоставя нито Хелън, нито Джеф. Те също бяха жертви на отмъщението, което Вирджиния бе намислила за Клер.

Танцът тъкмо свършваше, когато някой го повика. Клер използва момента и се обърна любезно към него.

— Благодаря ви за танца, господин Бенедикт.

Отдалечи се бързо, докато той бе обсаден от жена, която настойчиво обсеби вниманието му. Изви устни, защото ѝ стана смешно. Сигурно е ужасно жените да те преследват непрекъснато; горкият, колко ли страдаше... когато не се възползваше максимално.

С крайчеца на окото си, Клер забеляза, че Вирджиния я наблюдава непрекъснато и разговаря приглушено с друга жена, която също не откъсваше от нея любопитния си поглед. Клюкарки! Реши да се справи с положението без всякакво увъртане. Вирнала високо глава, приятно усмихната, Клер се приближи до Джеф и Хелън.

Тъкмо преди да стигне до тях, забеляза как Джеф се напруга и по лицето му преминава паника; беше забелязал блясъка в очите ѝ и сигурно се чудеше дали тя няма да предизвика някой от прословутите

си разгорещени скандали, които си спомняше чудесно. Клер задържа усмивката с огромно усилие. Очевидно бе направила грешка като избягваше мъжете, освен някои случайни срещи, през петте години след развода. Майка ѝ сестра ѝ си мислеха, че все още тъжи за Джеф, очевидно и Джеф споделяше това мнение, както и Вирджиния, и целият кръг техни познати. Точно сега не можеше да направи нищо по въпроса, освен да се опита да се държи мило и любезно, за да покаже, че те двамата не означават нищо за нея.

— Здравейте — поздрави ги ведро тя, обръщайки се предимно към Хелън. — Струва ми се, че Вирджиния е поканила и трима ни, за да осигурим безплатното забавление тази вечер, само че аз не съм склонна да играя по свирката ѝ. Да развалим ли удоволствието ѝ?

Хелън бързо се опомни и се усмихна веднага.

— Ще се радвам да видя вкиснатата ѝ физиономия, но все едно, ще се държим много цивилизовано.

Докато други от гостите приближаваха, за да чуят какво си говорят, Клер им заразказва весела случка как всичко се объркало, докато пазарувала наскоро. Хелън също разказа свои случки от моменти, когато е била на пазар, а Джеф най-сетне дойде на себе си и се включи в разговора като попита как са родителите на Клер и семейството на сестра ѝ. Всичко бе в рамките на приличието и на нея ѝ се прииска да се изсмее, но в същото време усещаше колко е стегнато гърлото ѝ. Още колко ли трябваше да продължава всичко това? Гордостта беше едно, но да си бърбри с Хелън, която бе още по-красива, докато беше бременна, бе повече, отколкото Клер можеше да понесе.

В този момент топла ръка докосна гърба над талията ѝ и тя се взря учудена в Макс Бенедикт, застанал до нея.

— Съжалявам, че се забавих — извини се без притеснение той. — Готова ли си да си тръгваме, Клер?

Говореше така, сякаш си имаха други планове, а Клер бе в такава безизходица, че веднага се възползва от възможността за бягство.

— Да, разбира се, Макс. Запознай се с Хелън и Джеф, Бенедикт.

Той веднага пое нещата в свои ръце, любезен и галантен, докато си казваше името и навеждаше глава над ръката на Хелън и разтърсваше дланта на Джеф. Клер едва се сдържа да не се изсмее на озадачения поглед в красивите сини очи на Хелън. Може и да имаше щастлив брак и да бе в напреднала бременност, но тя също оставаше

беззащитна пред чара на Макс Бенедикт! След това той погледна часовника си и измърмори.

— Наистина трябва да тръгваме, мила.

Клер искаше тъкмо това, да си тръгне. Запази усмивката на лицето си и се заслуша в любезните думи на Макс. Той положи длан на гърба ѝ и я поведе към спалнята, за да си вземе чантата. Измъкна я изпод купчина дантелени шалове и няколко доста грозни дъждобрана, подхвърлени редом с палта от норки. Той я чакаше на вратата и не казваше нищо, а Клер така и не успя да разгадае изражението му. Защо я бе спасил? Направил го бе нарочно, но тя така и не си обясни защо си бе направил труда. Та те бяха напълно непознати. След краткия им разговор на терасата дори не можеха да бъдат наречени познати. Усещаше, че трябва да се пази от него и цялото ѝ внимание бе в бойна готовност.

Първо им предстоеше да излязат, а това бе най-важното в момента. Нима имаше по-добър начин, отколкото да си тръгне, хванала под ръка най-зашеметяващия мъж, когато някога бе виждала? Красивите очарователни мъже се имаха няколко предимства; те не бяха от хората, които запазваха дълги връзки, но затова пък впечатляваха всички около себе си.

Любопитна и същевременно цинична усмивка докосна изваяните му устни, сякаш бе успял да прочете мислите ѝ.

— Тръгваме ли? — попита той и ѝ подаде ръка.

Двамата си тръгнаха хванати за ръце, но щом вратата се затвори след тях, тя отстъпи настрана. Уличните лампи разпиляваха сребърни светлини по градината отпред и безразборно паркираните коли на алеята и отпред на улицата, а над тях намигаха няколко пръснати по небето звезди. Пролетната нощ бе топла и влажна, а настъпващият сезон възвестяваше разпукването си с много топлина, за да прогони зимният мраз. На едно дърво чуруликаше срамежливо птиче, но щом стъпките им проехтяха по тротоара, то замълча уплашено.

— Онази мръсница нарочно ли го беше направила? — попита той с напълно спокоен и овладян глас, затова в първия момент Клер не бе сигурна, дали в гласа му все още я имаше стоманената твърдост. Вдигна поглед и забеляза, че по лицето му не личи да е раздразнен и си каза, че се е объркала.

— Беше неудобно, но не мога да го нарека трагично — заяви най-сетне тя, защото не искаше да сподели с този непознат дори минимална частица от това, което ѝ бе струвало. Никога не позволяваше на хората да разберат какво мисли; колкото повече я болеше от нещо, толкова повече се отдръпваше тя с усмивка и високомерие. Ето че имаше полза от това, че като дете нервираще майка си и я разочароваше, защото тя бе решила, че Клер ще заприлича на голямата си сестра, която бе лъчезарна, красива, талантилива и умееше и камък да разтопи със заразния си смях. Само че колкото повече майка им притискаше Клер да преодолее необщителността си, толкова повече детето се затваряше в себе си, докато най-сетне Алма Уестбрук се отказа.

Усети, че между тях е натежало мълчание, че мислите ѝ отново са я пренесли надалече. Клер спря на тротоара и подаде ръка.

— Благодаря ви за помощта, господин Бенедикт. Беше ми приятно да се запознаем. — Говореше любезно, но от тона ѝ ставаше ясно, че това е краят на запознанството им, както и краят на вечерта.

Той пое ръката ѝ, но не я разтърси, пръстите му я стиснаха леко, с топло докосване, което не настояваше за нищо повече.

— Ще вечеряш ли с мен утре вечер, Клер? — попита той и след това добави: — Моля те. — Сякаш бе усетил, че тя ще откаже.

Младата жена се поколеба, омекнала, след като чу това „моля те“, сякаш той не знаеше, че може да си осигури компанията на която пожелаеше. Почти всяка.

— Благодаря, но не.

Едната му вежда леко се изви и тя забеляза блясъка в живите му очи.

— Все още ли изпитваш тръпка към бившия си съпруг?

— Това не ви влиза в работата, господин Бенедикт.

— Не ми се стори така преди малко. Испита голямо облекчение, когато се намесих в нещо, което не ми влиза в работата — отвърна хладно той.

Тя вдигна глава и издърпа ръка от неговата.

— Време е да си платя, значи? Много добре. Не, отдавна не съм влюбена в Джеф.

— Много добре. Не понасям съперници.

Клер го погледна, без да вярва на очите си, след това избухна в смях. Не искаше да го предизвиква заради тези думи; какво си въобразяваше той, че тя е най-голямата глупачка на света? Веднъж вече се прояви като такава, но втори път нямаше да стане.

— Довиждане, господин Бенедикт — каза рязко тя и пое към колата си.

Когато посегна да отвори, силна загоряла ръка я изпревари. Той ѝ отвори вратата и Клер тихо благодари, докато се качваше и вадеше ключовете от чантата.

Макс отпусна едната си ръка на покрива, след това се приведе, тюркоазните му очи бяха присвити и тъмни като морето.

— Ще ти се обадя утре, Клер Уестбрук — заяви той, самоуверен и спокоен, сякаш тя не му бе отказала.

— Господин Бенедикт, опитах се да не бъда груба, но вие не ме интересувате.

— Имам адресна регистрация — заговори той и устата му развеселено потръпна, а Клер противно на волята си се загледа в устните му, сякаш омагьосана от прелъстителните линии. — Ваксиниран съм и умея да се държа сравнително възпитано. Не ме търси нито една от силите на реда и законността, никога не съм бил женен и обичам децата. Искаш ли препоръки?

Не успя да сдържи лекия си смях.

— Родословното ти дърво впечатляващо ли е?

Той приклекна край отворената врата на колата и ѝ се усмихна.

— Безупречно е. Може ли да го обсъдим утре вечер по време на вечеря?

Тя омекна, обзета от любопитство. Без дори да си позволи да се замисли, осъзна, че от доста време се чувства самотна. Какво лошо имаше да излезе на вечеря с него? Нямаше да се влюби; щяха да си поговорят, да се посмеят, да похапнат и можеха да станат приятели.

Поколеба се още момент и след това се предаде.

— Добре. Съгласна съм.

Той се разсмя и белите му зъби блеснаха.

— Боже, какъв ентусиазъм! Мила, обещавам да се държа изключително приятно. Откъде да те взема и в колко? Осем например?

Разбраха се за часа и Клер му обясни как да стигне до апартамента ѝ. След минутка потегли, а когато спря на първия

светофар, вече бе смръщила чело от ужас. Как можа да се съгласи да излезе с него? Беше се клела да избягва този тип мъже като чумави, но този бе успял да я накара да се чувства добре, беше я разсмял и тя откри, че го харесва. Той не се приемаше прекалено сериозно, което би я накарало да хукне презглава в обратната посока. Освен това се бе държал мило и ѝ се притече на помощ...

Беше прекалено опасен, за да се чувства спокойно с него.

Когато влезе в апартамента си, вече бе решила да откаже срещата, но докато затваряше и заключваше вратата, празнотата и тишината в стаята я връхлетяха и я притиснаха. Беше отказала да си вземе котка, защото тя щеше да бъде окончателният символ на самотата ѝ, но ето че в този момент имаше нужда от домашен любимец, от нещо, или някой, който да я посрещне, когато се прибира у дома. Котката, или кучето нямаше да ги интересува дали тя е на ниво; пълно коремче и топло легло, някой да ги чеше зад ушите, домашните любимци не очакваха нищо повече. Като се замисли човек и те и хората искаха едно и също. Храна, подслон и обич.

Обич. Имаше и храна, и подслон, всички материални капани на детството, прекарано в семейство от средната класа. Дори бе имала обич, но това бяха случайни трохи, останали от всичко, с което родителите ѝ даряваха Мартин. Клер не ги обвиняваше. Мартин бе съвършена. Някои биха тормозили една срамежлива и непохватна помалко сестра, но Мартин бе винаги мила и търпелива с Клер, дори сега се притесняваше за нея. Колкото и заета да бе Мартин с процъфтяващата си адвокатска практика, с обичаните от всички деца и също толкова зает съпруг, тя винаги намираше време да звънне на Клер поне два пъти в седмицата.

И въпреки това нещо у младата жена се свиваше, когато забелязваше откритото предпочитание на родителите си към Мартин. Спомни си как се взираше в огледалото като дете и се чудеше какво ѝ има. Ако бе грозна, или с лош характер, поне щеше да намери обяснение защо родителите ѝ са винаги недоволни от нея. Макар и да не бе толкова красива като Мартин, тя бе хубаво дете, опитваше се отчаяно да угоди на всички, докато най-сетне проумя, че каквото и да прави няма да успее, затова започна да се затваря в себе си. Точно това ѝ бе проблемът. Не беше каквато трябва. Мартин бе красива, а Клер просто хубава. Мартин бе слънчево общително дете, докато Клер бе

склонна към изблици на сълзи и обикновено странеше от хората. Мартин бе талантива, великолепа пианистка и много добра в изкуствата; Клер отказа да се занимава с музика и често се скриваше някъде, за да почете книга. Мартин бе амбициозна и упорита, Клер бе умна, но не успяваше да се представи както трябва. Мартин се омъжи за красив и не по-малко амбициозен от нея млад адвокат, двамата започнаха обща практика и имаха две прекрасни щастливи деца; Клер се омъжи за Джеф — единственият случай в живота ѝ, когато успя да угоди на майка си — но бракът ѝ се разпадна.

Сега, пет години по-късно, Клер гледаше на брака си с яснота и преценяваше точно причините, поради които се стигна до развода. Вината бе почти изцяло нейна. Бе ужасена, че няма да бъде на ниво за това, което хората очакваха от нея като госпожа Джеферсън Холси, изпитваше паника, че се лута в отчаяни опити да се представи като съвършената домакиня, съвършената съпруга, приятна за компания жена, раздаваше се толкова много, че накрая за Джеф не ѝ оставаха сили. Отначало той търпеше; след това пропастта помежду им се задълбочи и той започна да се оглежда настрани... и се спря на Хелън, която бе красива, по-голяма от Клер и невероятно самоуверена. Единствено неочакваната бременност на Клер предотврати развода им в онзи момент. Не можеше да отрече, че Джеф се държеше нежно и мило с Клер, въпреки че бременността ѝ означаваше край на връзката му с Хелън. Той обичаше Хелън, но Клер му бе съпруга и носеше детето му, затова той не пожела да я съсипе като поиска развод.

След това тя направи спонтанен аборт. Той я изчака да се възстанови и ѝ каза, че иска да се разделят. Разводът сигурно разочарова половината Хюстън, защото между двамата нямаше и следа от ожесточените нападки, които се очакваха. Клер знаеше, че всичко между тях е приключило още преди да изгуби бебето. Разводът мина тихо, а Джеф се ожени за Хелън щом това стана възможно и само след година Хелън му роди син. Сега бе бременна отново.

Клер изми лицето си, зъбите, след това си легна и взе книгата от нощното шкафче, за да не мисли за бебето, което бе изгубила. Това бе минало, както и бракът ѝ, а разводът бе най-доброто, което някога ѝ се бе случвало. Разривът между двамата я бе накарал да се погледне добре. Цял живот се бе опитвала да угоди на другите, никога на себе си. Бе решила да бъде такава, каквато е и през последните четири

години успя. Като цяло бе довольна от живота, които бе създала. Имаше добра работа; четеше, когато ѝ се приискаше и колкото ѝ бе приятно. Слушаше музиката, която предпочиташе. Сега с Мартин бяха по-близки от когато и да било преди, защото Клер вече не се чувстваше застрашена от по-голямата си сестра. Дори с родителите си се разбираше по-добре... само ако можеше майка ѝ да престане да я натиска „да си намери един приятен младеж и да се задоми“.

Клер почти не излизаше; просто нямаше смисъл. Не ѝ се искаше да се впусне в един посредствен брак, сключен заради общи интереси, а пък не бе от жените, които подпалват жарка страст. Беше се научила да се контролира, за да се защити по този начин. Ако заради това я смятаха хладна и затворена, голяма работа? По-добре така, отколкото да бъде открита за болката, която се раждаше, когато те отхвърлят.

Сама си бе избрала този живот и съвсем съзнателно си го бе създала. Защо, тогава, прие да вечеря с Макс Бенедикт? Въпреки приятното му чувство за хумор, той си оставеше плейбой и нямаше място в живота ѝ. Щеше любезно, но твърдо, да го помоли да отложат срещата. Клер затвори книгата, защото не можеше да се съсредоточи. Красивото лице на Максвел Бенедикт се изпречваше пред буквите. Кафявите му очи бяха притеснени, когато загаси лампата и дръпна завивката. Въпреки че инстинктите ѝ я предупреждаваха, тя нямаше да отмени срещата.

Макс седеше в хотелската стая, подпрял крака на масичката за кафе, до лакътя му бе оставена кана кафе. Беше се намръщил строго, докато четеше един от обемните доклади, получени по пощата. Финият му пръст приглаждаше лявата вежда, докато четеше; скоростта, с която поглъщаше информацията, беше феноменална и бе стигнал почти до самия край. Разсеяно посегна към каната и по лицето му се изписа раздразнение, щом разбра, че вътре не е останало почти нещо.

Довърши бързо доклада и го подметна настрана. Очите му бяха присвити. Ансън бе дочул, че и друга компания имала апетити към „Сплави Бронсън“. Това бе доста притеснително, но още по-притеснителни бяха слуховете, че компанията имала връзки с Източна Европа. Ако тези слухове се окажеха истина, това означаваше, че бе изтекла информация, че Бронсън е създал супер лека сплав, почти

неразрушима, много по-добра от сплавта, използвана за разузнавателните самолети SR-71. Засега това бяха само слухове; нямаше официално съобщение, а ако нещо бе създадено, то Сам Бронсън го криеше. И въпреки това слуховете се носеха доста настойчиво.

Това никак не му хареса. Ако се намесеше друга компания, щеше да се наложи той също да действа, може би преди дори да е готов, което щеше да увеличи шансовете за провал. Макс не обичаше да губи. Презираше провалите; бе прекалено напорист и контролираше всичко до най-малките подробности, за да не се налага да приеме нищо по-малко от убедителна победа във всичко, с което се захванеше.

Взе отново доклада и го прелисти, но мислите му се стрелкаха в друга посока. Онази жена, Клер Уестбрук... Тя не бе това, което очакваше. Ансън си мислеше, че ще се окаже слабата брънка и Макс очакваше да я очарова с лекотата, с която се справяше обикновено. Не се получи според очакванията му. Тя бе сдържана и спокойна, владееше се отлично и не се поддаваше на чара му. Въпреки че накрая прие поканата му за вечеря, Макс остана с впечатлението, че го направи поради някакви свои причини.

Той присви очи. Още от пубертета жените го преследваха по петите. Макс обичаше жените, наслаждаваше им се, желаше ги, но те бяха лесна плячка. За пръв път една жена го поглеждаше спокойно и безизразно, а след това му бе обърнала незаинтересована гръб. Никак не му стана приятно. Почувства раздразнение, но това бе предизвикателство, а тя не биваше да усеща нито едното, нито другото. Тук ставаше дума за бизнес. Щеше да използва чара си, за да измъкне нужната информация незабележимо; корпоративната война се състоеше тъкмо в това: тя си оставеше война въпреки привидно цивилизованите отношения, безупречните костюми и срещите на борда на директорите. Само че прелъстяването не бе част от плана му, затова неволното неочаквано привличане, което изпита към нея бе още по-нежелано. Не можеше да си позволи да се разсейва. Налагаше се да се съсредоточи над възложената му задача, да събере информацията бързо и да действа.

Знаеше, че е изключително чувствена натура, но винаги преди физическите му нужди и реакции бяха контролирани от интелекта. Той владееше тялото си до съвършенство, а не обратното. Това бе

неразделна част от характера му; природата го бе дарила както с впечатляващ интелект, така и със сексуален апетит, който би поробил един по-податлив човек, но той бе невероятен, а умствените му възможности бяха така добре овладени, че умееше да контролира физическите си нужди и никога не се поддаваше на повика на природата. Неочакваното привличане, изпитано към Клер Уестбрук го разгневи и разсея, случваше се в напълно неподходящ момент.

Клер беше красива, но той бе имал и значително по-красиви жени. Тя нито откликна на чара му, нито се опита да флиртува с него по начин, който веднага щеше да му подсказва дали се интересува от него. Единственото забележително у нея бяха очите, огромни кадифено кафяви. Нямаше причина да мисли за нея, но така и не успя да я прогони от ума си.

ВТОРА ГЛАВА

Пронизителният звън на телефона стресна Клер рано на следващата сутрин и меките ѝ устни се извиха в крива усмивка, докато се преобръщаше в леглото, за да вдигне слушалката и да спре натрапчивия звън.

— Здравей, Мартин — започна тя, гласът ѝ бе дрезгав и сънен.

Последва кратко мълчание, след това Мартин се разсмя.

— Не го прави повече! Как разбра?

— Сигурна бях, че сутринта ще се обадиш, за да провериш какво става с мен. Да, отидох на партито на Вирджиния и не, не бях красавицата на вечерта.

— Отговаряш на въпросите ми, преди да съм ги задала — оплака се Мартин, без да крие обичта в гласа си. — Каж ми, забавлява ли се?

— Знаеш, че не си падам по такива събирания — започна да се измъква Клер, седна в леглото и премести възглавницата зад гърба си. Не спомена, че се е запознала с Макс Бенедикт, нито пък че ще вечеря с него. Мартин щеше да я засипе с хиляди въпроси и да се развълнува за нещо, което щеше да си остане съвсем маловажно. Клер не очакваше тази вечеря да прерасне в любовни отношения. Макс можеше да има всяка жена, която си избере, така че едва ли щеше да се задоволи с нещо по-малко от най-доброто. Това бе просто вечеря, нищо повече, вечер, в която щеше да излезе с мъж, наскоро настанил се в града, който не познаваше много хора. Сигурно за него бе истинско удоволствие да се запознае с жена, която не се опитваше да го преследва.

Мартин въздъхна. От опит знаеше, че когато Клер не желае да говори за нещо, нито настояване, нито подпитване можеше да я накара да си промени мнението. За толкова скромен и мил човек, Клер бе непоносим инат. Мартин познаваше сестра си и знаеше колко е уязвима и чувствителна, затова не се опита да настоява, а умело смени темата и ѝ разказа за някаква лудория, сътворена от осем годишния ѝ син тази сутрин.

Побъбриха си още няколко минути, след това си взеха довиждане. Клер затвори и се отпусна назад на възглавницата, тъмните ѝ очи останаха замислено впити в тавана. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Макс Бенедикт, виждаше лицето му, наситено тюркоазните очи, но този тюркоазен цвят непрекъснато се менеше. Понякога бяха по-скоро зелени, отколкото сини, понякога изглеждаха сини, вместо зелени, а на два пъти забеляза проблясък, който я стресна, но не успя да познае какво означава. Сякаш бе видяла сянка в морето, изчезнала в миг, оставила я да се носи по завихрените тюркоазни вълни, които напомняха на всеки за опасностите, които морето криеше.

Сигурно и той криеше опасности, притаени зад красотата, дадена му от природата. Всички човешки същества имаха скрити дълбини, разбира се, но при някои те бяха по-умело скрити, отколкото при други, докато при трети прозираха, но всеки ги пазеше по свой начин. Дали той не използваше външния си вид като бариера, като огледало, което връща лъчите на слънцето?

Умееше да се контролира невероятно добре. Може би някои хора нямаше да го забележат, но Клер бе по-чувствителна от повечето. Тя усещаше контрола му, защото тя самата се бе научила да се владее. Като дете едва сдържаше напиралите чувства, един див поток от любов и признателност, които само чакаха човека, на когото да бъдат отдадени, стига този човек да я обикнеше заради самата нея. Мислеше си, че Джеф е този човек и бе отприщила страстта си, като се опита да се превърне в свършената съпруга, но се бе провалила. Сега вече не очакваше този човек да се появи; беше наранена и нямаше да позволи някой отново да я нарани. Бе заключила чувствата и страстта и бе довольна и без тях.

Как ли щяха да изглеждат тюркоазните очи, ако контролът го нямаше и страстта ги стоплеше? Как ли изглеждаше, докато се любеше? Клер седна в леглото и отблъсна притеснителните образи. Беше събота, имаше си достатъчно домакинска работа. Свали нощницата и метна копринената дреха върху леглото и за момент се наслади на розовата коприна, открила се върху дантелите на покривката. Обичаше красивите неща. Тази нейна черта бе дълбоко скрита и защитена, но личеше в избора ѝ на фино бельо, в хармоничните цветове, които съчетаваше около себе си. Леглото ѝ

беше бяло, килимът в мек прасковен цвят и в стаята бяха комбинирани петна в розово и нефрит. Кърпите за баня бяха плътни и много пухкави и тя с удоволствие ги допираше до себе си. Очароваха я толкова много неща: дъждът по лицето ѝ, топлото слънце, лъч светлина, преминал през бурканче желе от сливи, прозрачната прелест на току-що разпукнал се лист през пролетта, мекият килим под босите ѝ крака. Тъй като наблюдаваше хората отстрани, забелязваше повечето от тези, които препускаха през живота.

Беше спала до късно, затова трябваше да побърза с обичайните за всяка събота чистене и подреждане, за да може след това да си нагласи косата и да се лакира. Беше нервна и напрегната и то заради мъж с очи в цвят на море и слънце в косата, а подобна реакция бе толкова необичайна, че всичките ѝ защитни сили се надигнаха. Трябваше да бъде непрекъснато нащрек и да внимава със себе си, не толкова с Макс. Тя бе тази, която проявяваше слабост и вярваше, че Джеф я обича колкото и тя него, защото така бе искала да вярва. Джеф никога не я бе подвеждал; тя се бе подвела сама. Това нямаше да се случи никога повече.

Дори и така, гордостта нямаше да ѝ позволи да не изглежда в най-добрия си вид, когато излезеше с Макс, затова отдели много време за грима си. Чертите ѝ бяха нежни, с високи скули и широка мека уста; малко руж ѝ придаваше свежест, а с червило устните ѝ изглеждаха още по-пухкави. Загатната очна линия и сиви сенки превръщаха тъмните ѝ очи в тайнствени езера. След като вдигна медно русата си коса и остави няколко кичура да се къдрят небрежно около слепоочията, тя си сложи перлени обеци във формата на капки и се погледна в огледалото. Старомодната прическа ѝ отиваше и разкриваше правилните черти на скулите и брадичката, слабият дълъг врат, но изглеждаше така, сякаш зад очите бяха скити неразгадани тайни.

Бе готова, когато точно в осем на вратата се звънна. Отдавна вече бе обзета от нервност и звънецът я стресна. Бързо, преди нервите да са я покорили, тя отвори вратата.

— Здравей. Заповядай. Искаш ли нещо за пиене преди да тръгнем? — Гласът ѝ бе спокоен и любезен, глас на домакиня, която изпълнява задълженията си без особен ентусиазъм. Клер инстинктивно се отдръпна от него, бе забравила колко е висок и се почувства дребна пред него.

Приятното му изражение не трепна, когато ѝ подаде ръка с дланта нагоре.

— Благодаря ти, но нямаме време. За толкова кратко време, се наложи да направя резервация за по-ранен час, отколкото ми се искаше. Тръгваме ли? — Протегнатата му ръка бе стегната и спокойна, но жестът бе като команда. На Клер ѝ се стори, че той е забелязал отдръпването ѝ и иска да я върне. Искаше тя да е близо до ръката му, дори да положи длан в неговата, което да му покаже, че му се доверява и е готова да му се подчини.

Тя не можеше да го направи. Сблъсъкът бе само миг и тя сложи край като отстъпи, за да си вземе чантата и късото копринено сако, което отиваше с бледо розовата копринена права рокля. Едва когато се обърна и погледът ѝ попадна на гърдите му, тя разбра, че той не бе подминал момента. Замръзна на място.

Той пое сакото от ръцете ѝ и го задържа, за да го облече.

— Може ли — каза той с хладния си добре премерен глас, в който не личаха никакви чувства, дотолкова, че Клер се зачуди дали не си е въобразила, че протегнатата ръка е била просто типичен мъжки жест, а не завоалирана команда. Може би, ако бе излизала повече, нямаше да се притеснява толкова и да е така непохватна. Мартин изглежда беше права като настояваше да се вижда с повече хора.

Остави го да ѝ помогне със сакото, след това той пригладя яката с небрежно леко докосване.

— Изглеждаш прекрасно, Клер, като викторианска камей.

— Благодаря ти — прошепна тя, обезоръжена от милия неангажиращ комплимент. Изведнъж разбра, че той бе усетил притеснението ѝ и се опитваше да я накара да се отпусне като използваше най-изисканото си държание, за да ѝ вдъхне увереност, а странното бе, че се получи. Той се контролираше както обикновено, не издаваше чувствата си и на нея това ѝ допадна. На хората, които действаха импулсивно, не можеше да се разчита.

Бе поставил ръка над талията ѝ, тя усети топлия натиск, но той не я притесни. Чувстваше се спокойно и откри, че очаква с нетърпение вечерта.

Колата, която караше, я успокои още повече. Щеше да го заподозре, ако се бе появил с някой лъскав спортен модел, но консервативният черен мерцедес-бенц не бе кола за човек, свикнал да

бъде на показ. Освен това бе облечен консервативно, отбеляза тя, докато оглеждаше сивия му раиран костюм. Кройката бе безупречна, а елегантното стегнато тяло придаваше на костюма моден вид, който нямаше да се забележи при друг, а в същото време не можеше да се нарече облекло на плейбой.

Всичко, което правеше, ѝ вдъхваше увереност. Той поведе лек, неангажиращ разговор и не настояваше за отговори и уточнения, не използваше нито намеци, нито двусмислия, нито пък ѝ задаваше лични въпроси. Бе избрал тих ресторант, в който човек имаше чувството, че са насаме, но не и в интимна обстановка. Не целеше да я впечатли, просто вечеряше с жена, без да очаква някакво продължение на вечерта, а това бе наистина успокояващо.

— Каква е работата ти? — попита небрежно той и топна огромна кралска скарида в коктейлния сос, преди да отхапе половината с огромна наслада.

Клер наблюдаваше как белите му зъби се впиват в розовото месо и пулсът ѝ се ускори. Той бе невъзможно красив и младата жена не успяваше да спре да го гледа.

— Секретарка съм.

— За някоя голяма компания ли?

— Не. „Сплави Бронсън“ е малка компания, но се разраства бързо и имаме дългосрочен план за бъдещето. Акционерно дружество е, но аз работя за главния акционер и основател, Сам Бронсън.

— Харесва ли ти? Много хора вече не откриват никакво удоволствие да вършат подобна работа; всички искат да са на ръководна длъжност и да си имат своя секретарка.

— Все някой трябва да върши и тази работа — усмихна се Клер. — Аз нямам нито талант, нито амбиция да съм ръководен кадър. Ти в коя компания работиш? Ще останеш ли в Хюстън за постоянно?

— Не за постоянно, но поне няколко месеца. Търся терени, в които да инвестирам.

— Недвижими имоти ли? — попита Клер. — Предприемач ли си?

— Нищо чак толкова впечатляващо. Занимавам се с проучвания.

— А как стана така, че те прехвърлиха от Англия в Тексас?

Той сви незаинтересован рамене.

— Тук възможностите за бизнес са много повече. — Макс огледа нежното гладко лице и се зачуди как ли ще изглежда, ако истинска топлота сгрее тъмните ѝ очи. Сега бе по-спокойна, но все още не откриваше у нея отклика, който го предизвикваше и интригуваше. Засега разговорът не бе свързан с лични въпроси и не си бе позволил да каже и направи нищо, което да го представи като натрапчив мъжкар, а ето че тя бе станала малко по-уверена, но се отдръпваше също като костенурка в черупката си при най-малкия намек за агресивност, или сексуалност. Сякаш не искаше нито някой да я привлича, нито да флиртува с нея. Колкото по-малко се държеше като мъж, толкова повече ѝ допадаше държанието му и този факт го разгневи. Какво ли не бе готов да направи, за да я изведе от леденостудените стени на метоха, в който се бе заключила, да го приема като мъж, да я накара да почувства страст!

Клер извърна поглед, леко стресната от студено неpronицаемо изражение в очите му. За миг лицето му бе загубило приятното излъчване и той ѝ бе заприличал на неумолим и неотстъпчив викинг боец. Може тъкмо скандинавските предци му бяха дали златната коса и морско сините очи, едва ли бе намесата на англосаксонските деди.

Какво ли каза, за да предизвика това студено изражение? Зададе най-обикновен любезен въпрос; толкова много внимаваше да не прекрачи границата, която сама бе наложила и не смееше да каже нищо, което би заприличало на личен интерес.

— Снощи — започна рязко той. — Беше проява на злоба, нали? Защо?

Клер изви глава настрани и това бе единственият знак, че се е стреснала от промяната на разговора. Тъмните ѝ очи не изразяваха нищо.

— Да, нарочно беше, но усилията ѝ бяха напразни. Не е важно.

— Не съм съгласен. — Думите му прозвучаха остро, макар и изречени с мек акцент. — Беше разстроена, въпреки че се държа безупречно. Защо бе нужна тази постановка?

Тя го гледаше втренчено, очите ѝ бяха все още безизразни, сякаш бе издигнала мислена стена. След миг той разбра, че тя няма да му отговори и усети как го обхваща силен гняв, който го накара да стисне безсилно зъби. Защо бе толкова противно резервирана? С тази скорост нямаше начин скоро да се доближи до нея, за да получи необходимите

отговори! Искаше цялата тази работа да приключи, а след като сделката се осъществеше, можеше да се съсредоточи над Клер и дразнещото привличане, което изпитваше към нея. Нямаше съмнение, че ако успее да ѝ се посвети напълно, щеше да премине отвъд бариерите, издигнати пред нея. Никога не бе имал проблем да спечели желаната жена; нямаше причина Клер да бъде първият неуспех. Може би тя щеше да се окаже най-голямото предизвикателство в живота му. Тази мисъл веднага засили интереса му.

Как да спечели доверието ѝ, след като при всяка негова настъпателна крачка, тя се отдръпваше? Лека бръчка проряза челото му, когато се намръщи, докато я оглеждаше напълно открито и се опитваше да разгадае мислите ѝ. След като се бе отдръпнала, значи се чувстваше застрашена от него, а пък той не бе направил абсолютно нищо, за да предизвика подобна реакция. Повечето жени бяха привлечени от него още щом го видеха и не спираха да обикалят, докато Клер се стараяше да го държи на разстояние. В момент на прозрение Макс се сети, че сигурно външният му вид я кара да е толкова подозрителна и се намръщи още повече. Сблъсквала се е с плейбой и се страхуваше от тях; очевидно бе решила, че няма да стане още една от жените му. По дяволите! Щеше да избяга като подплашен заек, ако разбере, че реакцията ѝ го привлича много повече, отколкото един открит флирт. Макс бе свикнал жените да го преследват; а дамите, които се отдръпваха от него, извикваха първичното желание да последва отдалечаващата се плячка.

Тя бе крехка и сочна плячка, каза си той, докато наблюдаваше едва забележимата руменина по бузите ѝ. Беше започнала да се притеснява от втренчения му поглед. Имаше мило интелигентно лице и той не можеше да се откъсне от огромните тъмни очи, кадифени като разтопен шоколад. Тенът ѝ бе невероятен, също като на костен порцелан; тя изобщо имаше ли представа колко привлекателни са очите ѝ? Едва ли. Съпругата на бившия ѝ мъж бе истинска красавица, но ако можеше да избира между двете жени, Макс без колебание щеше да се спре на Клер. Бе удивен от смелостта и достойнството, с които се справи с положението на партито снощи. Колко други жени биха запазили самообладание при подобни обстоятелства? Докато я наблюдаваше хладно и преценяваше, той разбра, че я желае.

Щеше да е негова, но първо трябваше да премине отвъд проклетите бариери.

— Говори с мен — подтикна я тихо той. — Не се отнасяй с мен като с другите.

Клер го погледна стресната и очите ѝ се разшириха. Какво ли искаше да каже? Как се отнасяха другите към него?

— Не те разбирам? — призна най-сетне тя.

Очите му бяха късчета зелен лед, без следа от синьо.

— Казаха са го и поетите, мила. Лицето ми ме превръща в мишена, в сексуален трофей, който да бъде закачен на стената над леглото, в преносен смисъл, разбира се. Повечето жени не се интересуват от мен в друго отношение, освен като жребец; като човек ме смятат за безмозъчен глупак. Обичам секса, аз съм нормален мъж. Освен това обичам разговорите, музика, книги и предпочитам да ме приемат като човек, не само като топло тяло.

Клер бе потресена, дотолкова слисана, че забрави предупредителната тръпка, плъзнала по гърба ѝ, докато той я наблюдаваше с онова студено ожесточение.

— Само че аз не съм... Искам да кажа, не те преследвам — заекна тя.

— Не, при теб е тъкмо обратното. Ти ме погледна един-единствен път и реши, че с това лице не е възможно да съм нещо повече от плейбой, живо украшение за леглото на някоя жена.

Започна да я обхваща паника. Нали точно това си бе помислила отначало, затова сега се срамуваше. Клер бе невероятно чувствителна и тъй като хората лесно я нараняваха, тя внимаваше да не наранява никого по пътя си. Мисълта, че бе причислила този мъж към ненужните красавци, я ужаси. Имаше други причини, поради които го държеше на разстояние, но не искаше той да ги разбира; сигурно му се струваше, че тя го е зачеркнула като повърхностен и неморален, без дори да си е направила труда да го опознае. Бе ядосан, и то с право.

— Извинявай — започна тя с тих и напълно искрен глас. — Истина е, че те помислих за плейбой, но също така е истина, че разбрах, че не съм от твоя калибър.

Той се приведе напред с присвити очи.

— Това пък какво трябва да означава? Какъв е моят „калибър“?

Клер сведе очи, защото не смееше да се вгледа в този пронизващ ясен поглед и заоглежда ръцете му. Бяха слаби, фини ръце на аристократ, красиво оформени, но също така силни. Дали и мъжът бе като ръцете си?

— Клер — настоя той.

Най-сетне тя вдигна поглед, лицето ѝ бе спокойно, както обикновено, но очите разкриха уязвимостта ѝ.

— Ти си много по-изтънчен от мен, разбира се, и много по-красив. Сигурна съм, че жените непрекъснато те преследват, но от друга страна, ти можеш да имаш която жена поискаш. Просто не искам да съм следващата ти мишена.

Отговорът ѝ никак не му хареса; по лицето му не трепна нито един мускул, но неудоволствието му бе толкова осезаемо, че тя усети хладна тръпка по кожата си.

— Защо тогава се съгласи да излезеш с мен? Истина е, че бях доста настоятелен, но и ти се остави да бъдеш убедена.

— Бях самотна — изрече тя и отново погледна настрани.

В този момент сервитьорът донесе вечерята им и прекъсването даде на Макс възможност да овладее обзелия го гняв. Триста дяволи да я вземат дано! Приела била поканата му, защото била самотна! Очевидно бе класиран на по-високо място от телевизора, но едва бе успял да спечели надпреварата! Зачуди се дали егото му ще издържи на още един подобен удар.

Когато останаха отново сами, той се пресегна през масата, хвана я за ръката и стисна нежните ѝ пръсти, които тя се опита да отдръпне.

— Ти не си мишена — изрече натъртено той. — Ти си жена, с която се запознах, която ми хареса, и която ме погледна, без да се чуди дали съм достатъчно добре надарен и изобретателен в леглото. Да не би да си мислиш, че понякога не се чувствам самотен? Искаше ми се да поговоря с теб; имам нужда от приятел. Сексът е нещо, което мога да си осигуря, когато ми се прииска.

Тя отново поруменя, сякаш се бе почувствала неловко, но в очите ѝ се бяха появили пламъчета. Беше ги забелязал за кратко предишната вечер, а сега му направиха отново впечатление и той осъзна, че тя е наистина прелестна, когато в тъмните ѝ очи затанцува светлина.

— Наистина ли? — прошепна стресната тя.

В първия момент той се почувства объркан, сякаш някой го бе ударил по главата. Само преди миг бе побеснял, но сега бе като омагьосан от лекия ѝ хумор. Измести леко ръка и прокара палеца си по опакото на пръстите ѝ. Направи го небрежно, докато се наслаждаваше на меката ѝ кожа.

— Дамите са станали невероятно дръзки. Много е обезсърчаващо да се запознаеш с една жена и само след пет минути ръката ѝ вече да е в панталоните ти.

Тя се разсмя и той усети как го залива топлина. Най-сетне бе успял да спечели малък напредък! Точно това беше начинът; тя бе самотна и имаше огромна нужда от приятел, а всичките ѝ защитни сили бяха съсредоточени да отблъсне романтиката и прелъстяването. Търсеше приятел, не любовник. Макс не бе съгласен с избора ѝ, но щеше да се примири за момента поне, иначе рискуваше да я отблъсне.

— Може ли да бъдем приятели? — попита мило той, решен да действа предпазливо. Клер просто не бе като жените, които преследваше целеустремено; бе по-мила, по-чувствителна, а в очите ѝ се таяха скрити мечти.

По устните на Клер все още трептеше усмивка. Приятели? Възможно ли бе да станат приятели с този греховно красив мъж? И защо ли иска да се сприятели с нея? Тя бе съвсем обикновена, докато той бе всичко друго, но не и обикновен. Може пък наистина да се чувства самотен. Клер разбираше самотата и я познаваше. Бе я избрала като най-безопасния път в живота, но въпреки това имаше моменти, когато копнееше за човек, с когото да поговори, без да таи всичко дълбоко в себе си. Не че ѝ се искаше да излее пред някого сърцето си; имаше нужда от простичките ежедневни разговори с приятели. Никога не се бе радвала на подобна близост, дори с Мартин, въпреки че я обичаше много. Сестра ѝ бе смела и общителна и трудно проумяваше болката и страховете на човек, който не притежава нейната смелост. Клер не можеше да си позволи да се довери и на майка си, защото се страхуваше, че тя отново ще започне да я сравнява с Мартин. Дори когато нямаше място за сравнение, тя си мълчеше, отново от страх.

— Утре можеш да ми помогнеш да си намеря апартамент — предложи той и прекъсна мислите ѝ. — Цяла седмица на хотел ми опъна нервите.

Беше раздразнен и Клер се усмихна на акцента му.

— С удоволствие ще потърся заедно с теб. Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Мила, та аз не знам нищо за Хюстън. Оставям се в твоите ръце.

— Купи си утре вестник и отбележи апартаментите, които одобряваш, ще пообиколим и ще ги видим. По кое време искаш да тръгнем?

— Когато на теб ти е удобно. Все пак зависи изцяло от теб.

Тя се съмняваше, че той би се оставил да зависи от някого, но в нея се надигаше чувство на щастие. Очите му бяха топли, ярко тюркоазни, а усмивката му би накарала и статуя да се обърне след него. Тя не бе имунизирана срещу чара му, но това вече не я караше да се страхува.

Храната им изстиваше пред тях, и двамата го усетиха едновременно. Докато се хранеха, Клер започна да го наблюдава с нарастваща почуда. Как е възможно толкова слаб човек да поглъща толкова много храна? Маниерите му бяха безупречни, но количеството, което изяде, щеше да накара и докер да му завиди. Сигурно метаболизмът му бе отличен, защото движенията му бяха бавни и спокойни, той не гореше калории с нервна енергия.

Каза му го и той се усмихна.

— Знам. Майка ми все ми се караше, че ям прекалено много, когато съм в компания. Казваше, че отстрани погледнато, хората сигурно ще решат, че вкъщи ме държат на гладна диета.

— Голямо ли е семейството ти?

— Имам чувството, че сме стотици — отвърна весело той. — И лелите, и чичовците, с лопата да ги ринеш. Най-близките са брат ми и трите ми сестри, плюс осем племенници и племеннички. Баща ми почина, но майка ми все още ни върти на пръста си.

— Ти ли си най-големият? — попита Клер, очарована от голямото му семейство.

— Не, брат ми е най-големият. Аз съм втори. А твоето семейство голямо ли е?

— Не бих казала. Само родителите ми и сестра ми Мартин с нейното семейство. Имаме роднини в Мичиган и леля във Ванкувър, но не сме близки.

— Голямото семейство си има своите предимства, но в много случаи прилича на истински зоопарк. По празниците настъпва хаос.

— За всички празници ли се прибираш?

Той сви рамене.

— Понякога нямам възможност, но отскачам през седмица.

Говореше така, сякаш трябваше просто да се качи в колата и след половин час щеше да си пристигне у дома, а не се налагаше да „отскочи“ с презокеански полет. Все още се чудеше над това, когато разговорът се прехвърли на нейната работа; проявяваше интерес към работата ѝ в „Сплави Бронсън“, питаше за пазара на сплавите и за какво се използват. Това бе доста сложна материя и когато започна работа като секретарка на Сам Бронсън, Клер проучи задълбочено въпроса, за да разбере по-добре създаването и приложението на гениалните изобретения на Сам; знаеше много, но трябваше да полага усилия, за да бъде в крак с новите открития. Лекотата и бързината, с която Макс схващаше, бяха удивителни; можеше да разговаря с него с такава лекота, сякаш той също бе работил в тази област, без да се налага непрекъснато да прекъсва разговора, за да му разяснява.

След това се заговориха за пазара на недвижима собственост и по начина, по който Макс представи нещата, всичко ѝ се стори вълнуващо.

— Значи ти самият не купуваш имоти?

— Не. Аз съм консултант, проучвам обекти, които биха заинтересували купувачите. Не всички имоти са подходящи за инвестиране, или разширение. Първо трябва да се направи геоложко проучване; някои терени просто не са достатъчно устойчиви, за да се издигне на тях масивна конструкция. Има и други неща, разбира се: на каква дълбочина има вода, дали няма да се натъкнат на скали, все неща, които ще окажат влияние върху цената, ако сградата се разположи на определено петно.

— Ти да не си и геолог?

— Аз събирам факти. Все едно че сглобявам пъзел, с тази разлика, че нямам никаква представа какво ще излезе накрая.

Изпиха кафето бавно, продължиха да си говорят и постепенно Клер разбираше какво огромно желание е имала за един най-обикновен разговор, в който да споделят идеи и мнения. Той бе невероятно интелигентен, но не изтъкваше способностите си пред

всеки; тази интелигентност беше вродена, част от него. От своя страна Клер винаги бе изключително прилежна и се потапяше в света на различни книги, сетне остана изумена и очарована, защото разбра, че и на него един от любимите му автори е Камерън Грегър, див шотландец, чиито книги трудно се откриваха.

Мина почти час, докато спориха ожесточено коя от книгите на Грегър е най-добрата. Клер почти забрави да се държи резервирано, приведе се към него с блеснали очи, лицето ѝ бе озарено от удоволствие. След известно време Макс разбра, че спори единствено заради удоволствието да я наблюдава, не защото бяха на различно мнение. Докато лицето ѝ блестеше от страст и тя бе толкова пламенна, в него се разгоря ревност, че този огън е заради книги, а не за него.

Най-сетне той вдигна на смях и двете си длани.

— Няма смисъл всеки от нас да се опитва да промени мнението на другия. Защо не потанцуваме. Съвсем забравихме за музиката.

До този момент Клер дори не бе усетила, че свири оркестър, че дансингът е пълен с хора, които се поклащат бавно в такт с нежната музика. От саксофона се разнасяха вопли, които почти я накараха да се просълзи; това бе любимата ѝ музика. Той я поведе към дансинга и я прегърна.

Да танцуват заедно бе приятно. Той бе висок, но тя бе с токчета и главата ѝ попадеше точно под брадичката му. Макс отлично знаеше как да прегърне една жена, не прекалено силно, за да може тя да се движи спокойно, но и не прекалено далече от тялото му, за да следва ритъма му. Клер въздъхна тихо от облекчение; не си спомняше някоя вечер да ѝ е била по-приятна. Пръстите му, леко притиснати до неговите ѝ подсказваха, че е в умели ръце, и това ѝ вдъхваше увереност. Без дори да си дава сметка, тя пое лекия аромат на одеколон, толкова дискретен, че едва се усещаше, вече смесил се с мириса на кожата му.

Беше чудесно да е в ръцете му, толкова приятно, че дори не забеляза как сърцето ѝ е ускорило ритъма си. Беше ѝ приятно топло, въпреки че ресторантът бе хладен, а раменете ѝ бяха голи. Смееха се и си говореха, танцуваха заедно, а на нея не ѝ бе никак приятно, че вечерта е към края си.

Когато най-сетне си тръгнаха, той я изпрати до вратата на апартамента ѝ, отключи вместо нея и ѝ подаде ключа.

— Лека нощ — каза той неестествено тихо.

Тя вдигна ръка и му се усмихна.

— Лека нощ. Прекарах много приятно. Благодаря ти.

По устните му се мярна вече познатата очарователна усмивка.

— Аз трябва да ти благодаря, мила. Нямам търпение да се видим утре. Отново ти пожелавам лека нощ. Да се напиш добре. — Той се наведе и я целуна леко по бузата, устните му бяха топли и твърди. След това напрежението се стопи. В тази целувка нямаше страст, тя бе като целувка на брат, не изискваше нищо от нея, никакъв отклик. Усмихна ѝ се, обърна се и си тръгна.

Клер затвори вратата и заключи, все още усмихната. Харесваше го; наистина го харесваше! Той бе интелигентен, забавен и с него се чувстваше чудесно. С нея се държа като съвършен джентълмен; нали сам ѝ каза, че може да си осигури секс, когато пожелае, значи тя бе една приятна промяна. Бе жена, която не се опитваше да го прелъсти. Нямаше напрежение, нито пък усещаше някакво притеснение заради физическата му красота.

Докато танцуваха, Клер забеляза как другите жени го проследяваха с очи, понякога без дори да искат. Истина бе, че някои го заглеждаха напълно открито, с любопитство, дори неприкрито желание, а тези, които не биха изоставали кавалерите си за нищо на света, така и не се сдържаха да го поглеждат от време на време. Прекрасният му вид привличаше очите като естествен магнит.

Привличаше по същия начин и нея. Докато лежеше в леглото си, приятно уморена, отпуснала се на копринените чаршафи, лицето му бе пред очите ѝ. Сякаш спомените ѝ бяха качени на лента и тя непрекъснато превърташе всяко негово изражение, и гневът, и хуморът и останалите нюанси. Очите му ставаха зелени, когато се ядосаше, а щом се засмееше, или се шегуваше, добиваха закачливия тюркоазен цвят.

Бузата ѝ тръпнеше на мястото, където той я бе целунал и тя го притисна пръсти. Прониза я любопитство и чувство на съжаление. Какво ли щеше да бъде, ако я бе целунал по устата, ако в докосването му имаше страст, а не онова приятно чувство, с което приключи съвместната им вечер? Сърцето ѝ подскочи при тази мисъл, а устните ѝ се разтвориха. Искеше да опознае вкуса му.

Обърна се неспокойно на една страна. Страстта бе от нещата, които навремето изхвърли от живота си. Страстта бе опасна; тя

принуждаваше иначе разумни хора да се превръщат необяснимо как в мании. Страстта означаваше липса на контрол, а липсата на контрол водеше до уязвимост. Понякога се чувстваше самотна, признаваше го пред себе си, но самотата бе по-добра, отколкото да се остави на раздиращата болка, която едва преживя преди. Освен това се страхуваше, още нещо, което ѝ бе трудно да признае, докато лежеше в тъмнината. Липсваше ѝ самоувереността, с която Мартин се будеше всяка сутрин. Страхуваше се да допусне когото и да е близо до себе си, защото можеше да се окаже различна от очакванията им, а нямаше да може да преглътне да бъде отхвърлена.

Бе много по-добре да бъде приятелка с някого, отколкото негова любовница. Приятелите не изискваха много; в приятелството нямаше интимност, което даваше на любовниците ключа към болката, когато връзката приключеше.

А и Макс искаше само приятелство. Ако се хвърлеше на врата му, той сигурно щеше да ѝ обърне гръб, изпълнен с отвращение. Той не търсеше страст, а тя се страхуваше от страстта. Мечтите и сънищата за него бяха просто загуба на време.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато не се обади и не чу гласа му на следващата сутрин, Клер дори не бе предполагала колко много бе очаквала да се видят отново. Сърцето ѝ трепна от радост, тя затвори очи за кратък миг, докато се вслушваше в спокойния му дълбок глас и изискан британски акцент, който винаги ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Добро утро, Клер. Чак сега се сетих, че така и не се уточнихме кога да мина да те взема днес. Кажи ми кога ти е удобно?

— По обяд, струва ми се. Ти разгледа ли обявите във вестника?

— Отбелязах три, или четири. Значи на обяд.

Не ѝ стана приятно, че само звукът на гласа му може да я развълнува. Не искаше да усеща липсата му, когато го нямаше, не искаше да изпитва нетърпението, с което очакваше следващата им среща. Просто приятели. Те нямаше да бъдат нищо повече от просто приятели.

Само че, когато се облече, отново забеляза, че обръща повече внимание на прическата и грима си от обикновено. Искаше ѝ се да изглежда добре за него и това събуди болка дълбоко в гърдите ѝ. Имаше моменти, когато се застояваше пред огледалото и се чудеше дали изглежда достатъчно добре, дали семейство Холси ще я одобрят, дали когато Джеф я погледне, в очите му ще проличи старото желание.

Ситуацията не бе същата. По онова време тя отчаяно се стараеше да запази разпадащия се брак, докато сега щеше да излезе, за да прекара деня с приятел и да му помогне да си намери апартамент. Ако Макс караше сърцето ѝ да бие по-бързо, то това бе нещо което трябваше да пренебрегне и в никакъв случай да не му позволи да забележи.

Да си нареди да го направи бе едно, но да си наложи да го посрещне мило и любезно, когато му отвори, бе съвсем различно. Беше го виждала в официално бяло сако и консервативен сив костюм и си бе казала, че не би могъл да изглежда по-добре, но се оказа, че в спортно облекло е зашеметяващ. Панталоните в защитен цвят

подчертаваха бедрата и корема. Смарагдово зелената блуза с три копчета оказваше двойно въздействие: подчертаваше колко са стегнати и ръцете и тялото му и потъмняваше зеленото в очите му, така че те приличаха на райска лагуна. Същите тези очи бяха засмени и нещо в нея потръпна.

— Готова съм — каза тя и взе лимонено жълтата си шапка. Отиваше на лятната рокля на бяло и жълто райе, която Мартин я бе накарала да купи преди повече от две години, като настоя, че слънчевият цвят много ѝ отива. Клер трябваше да признае, че вкусът на Мартин, както обикновено бе безупречен. Не носеше често рокли, предпочиташе строги костюми за офиса, но тази сутрин бе толкова свежа и топла, че нищо друго не ѝ се стори достатъчно подходящо.

Той постави ръка на голото ѝ рамо, след това пръстите му нежно обвиха лакътя. Това бе само жест на любезност, но Клер усети как кожата ѝ тръпне при допира му. Някакъв инстинкт за самосъхранение я подтикна да се отдръпне от него, но гласът не прозвуча достатъчно убедително, задушен от притеснителен прилив на топлина, която бликаше от лекия допир на ръката му. За нея бе удоволствие дори само да върви до него.

Отвори ѝ вратата на колата, а когато тя се настани, той се наведе и премести полата, за да не се закачи, още един от онези негови небрежно любезни жестове, които караха сърцето ѝ да забърза. Добре че нямаше никакъв романтичен интерес към нея. Ако откликваше на любезността му с толкова жар, какво ли щеше да стане, ако се опиташе да я очарова? С почти безпомощен страх, тя разбра, че не би могла да му устои.

На седалката между тях беше оставен вестник, отворен на обявите за апартаменти под наем, няколко от тях наистина оградени. Макс посочи първата.

— Това ми се стори удобно. Ти познаваш ли района?

Клер взе вестника и огледа избора му.

— Сигурен ли си, че искаш точно тези райони? — попита с искрено съмнение тя. — Там е ужасно скъпо.

Той я погледна развеселен, а Клер вдигна поглед и забележа изражението му. Изчерви се, защото разбра, че той не се притеснява за парите. Не че държеше на някаква показност, но всеки можеше да забележи, че възможностите му са доста големи. Обличаше се добре;

дрехите му бяха шити по поръчка, не бяха от магазин за конфекция. Веднага се забелязваше, че е свикнал с богатство, от италианските обувки до невъзможно тънкия швейцарски часовник, личеше и в говора и поведението му. Може и да не беше богат, но определено живееше добре. Компаниите плащаха доста пари, за да си осигурят услугите му. Беше се представила като глупачка като се притесняваше дали той ще успее да плаща наема на апартамент в този район.

— След като ми се налага да пътувам толкова много, хората, които плащат би трябвало да са готови да ми осигурят необходимите удобства — засмя се той. — Трябва ми усамотение, но също така достатъчно място, за да каня гости, ако се налага, освен това апартаментът трябва да е обзаведен, защото нямам намерение да разнасям мебелите си из цялата страна.

Тя го насочваше накъде да кара, за да стигнат до първия избран апартамент, а бузите ѝ все още горяха. Той започна да ѝ разказва смешни случки за объркванията, които бе изпитал след пристигането си в Щатите, иронизираше се и Клер постепенно започна да се отпуска. Тя се ужасяваше, че може да направи някой гаф в обществото, страх породен в ранните дни на брака ѝ, когато бе подложена на натиск от всички страни и от нея се очакваше да бъде на ниво като съпруга на Джеф Холси. Като част от семейство Холси, макар и след брака, тя трябваше да се представи като съвършено изискана; дори най-незначителната грешка се разнищваше от хората и целта на живота ѝ бе да издържи.

Само че Макс не ѝ позволяваше да се скрие в черупката си. Говореше с нея с неподправена лекота и не допускаше между тях да настъпи неловко мълчание. Задаваше ѝ въпроси през целия разговор настояваше тя да отговаря и да е част от него, докато най-сетне и последната следа от самоналожена въздържаност изчезна и тя започна да се усмихва напълно спонтанно и естествено. Той я наблюдаваше внимателно и преценяваше всяка реакция. Проклет да бъде, ако я оставеше да се отдръпне зад онези студени високи стени, които бе издигнала около себе си. Трябваше да я научи да му вярва, да се отпуска когато е с него, иначе никога нямаше да успее да измъкне от нея необходимата информация. Проклетото поглъщане започваше да го разни. Искаше да приключи с този въпрос, за да се съсредоточи над Клер и да открие повече за жената, скрила се зад високите предпазни

стени. Започваше да полудява по нея и това го дразнеше, но не можеше просто да свие рамене и да се престори, че не забелязва. Хладното ѝ дистанцирано държание го привличаше и същевременно го подлудяваше. Тя имаше навика да се вглъбява в мислите си, а дълбоките ѝ кафяви очи разкриваха тайни, които той не успяваше да прочете, а пък тя не желаше да сподели с него. Реакциите ѝ към него го объркваха; искаше му се да я люби, докато всички сенки в очите ѝ избледнеят и изчезнат, докато тя започнеше да гори за него, докато кожата ѝ се покриеше с капчици пот от жарка страст... Освен това искаше да я защитава от всичко и всички, освен от себе си.

Тя не го искаше нито като любовник, нито като защитник. От него търсеше единствено компания, което бе също толкова възбуждащо, колкото и чаша топло мляко.

Първият адрес, който бе отбелязал се оказа комплекс блокове с изглед към улицата. Бяха нови и много скъпи, обичайните тухлени строежи на тексаска земя. Клер погледна Макс, но така и не можа да си го представи да живее тук. Той огледа апартаментите и аристократичните му вежди се извиха нагоре.

— Струва ми се, че не става — заяви тихо той и включи на задна.

Неестествено доволна, че го е преценила правилно, Клер взе вестника и огледа адресите на останалите отбелязани апартаменти. Хюстън се разрастваше толкова бързо, че тя дори не бе сигурна къде точно се намират останалите две места, но един от адресите ѝ беше познат.

— Следващият май ще ти хареса. Сградата е по-стара, но апартаментите са изключителни.

Тя отново се оказа права. Макс ѝ се стори доволен, докато оглеждаше приятната сграда с порта от ковано желязо и малък парк отпред. Имаше и подземен паркинг за живеещите тук. Макс спря колата пред офиса на домоуправителя и заобиколи, за да отвори и на Клер. Почувства топлите му пръсти на лакътя си, докато ѝ помагаше да слезе от колата, след това ръката му се плъзна по гърба ѝ. Клер дори не се опита да се отдръпне. Вече започваше да свиква на докосванията му, с типичното му европейско поведение.

Дори спортно облечен, Макс излъчваше някакъв авторитет, който веднага привлече вниманието на домоуправителя. Мъжът бърбеше ентусиазирано, докато им показваше празния апартамент, изтъкна

старовремския чар на дъбовия паркет и на високите сводести тавани. Прозорците бяха широки и високи и от тях в апартамента струеше светлина, ала стаите се оказаха доста малки и Макс любезно благодари на човека за отделеното време.

Когато се качиха в колата, Клер любезно отбеляза:

— Държиш на удобствата, нали?

Той се изсмя на висок глас.

— Обичам удобствата, истина е. Да се сбутах някъде е една от причините, поради които мразя хотелите. Ужасно ли съм разглезен?

Тя го погледна. Слънцето блестеше в русата му коса и главата му сякаш бе обхваната от позлатен ореол. Той бе напълно спокоен, усмихнат, живите му очи искряха, а в него имаше нещо, може би вродена арогантност, предадена в наследство от аристократичните прадеди, които му бяха завещали и стегнатото слабо и гъвкаво тяло и лицето на бог на слънцето. Нямаше никакво съмнение, че е разглезен; може би още от деня на раждането му жените са го преследвали и са били готови да изпълнят дори най-незначителната му прищявка. Най-силно я учудваше фактът, че той умее да се надсмива над себе си, сякаш приемаше и външния си вид, и вниманието, насочено към него, но без да се задълбочава прекалено много.

Посегна и я хвана за ръка.

— За какво се замисли? Гледаш ме, а се отнесе нанякъде.

— Мислех, че си невероятно разглезен, но въпреки това си много приятен.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Не се ли притесняваш, че толкова много комплименти ще ме накарат да се възгордея?

— Не — отвърна спокойно тя. Отново я изпълни топло чувство на радост и пролетният ден стана още по-блестящ. Тя остави ръката си в неговата, доволна от докосването.

— Води ме към следващия апартамент от обявите, докато самочувствието ми е все още нормално.

Третият апартамент се даваше под наем от художник, заминал на едногодишна творческа отпускат на гръцки остров. Обзавеждането бе ненатрапчиво и изискано, от черната теракота в антрето до прасковено розовите стени и дискретно осветление. Стаите бяха просторни; целият апартамент на Клер можеше да се побере в огромния хол. Макс

влезе в спалнята, за да огледа леглото и Клер усети, че е доволен. Вкусът му бе чудесен, в никакъв случай прекалено модернистичен. Дискретният лукс на този апартамент щеше да му допадне.

— Ще го наема — реши веднага той и прекъсна хвалебствията на домоуправителя. — Готови ли са документите за подпис?

Бяха готови, но трябваше да уточнят плащането и препоръките. Макс стисна рамото на Клер и ѝ се усмихна топло.

— Докато привърша с този въпрос, ще огледаш ли наоколо, за да решиш какво трябва да се купи, освен спално бельо?

— Разбира се — съгласи се тя, ясно усетила, че тя също го глези. Молбата му бе любезна и напълно логична, но бе факт, че очакваше тя да се съгласи да му помогне с домакинската работа. Ако не беше с него, новият ѝ приятел щеше да се справи сам, но след като тя му бе под ръка, значи можеше да свърши необходимото. Макс слезе с домоуправителя до кабинета му, а Клер започна да оглежда апартамента по-подробно, за да прецени какво ще му трябва.

Бе малко смутена, защото приемаше лукса за даденост. Никога през живота си не бе изпитвал лишения. Тя бе възпитана в средно богато семейство и самата тя бе свикнала на известен лукс, в продължение на почти шест години бе омъжена за богаташ и живееше заобиколена от истински лукс и въпреки това се нанесе в апартамент с общо четири стаи, който можеше да се нарече уютен. Тъй като отказа издръжка, защото не желаше по какъвто и да е начин да зависи от Джеф, тя си намери работа и започна да се съобразява с ограничения си бюджет, а парите, с които можеш да си купи нещо изключително, никак не ѝ липсваха. Приходите на Макс очевидно бяха по-големи от нейните, но като истински аристократ той очакваше удобствата му да са осигурени.

Малко по-късно той я намери застанала в средата на спалнята, свалила обувки, стъпила на плътния гълъбово сив килим. Очите ѝ бяха отворени, но замечтаният отнесен поглед се бе върнал отново и той разбра, че тя не е усетила кога е влязъл. Не помръдваше, а по устните ѝ трепкаше едва забележима усмивка, докато се носеше в свой таен свят. Той спря, загледан в нея, зачуден каква ли мечта ѝ бе доставила такова удоволствие, дали е същото изражението ѝ след като се е любила, когато всичко е тихо и притихнало след трескавата жар. Дали е изглеждала така след като е била със съпруга си, или с друг мъж?

Неочакваната тръпка на ревност бе напълно необяснима и остави горчилка в устата му.

Пристъпи напред и я стисна за ръката, решен да я изтръгне от мечтите и да я върне при себе си.

— Приключих с документите. Готова ли си да тръгваме?

Тя мигна и мечтите ѝ се изплъзнаха от очите.

— Да, просто се наслаждавах на стаята.

Той погледна босите ѝ крака.

— Особено на килима.

Тя се усмихна.

— И на цветовете. Всичко е свършено съчетано.

Стаята бе с меки цветове, просторна и много светла, с приятен сив килим и прасковени стени. Леглото бе постлано с плътна покривка в пъпешов цвят, същият като на огромната керамична ваза в ъгъла, където се виждаше огромен филодендрон. Леглото бе двойно отрупано с множество възглавници и бе напълно достатъчно за висок мъж, дори двама. Той погледна леглото, след това и Клер, когато тя се наведе, за да си сложи обувките. Щеше да е негова в това легло, преди всичко да приключи, обеща си той.

Тя му подаде списъка с необходимите за купуване неща. Той го прочете набързо, след това го сгъна и го прибра в джоба си.

— Бързо се справихме. Сега почти целият ни следобед ще бъде свободен. Икаш ли да обядваме заедно, или да вечеряме рано?

Колебаше се дали да не го покани вкъщи, за да вечерят заедно; никога преди не бе канила мъж в апартамента си. Това бе мястото, където можеше да се усамоти и не ѝ се искаше да го споделя с никого. Само че никак не ѝ се искаше денят да свършва и нямаше нищо против той да дойде в дома ѝ.

— Защо не отидем у нас? — предложи малко нервно тя. — Ще сготвя вечеря. Обичаш ли пиле с портокал?

— Обичам храната — заяви той и я погледна, докато излизаха от апартамента, зачуден защо тя се чувства неловко. Нима да му сготви вечеря бе чак толкова изпитание? И поканата, и целият ден бяха преминали неангажиращо, а ето че нещо я смущаваше. Жена с нейния опит в общуването би трябвало да се чувства спокойна, когато предстои толкова незначително събитие, но нещо при Клер не бе както трябва. Зачуди се дали някога ще разбере какво ѝ се върти в главата.

Когато влязоха в апартамента ѝ, телефонът звънеше. Клер се извини и забърза да отговори.

— Клер, да знаеш само! — викна ентусиазирана майка ѝ. Клер дори не се опита да познае, защото от опит знаеше, че майка ѝ няма да позволи някой да я прекъсне. И този път бе така. Алма веднага продължи. — Майкъл и Силия ги прехвърлят на работа в Аризона и се отбиха да ни посетят. Ще са тук само тази вечер и затова трябва цялото семейство да се съберем на вечеря. След колко време можеш да дойдеш?

Майкъл бе братовчедът на Клер от Мичиган, а Силия бе съпругата му. Клер обичаше и двамата, но вече бе поканила Макс на вечеря, не можеше просто да го изхвърли, въпреки че за Алма бе напълно нормално Клер да зареже всичко и веднага да се отзове на поканата ѝ.

— Майко, тъкмо започвах да приготвям вечеря...

— Значи се обаждам навреме! Мартин и Стив са вече тук. Опитах се да ти звънна по-рано, но беше излязла.

Клер си пое дълбоко дъх. Не искаше да казва на майка си, че има гости, защото никога не канеше никого, а Алма веднага щеше да си въобрази, че има нещо повече. Не знаеше как да се измъкне.

— В момента не съм сама. Не мога просто да хукна...

— Компания ли си имаш? Познавам ли го?

— Не. Поканила съм го на вечеря...

Майчиното любопитство на Алма веднага се задейства.

— Кой е той?

— Един приятел — отвърна Клер и се опита да избегне настъпващите въпроси, но знаеше, че маневрата ѝ е напълно безполезна. Вдигна поглед и забеляза широката усмивка на Макс и искрите в тюркоазните му очи. Даде ѝ знак, че иска да каже нещо и тя прекъсна обстрела на Алма с въпроси, преди още да е набрала скорост. — Изчакай, майко. Само момент. — Тя покри слушалката с ръка. — Братовчедите ми са пристигнали от Мичиган и ще бъдат тук само тази вечер, затова майка ни е поканила на вечеря — обясни тя.

— А ти вече си ме поканила на вечеря — довърши вместо нея той, приближи и пое слушалката от ръката ѝ. — Всичко е наред.

— Госпожо Уестбрук — започна той. — Казвам се Макс Бенедикт. Мога ли да ви предложа изход и да се самопоканя на вашата

вечеря, стига да прецените, че не се натрапвам? На Клер много ѝ се иска да се види с братовчедите си, но се е ангажирала с мен и е прекалено възпитана, за да оттегли поканата си за вечеря, а пък аз съм прекалено гладен, за да постъпя като възпитан човек и да си тръгна.

Клер затвори очи. Не бе необходимо да чува, за да знае, че Алма се е разтопила напълно още щом е чула дълбокия спокоен глас с английски акцент. От една страна се забавляваше, но от друга бе обхваната от паника при мисълта да запознае Макс със семейството си. Всеки в това семейство бе изключителен и неповторим в някое отношение, затова тя винаги оставаше на заден план, обезличена от изключителните личности. Макс я намираше за тиха; ако я видеше със семейството ѝ сигурно щеше да разбере, че е плашлива като мишка, което бе най-точният израз, а тя нямаше да го понесе. Нещо в нея щеше да умре, ако той започнеше да я сравнява с Мартин, а когато я погледнеше отново, щеше да разбере, че нещо в семейните гени се е объркало.

— Благодаря ви, че се съжалихте над мен — мъркаше Макс. — Ще доведе Клер след малко. — Затвори телефона и Клер отвори очи. Веднага забеляза, че той я наблюдава с напрегнат поглед, сякаш се чудеше защо чак толкова не ѝ се иска да ходи на тази вечеря, организирана в последния момент. — Не се страхувай — посъветва я той и ѝ намигна. — Може и да не съм в най-блестящия си вид, но обещавам да се държа така, че да не те засрамвам.

В очите ѝ все още личеше непресторен ужас, когато се обърна.

— Не става въпрос за теб — призна тя и се опита да омаловажи тревогите си. — Семейните сбирки ме потискат, не се чувствам много добре в тълпата. — Това бе самата истина, каза си тя, докато си представяше часовете на самота, които я очакваха. — Извинявай, ще отида да се преоблека и...

— Не — спря я той и посегна към ръката ѝ, за да спре бягството. — Изглеждаш чудесно. Няма нужда да сменяш дрехите, да се решиш, или да си слагаш отново червило. Всяка загубена минута ще те изнерви повече. — Наблюдаваше я замислен и не можеше да проумее собственото си желание да я защитава. У нея имаше нещо, което го караше да я притисне и да я предпази от всичко, което ѝ причинява болка и трудности. Мисълта, че сам той не бе напълно откровен с нея, стегна гърдите му. Какво ли щеше да стане, ако тя разбереше кой е в

действителност? Щеше ли напълно да се отдръпне от него, а меките ѝ тъмни очи да станат студени и далечни? Ледена тръпка плъзна по гърба му при тази мисъл и той разбра, че не може да допусне подобно нещо. Трябваше да измисли начин да превземе компанията на Бронсън, без да отблъсне Клер.

Очите му бяха присвити и блестящи, докато я наблюдаваше, а Клер усети как притеснението ѝ расте. Той забелязваше прекалено много, умееше да я разбира прекалено добре. Плашеше се, че е толкова уязвима към него, затова, докато я водеше към колата, тя инстинктивно се отдръпна зад стена на мълчание, въпреки че той я държеше за ръката и при други обстоятелства това щеше да я успокои, но сега дори не обърна внимание на докосването му. Вече бе измислила болезнен сценарий в който Макс се влюбва в Мартин от пръв поглед и целия следобед не откъсва изпълнените си с обожание тюркоазни очи от нея. Него също щеше да го боли, защото Мартин нямаше да отвърне на чувствата му. Мартин бе влюбена в съпруга си и не бе усетила разрушителната сила на мъжете.

Клер го насочваше автоматично и скоро Макс се озова на улицата на родителите ѝ. На алеята през къщата вече бе паркирано беемвето на баща ѝ, малкият буик на майка ѝ, джипът чероки на Стив и натоварен син форд комби с регистрационни табели от Мичиган. Макс паркира своята кола отстрани, под едно дърво. Клер гледаше неவிждащо към къщата в стил Тюдор, където бе отраснала и остана почти смразена от ужас пред събитията, които предстояха. Всички щяха да са в широкия заден двор под огромния орех. Все още не бе достатъчно топло и басейнът продължаваше да е закрит, така че децата щяха да щурейт наоколо, вместо да плуват. Възрастните щяха да са се отпуснали на столовете под дървото, а баща ѝ сигурно наглеждаше пържолите и хамбургерите, докато димят апетитно на скарата. Щеше да прилича на истински рай в покрайнините, но всичко у Клер се сви, когато си помисли как ще мине по тревата към малката група, защото знаеше, че всички ще забележат невероятно красивия мъж до нея и ще се чудят как така посредствена жена като нея може да е с него, след като той можеше да има която пожелае. Господи, не можеше да го направи.

Макс отвори вратата на колата и Клер слезе. Виковете и смехът на децата долитаха от задния двор, а той ѝ се усмихна доволен.

— Същото е и у дома. Племенниците и племенничките ми са истински лудетини, всички без изключение, но има дни, когато оставам с чувството, че ще полудея, а в същото време ми липсва хаосът, който създават. Тръгваме ли?

Ръката му отново бе на гърба ѝ и тя усети докосването, защото този път дланта му се бе отпуснала между плешките, пръстите му притиснати към голата кожа, разкрита под веселата лятна рокля на райета. Докато влизаха, видяха семейството ѝ, настанили се под клоните на дърветата, точно както тя очакваше. Палецът му я погали по гръбнака и усещането разчупи ледената хватка на страха, сграбчил я за стомаха. Не можа да отблъсне топлината, която нахлу в нея, накара зърната ѝ да се напрегнат, а гърдите ѝ натежаха и станаха горещи. Това усещане я свари напълно неподготвена; цялото ѝ внимание бе насочено към ужаса от предстоящата среща между Макс и семейството ѝ, защото щеше да последва неизбежното сравнение, затова нямаше сили да се предпази, въпреки че здравият разум я предупреждаваше да внимава.

Когато бяха заобиколени от семейството ѝ, Клер ги запозна напълно автоматично. Красивото лице на Алма грейна при вида на Макс, а бащата на Клер, Хармън поздрави госта с достойнство и топлота. Последваха прегръдки и целувки, когато Клер поздрави Майкъл и Силия, възклицания, шумът на децата, докато двете буйни хлапета на Мартин, преследвани от малките на Майкъл се втурнаха към групата, за да целунат любимата леля Клер. Мартин невероятно красива в пролъскваща бяла трикотажна блуза и бели къси панталонки, подчертали дългите ѝ съвършени крака, започна тихо да въвежда ред сред децата. Силия ѝ помогна и след няколко минути всичко бе утихнало и спокойно. Клер усети, че Макс е до нея, усмихва се и бърбри с невероятен чар.

— Отдавна ли се познавате с Клер? — попита Алма, усмихната към Макс, а Клер се напрегна. Трябваше да се сети, че ще се опитат да пекат Макс на бавен огън, докато разберат всичко за живота му още от самото раждане. Грешката беше нейна; след като се разведе с Джеф, тя бе отказвала настоятелните подмятания на родителите си отново да започне да излиза, така че за нея бе напълно нетипично да се появи с мъж. Партито на Вирджиния бе единственото, на което отиде от години, освен семейните събирания и не се съмняваше, че Мартин и

Алма са обсъдили как тя се е поддала на настоящите призови на Мартин да бъде сред хората. Любопитството към Макс беше впечатляващо.

Той сведе клепки над блестящите си очи, сякаш му се спеше.

— Не — отвърна мило той, леко развеселен. Клер се зачуди дали единствено тя е доловила хумора и стрелна с поглед майка си. Алма продължаваше да се усмихва, леко замаяна и замечтана, същото изражение, което младата жена видя около себе си, когато за пръв път се появи Макс. В този момент Клер си отдъхна и повече не се притесняваше за разпита, на който семейството ѝ щеше да подложи Макс. Усети, че той е напълно спокоен, сякаш бе очаквал да му бъдат задавани въпроси.

— Макс е отскоро в града и аз му показвам забележителностите — обясни тя.

И Алма, и Мартин се спогледаха доволни, сякаш се поздравяваха за това, че са успели да извадят Клер от черупката ѝ. Сега, след като вече бе пораснала, на Клер ѝ бе забавно, когато забелязваше това безмълвно разбирателство между майка ѝ и сестра ѝ, въпреки че когато бе дете, се плашеше от него и се чувстваше изолирана. Устните ѝ потръпнаха, тя не успя да спре усмивката си. Имаше нещо много приятно в това, да познаваш семейството си толкова добре, че да можеш да четеш мислите им. Мартин погледна Клер, забеляза, че сестра ѝ се забавлява и по прекрасното ѝ лице се разля усмивка.

— Пак го правиш! — засмя се тя.

— Кое? — попита Стив и се наведе към съпругата си.

— Клер пак ми чете мислите.

— А, тя редовно го прави — заяви разсеяно Алма. — Хармън, скъпи, пържолите пламнаха.

Бащата на Клер спокойно напръска с вода пламналите въглища.

— С какво се занимавате, господин Бенедикт? — попита той, без да изпуска от поглед въглищата, да не би да пламнат отново.

— Инвестиции и недвижими имоти.

— Недвижими имоти ли? Доста несигурна професия.

— Търговията с недвижими имоти определено е такава, но аз не се занимавам с този бизнес.

— Когато се настаним в Аризона, ще се запиша на курс, за лиценз за брокер — обади се Силия. — Невероятно интересна работа,

а след като и двете деца са вече на училище, искам отново да работя. В Мичиган бях в кантора за недвижими имоти — обясни тя на Макс. — Още тогава ми се искаше да взема лиценз, но бебетата ме принудиха да задържа нещата, докато пораснат.

Мартин се приведе напред, а тъмните ѝ очи блестяха, докато наблюдаваше Макс.

— Имате ли деца, господин Бенедикт? — попита мило тя и Клер затвори очи, защото не знаеше дали изпитва ужас, или ѝ е смешно. Мартин не признаваше никаква тактичност, когато трябваше да защитава малката си сестра, а в момента да я защити означаваше да измъкне от Макс Бенедикт всичката информация, която успее.

Макс отметна златната си глава назад и се разсмя, толкова весело, че Клер отвори очи.

— Нямам нито деца, нито съпруги, нито сегашни, нито бивши, за ужас на майка ми, която е решила, че съм непрокопсаник, заедно не съм осигурил деца като брат ми и сестрите ми. И, моля ви, наричайте ме Макс.

След това вече всички бяха влюбени в него. Макар и да бе виждала този ефект преди, Клер отново се удиви на таланта му да каже най-подходящото. Ненатрапчивият му смях и топлата любезност към семейството ѝ, убедиха всички, че той е съвсем нормален, не е някой мошеник, нито пък сериен убиец, или безсърдечен женкар, който би се възползвал от нея. Понякога Клер си мислеше, че семейството ѝ смята пълна смотла, която не умее да се грижи за себе си, а тя така и не разбираше какво е направила, за да заслужи подобно отношение. Живееше тихо, работеше и си плащаше сметките, никога не се забъркваше в неприятности, справяше се с кризите в службата разумно и тактично, но това май не бе от значение за семейството ѝ. До един мислеха, че някой трябва да се грижи за Клер. Баща ѝ не го правеше толкова очевидно, колкото Алма и Мартин, но имаше навика редовно да я пита дали има нужда от пари.

Макс леко докосна ръката ѝ и тя отново насочи вниманието си към шумната весела група. Тюркоазните му очи ѝ се усмихваха топло. Разговорът не го притесняваше, той отдръпна ръка, но това незначително докосване ѝ подсказа, че не я е забравил.

Този следобед бе невероятен за Клер. Макс се държеше приятелски и напълно естествено със семейството ѝ, но за разлика от

повечето мъже не бе поразен от класическата красота на Мартин. Той бе тук с Клер. Седна до нея, когато се настаниха пред масата за пикник, а след това остана с нея, за да забавляват децата и се настани на тревата също като мъж, свикнал да бъде обсаждан от племенници и племеннички. Клер го наблюдаваше как си играе с децата, този красив елегантен мъж, който изобщо не се притесняваше, че златната му коса е разрошена, нито че панталоните му ще се покрийт с лекета от тревата. Залязващото слънце образуваше ореол от косата му и улавяше морските искри в очите ум. Докато го наблюдаваше, Клер усети, че сърцето ѝ е готово да избухне и за момент всичко пред погледа ѝ се замъгли.

Не искам да го обичам, мислеше си отчаяно тя, но вече бе прекалено късно. Как да не го обича? Смехът му, докато се търкаляше по тревата и се бореше с четирите кискащи се пропискващи деца, разруши напълно защитните стени, на които разчиташе и бе много по-ефикасно от каквато и да е прелъстителна сила.

Тя бе все още в шок, когато същата вечер Макс я откара до апартамента ѝ. Беше станало почти десет, защото на никой не му се тръгваше.

— Семейството ти ми хареса — сподели Макс, когато я изпрати до вратата и я изтръгна от мислите ѝ.

— И те всички те харесаха. Надявам се да не са те притеснили с безкрайните си въпроси.

— Ни най-малко. Щях да остана разочарован, ако не се интересувах от теб. Много те обичат.

Клер стресната застина, както бе приготвила ключа в ръка. Макс пое ключа, отвори вратата и запали лампата, след това я въведе, притиснал ръка към гърба ѝ.

— Те ме имат за глупачка, която не е в състояние да направи абсолютно нищо сама — избърбори тя.

— Не забелязах подобно нещо — прошепна Макс и стисна с длани голите ѝ рамене. Клер усети как пулсът ѝ полудява и сведе поглед, за да прикрие необузданата си реакция. — Ако си мислиш, че семейството ти прекалява с грижите за теб, нямам представа как ще реагираш на моето. Цялото ми семейство са толкова натрапчиви, че понякога имам чувството, че КГБ проявяват повече финес.

Тя се разсмя, което бе целта му и щом забеляза озареното ѝ лице, усети слабините му да се присвиват. Макс стисна зъби и едва се въздържа да не я сграбчи и да притисне устни към меките извивки на тялото ѝ.

— Лека нощ. — Наведе се и притисна устни към челото ѝ. — Може ли да ти се обадя утре?

— Пак ли? Да, разбира се, просто си мислех, че компанията ми ще ти омръзне.

— Ни най-малко. С теб си почивам. Ако, обаче, имаш други планове...

— Нямам — побърза да признае тя, ужасена, че той може да не ѝ се обади. Мисълта, че ще мине ден, в който няма да го види, сякаш я сломи.

— Обядвай, тогава с мен. Има ли ресторант близо до офиса ти?

— От другата страна на улицата. „Райлис“.

— Значи ще се видим там на обяд. — Докосна леко бузата ѝ и си тръгна. Клер заключи вратата след него, а очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи и гърлото ѝ се стегна. Беше влюбена в него. В мъж, който сам бе признал, че искаше единствено неусложнено от връзка приятелство. Каква глупачка! Знаеше от необичайния начин, по който реагираше, докато бе с него, че е опасен, че заплашва тихия ѝ спокоен живот. Не бе искал нищо от нея, а бе отнел много повече от всичко, което тя бе предложила.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щом влезе в офиса, Клер веднага забеляза, че Сам отново е прекарал нощта тук. Чекмеджетата с папки бяха отворени, лампите светеха, а той бе оставил кана старо кафе да се затопля. Смръщи нос, изля кафето и зареди кафеварката, а след това се зае да възстанови реда в офиса. Вратата към кабинета на Сам бе затворена, но тя знаеше, че той или се е излегнал на канаето, или се е отпуснал на бюрото. Винаги, когато работеше над някоя нова сплав, шефът ѝ прекарваше голяма част от нощите си в офиса; за него бе удоволствие да разработи нов метал, а ежедневната рутина и управлението на бизнеса, който бе основал, му досаждаха. Тъкмо затова бе далновиден предпазлив бизнесмен и нищо не избягваше от погледа му задълго.

Когато кафето бе готово, тя сипа чаша и я занесе в кабинета на Сам. Той бе заспал на бюрото, отпуснал глава на скръстените си ръце. Бележник с цифри и химически символи бе оставен до него, а по бюрото бяха поставени пет пластмасови чашки с недопито студено кафе. Клер остави димящото кафе на бюрото и пристъпи до прозореца, за да дръпне завесите.

— Сам, събуди се. Почти осем е.

Той се събуди веднага, прозя се и се размърда веднага щом чу гласа ѝ. Изправи се, разтри лице, погледна чашата горещо кафе с благодарност и го изпи почти наполовина.

— Колко казваш е часът?

— Осем.

— Почти пет часа съм. Не е зле. — За него пет часа съм бе много. Доста често му се случваше да се примири и с по-малко. Сам бе нещо като загадка, но тя много го обичаше и му бе предана. Слаб, с посивяла коса, с набраздено от бръчки лице, които показваха, че през петдесет и две годишния си живот е имал и трудни моменти, а тя подозираше, че миналото му е доста интересно, макар той никога не говореше за него. За него знаеше само, че съпругата му е починала преди десет години, че той все още скърби за нея и нямаше никакво намерени да се жени

отново. Снимката ѝ бе все още на бюрото му, а Клер го бе виждала да я съзерцава с изражение, притаило толкова болка и копнеж, че ѝ се приискваше да извърне глава.

— Над нещо ново ли работиш? — попита тя и кимна към бележника?

— Искан ми се да направя новата сплав по-здрава, но засега успявам да я направя по-крехка. Все още не съм разбрал коя е правилната комбинация, без да стане по-зле.

Предизвикателството бе да се създаде сплав, едновременно здрава и лека, защото колкото по-тежка е тя, толкова повече енергия ще е необходимо да бъде преместена. Новото поколение метални сплави имаха практически приложение не само в строителството; сложните нови сплави се използваха и в космоса и разкриваха нови възможности при пътуванията. След като дадена сплав бъде разработена, трябваше да се открият начини тя да бъде произвеждана достатъчно евтино, за да може да намери приложение и в индустрията. Когато отначало Клер започна работа, тук ѝ се струваше, че я очакват само рутинни задължения, все едно че постъпваше на работа в стоманолепарен завод, но скоро откри, че е допуснала грешка. Охраната бе много строга, а пък изследванията — безкрайно интересни.

Тя обичаше работата си и тази сутрин бе особено благодарна, че я има, защото щеше да отклони мислите ѝ от Макс и да ѝ даде възможност да си отдъхне. Той бе обсебил както времето, така и мислите ѝ, откакто се срещнаха за пръв път в петък вечерта, когато я омая с изтънчеността си и острия хумор, влезе в живота ѝ така незабележимо и трайно, че тя не успяваше да избяга от него дори в съня си. Клер спа много лошо тази нощ, а когато се събуди си повтори много пъти, че не го обича, че не може да го обича, но когато образът му отново изникнеше в предателския ѝ ум, тялото ѝ диво тръпнеше, сгорещяваше се и натежаваше, а тя започваше да се плаши. Да го обича бе както неразумно, така и глупаво, особено за жена, която държеше на сигурния си установен живот и повече не искаше да усеща болката от любовта. Бе дори още по-глупаво, защото Макс ѝ каза от самото начало, че иска да са само приятели. Колко неловко щеше да се получи, когато разбереше, че и тя е като всички останали и копнее за него като обладана от любов тийнейджърка! Сбогом, приятелство, сбогом Макс.

Сам я повика в офиса си към обяд, за да запише писмата, но ѝ продиктува само три. Облегна се назад на стола си, подпря върховете на пръстите си и я погледна намръщен над тях. Клер седеше тихо и чакаше. Сам не ѝ се мръщеше на нея; той бе така погълнат в мислите си, че едва ли я забелязваше. Най-сетне се надигна и се изправи, изпъшка щом мускулите му се опънаха.

— Подобни дни ми напомнят възрастта — изръмжа той и разтри долната част на гърба си.

— Спането на бюрото ти напомня за възрастта — поправи го Клер и той изсумтя в знак на съгласие.

— Чух слухове през уикенда — каза той и се приближи до прозореца, за да погледне към покрива на лабораторията. — Нищо конкретно, но започвам да вярвам на чутото. Някакви чужденци май се интересуват да купят стоката ни. Това никак не ми харесва. Ама никак.

— Опитват се да ни превземат ли?

— Възможно е. Нашата стока не се продава непрекъснато, няма драстични промени в търсенето и цените, така че слухът може и да се окаже безпочвен. Чух още един слух, за новата титаниева сплав, с която работя в момента. — Сбръчканото му лице бе изопнато от напрежение.

Останаха загледани един в друг, и двамата бяха наясно с усложненията. Сам бе разработил сплав, толкова по-съвършена от предишните поколения сплави по отношение на устойчивост и лекота, че бе почти невероятна, въпреки, че създателят ѝ не бе доволен от резултатите. Бе все още на експериментално ниво, а охраната бе затегната, докато траеше разработката. По необходимост, хората от лабораторията знаеха, че макар Сам да е единственият, който притежава пълната информация; хората от производствения отдел също имаха представа за някои неща. Когато, обаче изтечеше информация, тя се разпространяваше светкавично бързо.

— Това е прекалено опасно — заяви най-сетне Клер. — Федералното правителство няма да позволи чуждестранна компания да купи подобна сплав.

— Винаги съм се старал да остана независим — мислеше на глас Сам и отново гледаше през прозореца. — Това проучване трябваше да бъде засекретено, знаех го от самото начало, но знаеш колко съм самонадеян и не направих това, което е разумно. Мислех си, че сме

достатъчно незначителни и дребни, за да привлечем вниманието, а и не исках правителствената охрана да си вре носа навсякъде, покрай изваждането на пропуски. Оказва се, че съм сбъркал.

— Ще се свържеш ли с правителството?

Той прокара пръсти през сивата си коса.

— По дяволите, налага се! Не искам всичко, което става в момента, да продължи да ме разсейва. Може би...

Сам бе самостоятелен, необикновен гений, който не търпеше ограничения и нареждания. Клер го наблюдаваше и вече знаеше какво ще бъде решението му. Той щеше да изчаква и да наблюдава. Нямаше да позволи сплавта да попадне в погрешни ръце, но щеше да продължи проучванията си сам, колкото бе възможно по-дълго.

— Всички опити да ни погълне някой, ще се провалят. Имаме собственост, чиято стойност е скочила значително, но от години не ѝ е правена оценка. А когато правят предложения, конкурентите няма да се сетят за този факт.

— Ще поръчам да направят нова оценка — каза Клер и си записа.

— Кажи им да побързат. Дано поне това да ни помогне малко. Трябва ми единствено време, за да приключа с проучването, преди да се случи нещо. — Той сви широките си рамене и изведнъж ѝ се стори уморен. — Беше хубаво, докато го имаше, но от известно време знам, че приближаваме значителен пробив. По дяволите, така мразя тези бюрократични сложнотии и глупости!

— Предполагам, че не са глупости, но истината е, че ти мразиш да ти се казва какво да правиш, независимо дали са бюрократите, или не.

Той се намръщи, изражение, което Клер посрещна напълно спокойно и само след миг намръщената му физиономия се превърна в примирение. Това бе едно от нещата, които обичаше у Сам. Умееше да види истината и да я приеме, дори когато не му беше приятно. Каквито и удари да му нанасяше животът, той се бе поучил от всеки един от тях. Бе гений, оплетен в творческите си мечти, но също така бе предпазлив и умел уличен боец. От Сам не можеше да излезе чиновник, сврян в някой офис от девет до пет; документацията и корпоративните решения, колкото и да бяха важни, не го интересуваха

и той ги изпълняваше само по задължение. Амбициите му и животът му бяха в лабораторията.

Въпреки че цяла сутрин имаше какво да я разсейва, Клер непрекъснато поглеждаше към часовника, защото всяка отминала минута я приближаваше до обяда, когато щеше да се види с Макс. Най-сетне стана време да върви, тя грабна чантата си и хукна навън. Лицето ѝ гореше, а сърцето ѝ биеше, докато пресичаше улицата и си поемаше дълбоко дъх, за да се успокои. Прекаляваше. Та това бе просто уговорка за обяд между приятели, нищо повече. Дори не смееше да си помисли, че би могло да е нещо повече.

Макс стана, когато я видя да се промъква сред подредените близо една до друга, вече заети маси. Беше поруменияла от бързане и очите му за миг се спряха на устните ѝ, разтворени, защото дишаше учестено. Устните ѝ бяха широки и меки и сетивата му потръпнаха. Искаше да я вкуси, да не се ограничава до тези благоразумни леки докосвания по бузата, или челото. Искаше му се да я съблече и да я вкуси цялата, от главата чак до розовите пръсти на краката с жадна ненаситност, в която нямаше да остане и следа от самоконтрол. Дяволите да я вземат, не можеше да я изхвърли от ума си, но същевременно не смееше и крачка да направи към нея. Тя бе толкова плашлива, че отново щеше да се отдръпне от него, а той нямаше да успее да се добере до никаква информация. И без това не разполагаше с никакво време, а му пречеше това, че не знае какво търси, въпреки че Ансън бе убеден, че Бронсън има някой скрит коз, а шестото чувство на Ансън Едуардс бе непогрешимо.

Бедата бе, че щом погледнеше Клер, му ставаше трудно да си спомни, че бизнесът бе причината, поради която се намираше в Хюстън. Цялата работа започваше да му оставя неприятен вкус в устата; корпоративните маневри бяха едно, но никак не му беше приятно, че намесва и Клер, че я използва. Единствено лоялността му към Ансън Едуардс го караше да довърши работата, а ето че за пръв път той усети как същата тази лоялност започва да се колебае. Не искаше да губи време като търси информация; искаше му се да прегърне Клер и да я притисне толкова силно, че между тях да не остане никакво разстояние. Остър копнеж го бодна, когато тя най-сетне се приближи до масата, но той веднага си наложи маската на неангажиращото приятелство, което тя изглежда много обичаше.

— Напрегната ли беше сутринта ти? — попита той и се наведе, за да я целуне по бузата, преди да я настави на стола. Жестът му бе естествен и много любезен. Сигурно целуваше всяка жена, с която се запознаваше, каза си Клер и усети как я пронизва болка, но това не успя да потисне топлината, която бликна от тялото ѝ.

— Истински понеделник. Всичко си беше наред, когато си тръгнах в петък следобед, но кой знае как през уикенда всичко се е превърнало в истински хаос.

До масата им застана сервитьорката с менюта и те замълчаха, докато си избираха. Поръчаха и Макс отново насочи вниманието си към нея.

— Тази сутрин се преместих в апартамента.

— Много бързо!

— Трябваше само да си занеса дрехите — изтъкна развеселен той. — Заредих килера, купих нови чаршафи и хавлиени кърпи...

Сервитьорката им донесе кафето, подреди чашките и чинийките бързо, с опитна ръка. „Райлис“ беше заведение, известно с бързото си обслужване, но днес сервитьорката надмина себе си. Няколко пъти опитаха да започнат разговор, но всеки път тя ги прекъсваше, защото доливаше или чашите за вода, или кафе. Ресторантът бе пълен с народ и много шумен, чуваше се дрънчане на чинии и чаши и те говореха все по-високо с надеждата да се чуят.

— Клер! И господин Бенедикт! Толкова се радвам да ви видя!

Макс се изправи любезно, а Клер се обърна, за да види кой им говори. Красивата, широко усмихната брюнетка беше Лий Адкинсън, част от кръговете в Хюстън, към които принадлежеше и Клер, докато бе госпожа Холси. Лий беше жизнерадостна, не познаваше злобата, но двете бяха по-скоро познати, отколкото приятелки, а след развода, Клер загуби почти всякаква връзка със старата банда. Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато бе разговаряла с Лий през годините след като се разведе, но ето че Лий сега ѝ се усмихваше, сякаш бяха първи приятелки. Откъде ли познаваше Макс? — чудеше се младата жена.

— Помните ли ме, господин Бенедикт? Запознахме се на партито у Вирджиния в петък вечерта — бърбеше с приповдигнат глас Лий.

— Разбира се, че си спомням. Искате ли да седнете при нас? — Той посочи празния стол, но жената поклати глава.

— Благодаря, но трябва да тръгвам, много бързам. Знам, че е в последния момент, но ми се искаше да ви поканя на партито у нас. След това ще отидем да потанцуваме в балната зала на хотел „Уилтшър“. Тони започва борбата за губернатор. Моля ви, кажете, че ще дойдете, и двамата. На партито у Вирджиния забелязах колко добре танцувате заедно!

Макс погледна Клер с извити вежди.

— Клер?

Тя не знаеше какво да каже. Лий, кой знае защо бе решила, че те двамата са заедно като двойка, въпреки че това не бе истина. Може би Макс би предпочел да заведе някоя друга на партито, ако изобщо му се ходеше.

— Не е за набиране на средства — уточни през смях Лий. — Това е парти само за приятели. А ти, Клер, ти се криеш вече прекалено дълго.

На Клер не й бе никак приятно, когато хората представяха нещата така, сякаш се бе отдала на мъката, обзела я след развода, което съвсем не бе истина. Тя се напрегна, отдръпна се от тях, готова да откаже.

Макс постави ръка на нейната и така и не й позволи.

— Благодаря, ще дойдем с удоволствие.

— Чудесно. Ще вечеряме рано, в седем. Клер знае къде живеем. Ще се видим в събота. Чао!

Макс отново седна и за момент между тях настъпи мълчание.

— Ядосана ли се, задето приех от името и на двамата? — попита той и въпросът му я накара да го погледне.

— Чувствам се неловко. Лий предположи, че с теб сме двойка, а ти бе прекалено любезен и не й подсказа обратното.

Той изви вежди и в този миг изтънченият джентълмен изчезна и на негово място се появи самоуверен мъж с жестоки очи.

— Наистина ли си мислиш, че щях да се правя на любезен, ако не ми се ходеше? Когато се налага мога да съм свършен мръсник.

Клер бе като хипнотизирана, докато се вглеждаше в тюркоазните му очи, където виждаше нов човек, но жестокостта изчезна мигновено и на нейно място се появи вече познатото й спокойствие и самообладание и й се стори, че само си е въобразила.

— А ти защо не искаш да отидеш? — настоя той.

— Вече не се движа в тези кръгове.

— Да не би да се страхуваш да не се натъкнеш отново на бившия си съпруг?

— Нямам абсолютно никакво намерение да се сближавам с него и с жена му.

— Не е нужно да се сближаваш с тях — заяви Макс и Клер долови, че е категоричен. — Ако са там, просто няма да им обръщаш внимание. Разводите напоследък са толкова често срещано явление, че не е никак практично да се разделят приятели и познати на враждуващи групи.

— Аз не водя война с Джеф — опита се да отрече Клер.

— За подобно нещо не може да става въпрос.

— А за какво, тогава става въпрос? Искам да те заведа на партито и да танцувам с теб след това. Мисля, че ще се забавляваме.

— Но аз монополизирах времето ти...

— Не, мила — прекъсна я нежно той. — Аз съм този, който монополизира твоето. Приятно ми е да съм с теб. Ти не изпадаш в истерия и не рониш сълзи на рамото ми. Признавам, че това е много егоистично от моя страна, но с теб се чувствам удобно и спокойно, а аз съм човек, който обича и спокойствието, и комфорта.

Клер се предаде, защото знаеше, че заради собствената си емоционална сигурност би трябвало да остане колкото е възможно по-далече от него, но така и не успяваше. Искаше да бъде с него, да го вижда, да говори с него, дори само като приятел, а тази нужда бе прекалено силна. След като се наобядваха, той я изпрати до другата страна на улицата. Докато бяха в ресторанта, небето се бе покрило с тъмни облаци, които обещаваха скоро да завали. Макс вдигна поглед. — Ще трябва да тръгвам, за да изпреваря дъжда — каза той. — По кое време ще вечеряме днес?

Клер се обърна, за да го погледне невярващо.

— Да вечеряме заедно ли? Три вечери подред?

— Стига да нямаш други планове. Аз ще сготвя. За пръв път ще сготвя в новия апартамент. Нали нямаш други планове?

— Не, нямам.

— Чудесно. Сложи нещо удобно, за да не те притеснява. Ще мина да те взема в шест и половина.

— Аз ще дойда с моята кола — заяви прибързано тя. — Така няма да ти се налага да изоставиш готвенето по средата.

Той я погледна с хладна настойчивост.

— Казах, че ще мина да те взема. Няма да те пусна да шофираш сама посред нощ. Мама ще ме лиши от наследство, ако допусна да се случи подобно нещо.

Клер се колебаеше. Беше започнала да разбира, че Макс винаги постига своето. След като решише нещо, никой не можеше да го отклони от целта. Зад изискаността и небрежното отношение към света се криеше стоманена воля, студена и непоколебима. Беше я забелязвала няколко пъти, но за толкова кратко, че не бе сигурна какво е видяла, но интуицията ѝ винаги я насочваше в правилната посока и тя започваше да усеща силата на мъжа зад привидната му небрежност.

Макс повдигна брадичката ѝ с пръст и веднага включи чара си на помощ, докато очите му блестяха към нея.

— Значи в шест и половина.

Тя погледна часовника си. Вече бе закъсняла и нямаше време да спори за нещо толкова незначително.

— Добре, ще съм готова.

Той бе усвоил до съвършенство уменията да постига това, което иска, каза си тя след десет минути. Ако чарът не помагаше, използваше властно отношение, което прилагаше без предупреждение, или обратното, но обикновено чарът бе напълно достатъчен. Колко ли често се случваше някой да му откаже, особено жена? Сигурно не се бе случвало през това десетилетие, помисли си Клер. Колкото и да внимаваше с красивите чаровни мъже, тя не можа да остане безчувствена към него.

След работа се втурна към къщи, изпълнена с трескаво очакване. Взе бързо душ, изми си косата и започваше да я изправя със сешоара, когато телефонът звънна.

— Хайде, разправяй — започна без усукване Мартин, когато Клер се обади. — Искам да чуя всичко за този страхотен тип.

Когато Клер се замисли, тя разбра, че за Мартин е истинско чудо да успее да овладее любопитството си и да не ѝ се обади в службата.

Клер се поколеба и се намръщи. Какво знаеше за Макс? Че има три сестри и брат, че е англичанин, че се занимава с недвижими имоти. Семейството ѝ знаеше същото от умелите отговори, които той им даде

предишния ден. Знаеше, че е свикнал със скъпи неща, че се облича елегантно, а маниерите му са безупречни. Всичко останало за нея бе загадка. Спомни си, че го е питала за разни неща, но не си спомни какво ѝ бе отговорил той. Дори не знаеше на колко е години.

— Той ми е само приятел — каза най-сетне тя, защото не знаеше какво друго да отговори.

— А „Мона Лиза“ е просто картина.

— Всъщност е точно така. Между нас няма нищо повече от приятелство. — Та той дори не я беше целунал, освен онези никакви докосвания по бузата и челото, а това не означаваше, че той не знае как да го направи по друг начин. Просто не се интересуваше.

— Хм, щом казваш — примири се Мартин, без да крие скептицизма си. — Ще се видите ли пак?

Клер въздъхна.

— Да, ще се видим.

— Аха!

— Хич не ми го пробутвай това „аха“. Ние двамата сме приятели, без главно „П“, както обичат да подчертават в Холивуд. Ти го видя, затова съм сигурна, че няма да ти е трудно да си представиш как го преследват. Писнало му е от подобни неща, това е, с мен се чувства добре, защото аз не го преследвам. Не ми трябва някоя пламенна връзка.

На другия край на телефона Мартин изви многозначително вежди. Искрено вярваше, че Клер не търси пламенна връзка, но нито за миг не можеше да повярва, че Макс Бенедикт се среща със сестра ѝ, защото така се чувствал „добре“. Сигурно е свикнал жените да го преследват и по всяка вероятност всичките му мъжки инстинкти са се задействали, когато Клер го е погледнала, без да прояви интерес, все едно, че е неодушевен предмет. Мартин знаеше достатъчно за мъжете и само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че Макс е истински мъж, много по-настървен хищник от повечето, много по-умен от останалите и притежаваше сексуалност, която бе толкова забележителна, че тя се чудеше как е възможно Клер, обикновено толкова чувствителна към другите хора, да не я е забелязала. Може би сестра ѝ бе прекалено невинна и не бе разпознала истината, въпреки че бе женена за Джеф Холси, тя винаги бе дистанцирана, винаги замечтана и това я откъсваше от останалите хора.

— Ако си сигурна...

— Сигурна съм, можеш да ми вярваш.

Най-сетне прекъсна разговора с Мартин и погледна нетърпеливо към часовника. Беше станало почти шест. Побърза да си доизсуши косата, но нямаше да ѝ остане време да направи нищо с нея, затова я остави пусната. Нали Макс каза да облече нещо удобно, затова тя извади бежови ленени панталони и ги съчета със свободен син пуловер с дълбоко деколте и шал яка. Дали това не беше прекалено? Макс бе винаги чудесно облечен, а британското чувство за приличие никога не го напускаше. Погледна отново часовника и разбра, че няма време, за да се занимава с дрехите си, защото трябваше да се гримира.

Тъкмо прокарваше четката през косата си за последен път, когато на вратата се звънна. Беше точно шест и половина. Взе си чантата и забърза да отвори.

— Както обикновено си готова — отбеляза той и докосна яката на пуловера. — Ще ти трябва яке. Станало е доста хладно след дъжда.

По неговото яке и в русата му коса блестяха ситни капчици. Той се облегна на касата на вратата и зачака Клер да се облече. Когато бе готова, той я прегърна през раменете много приятелски.

— Нали си гладна? Този път надминах себе си, нищо че аз го казвам. — Усмивката му бе толкова примамлива, че тя не можеше да не сподели доброто му настроение, а когато я прегърна до себе си и потеглиха, тя с удоволствие се облегна до него. Бе мъчително удоволствие да е толкова близо до него, знаеше, че може да му устои, но в момента нямаше сили да се отдръпне. Усети топлината на тялото му, силата в ръката му, отпусната на рамото ѝ, усети топлия мирис на кожата му. Затвори за миг очи и усети надигналия се копнеж, а след това го отблъсна. Нямаше смисъл да се преструва, дори за миг, че чувствата ѝ ще доведат до нещо; те щяха да ѝ донесат единствено болка. Беше ѝ писано да е приятелчето на Макс, това бе всичко, което означаваше прегръдката му.

— Нали обичаш морски деликатеси — попита той, когато влязоха в апартамента му. Огледалото в златна рамка, закачено над масичка Куин Ан, повтаряше движенията им, докато той ѝ сваляше якето и го закачваше, а след това качи и неговото в малкия дрешник в антрето. Привлечена от огледалото, Клер наблюдаваше отражението

му, забеляза колко са грациозни движенията му, докато се грижеше за дрехите.

— Това е Хюстън. Заливът е на две крачки. Би било липса на патриотизъм да не обичам морски деликатеси.

— Ами скариди?

— Обичам скариди. — Тя се облиза.

— А това включва ли и скариди по креолски?

— Би трябвало. Скариди по креолски ли ще ядем?

— Точно така. Имам рецептата от Ню Орлиънс и е съвсем истинска.

— Не мога да си те представя да готвиш в кухнята — каза тя и го последва в невероятно модерната кухня с вградени уреди. Във въздуха се носеше прекрасен пикантен аромат.

— Обикновено не готвя, но когато някое ястие ми хареса, се научавам да го правя. Как иначе ще сготвя скариди по креолски, когато се прибера в Англия? Убеден съм, че готвачката на майка ми никога няма да го приготви. От друга страна, обаче, трябва да се науча как се прави йоркширски пудинг пак по същата причина; за да го направя на различен континент. Масата е сложена; ще ми помогнеш ли да пренеса нещата?

Не можеше да повярва, че той се е преместил в този апартамент сутринта, чувстваше се съвсем като у дома си, а не се виждаше и следа от разхвърлян багаж. Всичко бе поставено на място, сякаш бе чакало него, а той просто бе влязъл. Масата бе подредена съвършено и когато се настаниха, Макс отвори бутилка бяло вино и наля в чашите. Виното бе резливо и бистро, точно каквото щеше да отива с пикантните скариди по креолски и черния ориз. И двамата се чувстваха спокойно, а Клер ядеше и пиеше много повече от обикновено. Виното я изпълни с топлина, но това бе приятна топлина, а след като се навечеряха, продължиха да пият вино, докато вдигаха.

Макс не настоя тя да остави чиниите, за да ги вдигне той и това й се стори смешно. Но пък не виждаше причина да не му помогне. Бе трудно и двамата да се съберат в малката кухня, сблъскваха се непрекъснато, но дори това им бе приятно. Когато телата им се докосваха, това й доставяше такова удоволствие, че два пъти тя дори не се премести. Подобно поведение бе нетипично за нея, защото започваше да прилича на флирт, а Клер не бе флиртаджийка. Просто не

я биваше като Мартин. Мартин се усмихваше, пърхаше с клепки и правеше многозначителни намеци, но Клер се чувстваше неловко в тази игра между половете, дори когато нещата бяха сериозни.

Виното я бе отпуснало и тя се чувстваше още по-освободена, отколкото забелязваше сама. Щом седнаха в хола, тя усети как мускулите ѝ се превръщат в масло и въздъхна сънено. Отпи нова глътка от златистото вино, Макс пие чашата ѝ и я остави на масичката за кафе.

— Май пи напълно достатъчно. Ще заспиш в ръцете ми.

— Няма, но съм уморена — призна тя и отпусна глава назад. — Беше натоварен ден, дори за един понеделник.

— Нещо необичайно ли се е случило? — Той седна до нея, очите му бяха притворени.

— Може и така да се каже. Сам — става дума за господин Бронсън, работодателят ми. Чул е слух, че може би някой се опитва да превземе компанията.

— Ами? — Вниманието му бе насочено към нея, тялото му напрегнато, въпреки че на пръв поглед седеше удобно. — Как е разбрал?

— Сам има невероятни източници и невероятни инстинкти. Най-много се притеснява, че някоя чуждестранна компания може да стои зад всичко.

Лицето му бе напълно безизразно, когато посегна към нея и започна да масажира врата ѝ и раменете, а тя тихо простена от удоволствие.

— А на това какво му е притеснителното?

— Защото Сам е в процес на разработване на сплав, която може да се използва дори в космоса — измърмори тя и чак тогава усети какво говори и отвори широко очи. — Направо не мога да повярвам, че ти го казах — призна ужасена тя.

— Шшшт не се притеснявай. Няма на кого да кажа — успокои я той и отново продължи масажа. — Ако производството на тази сплав е толкова важно за националната сигурност, защо проектът не е засекретен? Така няма да може да бъде погълнат от чуждестранна компания.

— Сам обича да е независим. Мрази правилата, нито пък някой да му налага какво да прави, няма да изтърпи и непрекъснатото

наблюдение, ако проектът стане секретен. Той иска първо да защити сплавта, да си довърши изследванията и опитите както той прецени, без някой да го притиска и дразни. Ще се обърне, разбира се, към правителството, ако този слух се окаже верен. Няма да позволи сплавта да бъде предадена на друга страна.

От „Спенсър-Найл“ купуваха акции на „Сплави Бронсън“, но го правеха много тайно, на малки количества. Ансън все още не бе готов да действа, но ако Бронсън бе дочул слухове, че чуждестранни капитали стоят зад изкупуването на акциите, то тогава слухът добиваше известна достоверност, а на „Спенсър-Найл“ щеше да им се наложи да излязат на сцената по-рано, отколкото Ансън бе планирал. Опасността сега бе, че Бронсън ще следи зорко движението на акциите си, а Клер потвърди, че Бронсън най-добре работи, когато е сам. Той нямаше да остане доволен, ако „Спенсър-Найл“ се опитат да поемат контрола, както нямаше да допусне и чужда фирма да се намеси. Компанията, макар и акционерно дружество, бе създадена от него, а Сам Бронсън умееше да брани своето. Макс си отбеляза на ум да се обади на Ансън, след като изпрати Клер.

Той побутна Клер на дивана и я постави да легне по корем.

— Какво правиш? — попита тя и очите ѝ се разшириха.

— Просто ти разтривам гърба — каза той с тих спокоен глас. Използва силата на ръцете си, за да намери възелчетата напрежение. Между тях се възцари тишина, нарушавана единствено от въздишките на Клер. Макс забеляза, че очите ѝ се затварят и по изваяните му устни плъзна усмивка. Та тя щеше да заспи в ръцете му; това не му се бе случвало, не и толкова рано. Жени обикновено заспиваха в ръцете му, след като ги бе любил, но Клер изобщо не забелязваше сексуалността му. Дори когато телата им се докосваха в кухнята, тя така и не показва, че е забелязала. Сякаш не знаеше, че сексът съществува.

Той погледна медно русата ѝ коса пръсната по канапетото, меките отпуснати устни и притворените огромни кафяви очи. Дланите му изглеждаха едри на тесния ѝ гръб, ако докоснеше палци на гръбнака ѝ и разтвореше пръсти, щеше да обхване гърдите отстрани. Усети крехките ребра под мекия пуловер и още по-меката коприна на кожата ѝ. Искаше му се да я събуди и да я заведе в леглото, да събуди сексуалността ѝ. Искаше да я накара да го забележи, за да не го поглежда никога повече по онзи вбесяващо далечен начин. Само че

моментът все още не беше дошъл. Не можеше да рискува да я изплаши, преди да е разбрал каквото му трябваше за проклетото поглъщане. А тогава... тогава щеше да действа и Клер Уестбрук щеше да разбере какво е да бъде в леглото му.

Ръцете му трепереха, докато я гледаше и за пръв път той се зачуди какво ли ще каже, когато разбере истинската му самоличност. Щеше да се ядоса, разбира се. Той, обаче не можеше да си я представи ядосана, но си мислеше, че ще успее да се справи с гнева ѝ. Мисълта, че тя може да бъде наранена, го притесни. Не искаше да я наранява по никакъв начин. Искаше да я прегърне, да я люби, да я глези, по дяволите! Не можеше да си представи, че ще загуби доверието, което извоюва толкова бавно, че повече няма да вижда бавните усмивки, или да се наслаждава на тихата ѝ компания. Не бе срещал друга жена като Клер, толкова мила, нежна и затворена; никога не знаеше какво мисли тя, какви са скритите зад тези черни очи мечти. Макс бе изключително чувствителен, когато ставаше въпрос за жени. Само Клер му убягваше и всяка усмивка, всяка мисъл му позволяваше да се доближи до жената, скрита зад непристъпната фасада.

Докато я наблюдаваше, го изпълваше нежност. Тя наистина беше изтощена. Ако не можеше да я заведе в леглото си, нека поне да остане в своето. Събуди я нежно и се наслади на начина, по който тя мигна и го погледна объркана с тъмните си очи; след това си спомни къде се намира и по бузите ѝ плъзна руменина.

— Много се извинявам — започна тя и скочи. — Не исках да заспя.

— Не се притеснявай, беше уморена. Защо са приятелите? Бих те оставил да поспиш на канапето, но си помислих, че ще ти е значително по-удобно, ако си в собственото си легло.

Излязоха в антрето и той задържа якето, докато го облече. Докато пътуваха към нейния апартамент, той мълча почти през всичкото време, а Клер бе сънена и не ѝ беше до разговори. Отново валеше, съвсем леко, колкото да намокри улиците, а хладният въздух я накара да се загърне в якето.

Той провери апартамента ѝ, докато тя го наблюдаваше, защото знаеше, че отново ще я погледне по онзи арогантен начин, ако му кажеше, че няма нужда.

— Ще ти се обадя утре — обеща той, пристъпи до нея и хвана брадичката ѝ.

— Добре — отвърна тихо тя, защото знаеше, че всеки час преди да го види отново, ще ѝ се стори дълъг като година. — Макс?

Той вдигна едната си вежда, щом чу колебливия ѝ глас и зачака.

— Онова, дето ти го казах за сплавта...

— Знам. Обещавам, няма да спомена и дума. Разбирам, колко важна е тази информация. — Нямаше проблем да ѝ даде това обещание, защото нямаше да обсъжда сплавта с когото и да е. Ансън вече знаеше тези неща. Проблемът сега бе възможността — не, вероятността — чуждестранни интереси, по всяка вероятност вражески, да действат тайно, за да се сдобият с технологията, посредством сливане, а за целта ще използват някоя местна компания. Бронсън ще действа бързо, за да защити предприятието си от подобна заплаха и няма да позволи сливането с друга компания.

Тя изглеждаше толкова мека и сънена, а защитните стени, които обикновено издигаше около себе си, сега ги нямаше. Вдигна брадичката ѝ и склони глава, за да я целуне леко, но устните му притиснаха нейните, преди тя да разбере, че той няма да я целуне по вече познатия ѝ братски начин по бузата. Целуна я бързо, но тя веднага се напрегна и се отдръпна, а лицето ѝ отново стана безизразно. Той наведе глава и също отстъпи, сякаш не бе забелязал, нищо, въпреки че в него лумна ужасен гняв. Дяволите да я вземат, някой ден ще я накара да го забележи като мъж!

— Ще ти се обадя утре — каза отново той. — Трябва да проверя някои подробности, така че до рано следобед ще съм зает, но ще ти звънна, преди да си тръгнеш от работа. — Без да изчаква съгласието ѝ, той се обърна и си тръгна.

ПЕТА ГЛАВА

— Клер, скъпа, наистина не разбирам защо се инатиш толкова — оплакваше се спокойно Алма. — Това е едно малко парти, за да се отблагодарим за различни услуги и настоявам да дойдеш. И на двамата с баща ти ще ни бъде много приятно, ако си с нас. И без това не те виждаме достатъчно. Мартин и Стив също ще дойдат.

Знаеше, че е безсмислено, защото когато Алма използваше този любезен глас, това означаваше, че се е запънала и няма да отстъпи. Въпреки това Клер опита отново.

— Майко, не обичам да ходя по партита.

— А пък аз не обичам да организирам партита. Само неприятности ти създават, но ги организирам, защото така помагам на баща ти.

Което означаваше, че Алма си изпълнява дълга. Мартин и Стив също го изпълняваха като се явяваха в ролята на подкрепление, а Клер, както обикновено, отказваше да изпълни своята част. Младата жена се намръщи.

— Можеш да си тръгнеш рано. Знам, че утре си на работа — убеждаваше я Алма, вече предвкусила победата по мълчанието на Клер. — И да доведеш Макс Бенедикт със себе си, ако съдя по слуховите из града, двамата с Хармън мислим, че трябва да го опознаем по-добре.

— Какви слухове? — попита ужасена Клер.

— Нещата между вас изглеждат доста сериозни. Трябваше поне да ме предупредиш, така щях да се преструвам, че знам за какво говорят всички.

— Между нас няма нищо сериозно! Ние сме просто приятели. — Клер бе повторила това вече толкова много пъти, че започваше да се чувства като папагал, който знае една-единствена фраза.

— Не се ли срещате редовно?

Всеки ден, но как да го каже на Алма, без да прозвучи така, сякаш въртят страстна любов? Тяхното бе нещо като партньорство.

Беше им приятно да са заедно, нищо повече.

— Да, срещаме се.

— Лий Адкинсън ми каза, че си обядвала с него в понеделник. Бев Майкълс ви е видяла да вечеряте във вторник. Чарли Тътъл ви е мярнала снощи на търговската улица, докато сте пазарували. Всеки ден! Това ми се струват редовни срещи, скъпа. Не че настоявам. Нека връзката да се развива естествено. Само че ние с Хармън щяхме да се чувстваме по-спокойни, ако знаехме повече за него.

— Ще дойда на партито — обеща тихо Клер. Най-добре беше да приключи и да се съгласи бързо, защото Алма нямаше намерение да се откаже.

— С Макс, нали?

— Не знам. Днес не съм говорила с него. Може да има друга среща.

— Сигурно няма — изкиска се Алма. — Благодаря ти, мила. Ще се видим довечера.

Клер затвори и прехапа устни от ужас. Що за начин да започне денят! Алма се обади няколко минути след като бе звъннал будилникът. Майка ѝ може и да беше сигурна, че Макс няма друга среща, но Клер не беше. Макс бе истински мъж и не бе нормално да няма сексуален живот, а тъй като с Клер нямаха връзка, пък и тя не проявяваше интерес да започнат, значи се виждаше с други жени. Ако не тази вечер, значи много скоро предстоеше да започне. Почивка от непрестанно преследване е едно, но един здрав и прав мъж нямаше да издържи прекалено дълго. Макс си имаше своите мъжки нужди, а Клер бе забелязала как жените го следят с поглед.

Не би могъл да ѝ даде по-ясно да разбере, че тя не го привлича. След онази кратка целувка в понеделник вечерта, повече не опита да я целуне. Колкото и да беше лека, тя накара цялото ѝ тяло да пламне и си наложи с огромно усилие да се отдръпне от него и да не му позволи да види как ѝ е подействала целувката. Само след едно незначително докосване тя вече бе готова да се хвърли на врата му, също като останалите жени. Тази нощ плака, докато заспа, убедена, че се бе представила като глупачка, че той никога повече няма да я погледне, но той ѝ звънна на следващия ден, както бе обещал, без изглежда да е забелязал какво се е случило. Може и да бе успяла да прикрие всичко и той да не е заподозрял нищо. Струваше ѝ се невъзможно, че е минала

само една седмица, откакто се запознаха. Сигурно бе труден човек, когато се ядоса, но винаги се контролираше и тъкмо този контрол ѝ позволяваше да му се довери. Помисли си да не му споменава за партито на майка си. Щеше да отиде сама, да остане колкото да се покаже като любезна дъщеря, след това да се извини, че е изморена и да се прибере. Алма щеше да е доволна. Това, обаче, означаваше, че няма да види Макс този ден и тя усети как я изпълва празнота. Преди още да е размислила, тя се оттласна от възглавниците и набра номера му.

Звънна само веднъж и той се обади, гласът му бе дълбок и малко дрезгав от съня. Както обикновено, сърцето на Клер прескочи, когато го чу.

— Обажда се Клер. Съжалявам, че те събудих — извини се тя.

— Не се тревожи — отвърна той и се прозя. — Имах намерение да ти се обадя веднага щом се събудя. — Да не би нещо да не е наред?

— Нищо подобно. Току-що се обади майка ми. Тази вечер организира коктейл и настоява да присъствам.

— Аз поканен ли съм? — попита той със самоувереност, която често я удивяваше и притесняваше. Макс бе винаги толкова сигурен във всичко. Сякаш знаеше, че Алма е настояла Клер да го покани, а на Клер ще ѝ бъде трудно да го покани. Колкото повече той опознаваше мислите ѝ, толкова повече Клер се стараше да се прикрие. Тя бе влюбена в него, докато той не бе влюбен в нея.

— Нищо против ли нямаш?

— Семейството ти ми харесва. Защо да имам нещо против?

— Хората говорят за нас.

— Пет пари не давам какво приказват хората — отвърна спокойно той и се прозя. — В колко е партито?

— В седем.

— Разбира се. Всичко започва в седем. Мила, няма да имам много време. Днес ще бъда извън града и едва ли ще смогна да се прибера до апартамента, след това да дойда до вас, а после да стигнем у родителите ти навреме. Много ли ще бъде неудобно, ако просто се приготвя в твоя апартамент? Така ще спестя поне четирийсет и пет минути.

Сърцето ѝ подскочи като малко глупаче, когато си помисли, че той ще използва нейната баня, за да вземе душ, че след това ще се

преоблече в нейната спалня.

— Няма проблем — успя да промълви тя. — Чудесна идея. По кое време ще дойдеш?

— Към шест. Така ще имаш ли време?

— Да, разбира се. — Щеше да ѝ се наложи да побърза, но прецени, че ще успее. Не ѝ трябваше много, за да се приготви, а сега имаше достатъчно време да си измие косата, преди да отиде на работа. Това щеше да ѝ спести малко време довечера.

— До довечера.

Денят се оказа прекалено натоварен. Обаждането на Алма даде тон на целия ден. Колкото и да бързаше, Клер все изоставаше, дори ежедневните задачи ѝ създаваха проблеми. Част от работата ѝ бе да пази Сам от ненужни прекъсвания, което означаваше, че се налага сама да се справя с тях, а имаше и неща, които не можеха да останат за следващия ден. Не спря работа по време на обедната почивка и се опита да си представи къде е Макс и ѝ си прииска да е с него, където и да беше.

Следобед, с куриер пристигнаха спешно поръчаните оценки, и лицето на Сам се озари, когато ги прочете. С огромно задоволство пусна доклада на бюрото и се облегна назад на стола, свил ръце зад главата.

— Дори по-добре, отколкото се надявах — сподели той с Клер. — Собствеността се е качила като цена четири пъти само през изминалата година. В безопасност сме, а аз толкова се притеснявах. Търговците са се насочили към нас, въпреки че интересът още не е станал масов. Някой определено ламти за компанията, но няма да я получи. Погледни само тази оценка.

Клер прегледа документите, удивена колко много е скочила стойността на земята. Инстинктите на Сам отново се бяха оказали правилни. Беше много странно как дългосрочните му предвиждания винаги се сбъдваха. Бе купил земята, за да се спаси от инфлацията, сега същата тази земя щеше да спаси компанията от поглъщане, а на Сам нямаше да му се налага да се съобразява с правителствените изисквания, преди да завърши изследването си.

Точно този ден се наложи да закъснее двацет минути след работа. Бе шест без петнайсет, когато влезе в апартамента си, съблече се и хукна към банята. Изкъпа се бързо и тъкмо се бе изсушила и си бе

нахлузила халата, когато на вратата се звънна. Тя притисна длани към измитото си лице и ѝ се прииска времето да ѝ бе стигнало поне да се гримира, но сега вече не можеше да направи нищо.

— Наложил ми се да работя до по-късно — обясни бързо тя, когато отвори вратата на Макс. — Само да ти донеса чисти кърпи и банята е на твое разположение.

Той си носеше костюм и малка чанта с принадлежности за пътуване. Наболатата му брада тъмнееше, но усмивката му бе спокойна.

— Не се притеснявай, ще смогнем навреме — увери я той и я последва в спалнята. Остави дрехите си на леглото и занесе чантата в банята, а тя му подаде чисти кърпи. Щом излезе от банята, той свали самото и го подхвърли на леглото, след това подръпна вратовръзката. Тя спря да диша и се обърна към тоалетката, взе четка и я прокара през косата, си без дори да се замисля над това, което прави. Опитваше се да не го гледа, но той се виждаше в единия край на огледалото и тя не можеше да не го зърне. Макс издърпа ризата от панталоните, разкопча я и я свали. Макар и да бе слаб, той се оказа неочаквано мускулист. Тъмно кафяви къдрави косъмчета покриваха гърдите му и тя не можа да откъсне поглед, учудена, че не е рус, въпреки че бе предполагала, защото и веждите, и миглите му бяха кестеняви и се открояваха под златната коса, обрамчила лицето.

За нейно облекчение той не си свали панталоните, въпреки че тя нямаше да се изненада, ако го бе направил. Макс изглежда не се притесняваше да застане пред жена, а и нямаше причина да се срамува от тялото си. Беше красив, дори по-красив, отколкото тя си го бе представяла, а от тялото му лъхаше сила, която бе прикрита от дрехите. Той извади нови панталони от калъфката и ги взе със себе си в банята. Едва когато чу душа, Клер си спомни, че трябва да побърза. Зае се да се гримира, но ръцете ѝ трепереха и очната линия все не се получаваше. Душът спря и тя се опита да си представи Макс гол, докато се трие с кърпите ѝ. По бузите ѝ плъзна руменина. Трябваше да спре да мисли за него! Ставаше все по-нервна, а трябваше да се приготви.

— По дяволите! — изрече съвсем ясно той, след това сниши глас. — Клер, забравил съм си самообръсначката. Имаш ли нещо против да ползвам твоята?

— Не, вземи я — провикна се в отговор тя. Той се бръснеше; значи ѝ оставаше време да се облече, преди той да излезе от банята. Скочи, взе си чисто бельо и го навлече, без да се наслади на удоволствието да усети хладната коприна по кожата си, както правеше обикновено. Обу чорапи, но този път съвсем бавно, за да не пусне бримка на фината материя. Какво да облече? Отвори вратата на гардероба и бързо прегледа дрехите. Изборът ѝ за коктейл не беше много голям. В банята водата вече не течеше; той щеше да излезе всеки момент. Тя дръпна кремава копринена рокля и я нахлузи през глава тъкмо когато вратата на банята се отвори. Скрито в роклята, лицето ѝ се обагри в алено, когато си помисли колко смешна изглежда, докато главата и горната част на тялото ѝ се опитват да се измъкнат, а долната част, само по плитки бикини, жартieri и чорапи бе на показ. Обърна се с гръб към него и задърпа роклята надолу, а сетне се зае с ципа отзад.

— Дай на мен — каза той, а гласът му прозвуча много близо. Топлите му ръце отместиха нейните, той вдигна ципа и закачи теленото копче най-отгоре. След това отпусна ръце. — Готово.

Тя продължаваше да държи лицето си извърнато настрани, докато мърмореше някаква благодарност и се върна пред тоалетката, за да поправи щетите, които току-що бе нанесла на косата си. Той си подсвиркваше нещо, докато се обличаше и за момент тя му завидя за спокойствието, което показваше колко е свикнал с подобни моменти. Младата жена се приведе към огледалото, за да си сложи червило и го видя как разкопчава панталоните си, за да натъпче вътре ризата. Ръката ѝ трепереше и ѝ се наложи да внимава много, за да не си размаже червилото.

Когато той се появи в огледалото, застанал зад нея и се наведе, за да си погледне косата, бе намръщен така, че тя не успя да разбере какво става.

— Всичко наред ли е? — попита той и отстъпи настрани, за да го огледа тя.

Трябваше да го погледне и очите ѝ се плъзнаха по него. Антрацитно сивият му костюм, както обикновено, бе консервативен, но с безупречна кройка; на човек с неговия външен вид, изисканите скъпи дрехи просто подчертаваха качествата му. Семплите дрехи без нищо по тях, което да привлича погледа, подбираше така, че да

подчертават, а не да натрапват красотата му на викинг. Може би слабото му лице с високи скули бе от келтски произход, но имаше нещо, може би само идея за безскрупулност, която тя понякога усещаше в него, която я караше да се замисля, че много поколения назад в миналото, той е имал някой дядо викинг, който е нападнал и завладял английските брегове и е оставил спомен за посещението си.

— Съвършен си — даде присъдата си най-сетне тя, а той не успя да прецени какво означават тези думи.

— Нека и аз да те погледна. — Хвана ръката и, привлече я да стане от стола и я завъртя. — Всичко е чудесно... Чакай, трябва ти обеци.

Беше ги забравила. Бързо посегна към перлените капки и Макс кимна одобрително, а сетне погледна часовника си.

— Ще успеем да стигнем.

Коктейлът може и да бе малък, но когато пристигнаха, на алеята отпред вече бяха паркирани множество коли. Алма и Хармън имаха много познати и обичаха да излизат, привличаха хората с личния си магнетизъм. Клер, както обикновено се напрегна, когато приближи към вратата, въпреки че Макс бе до нея.

Вратата се отвори, преди още да са направили последната крачка и пред тях застана засмяната Мартин, великолепно в смараглова рокля, която подчертаваше красивата ѝ фигура и караше тенът ѝ да изпква.

— Знаех си, че ще дойдеш — каза доволна тя и прегърна Клер. — Мама се тюхкаше, че нямало да успееш.

— Казах ѝ, че ще дойда — отвърна Клер и призова самообладанието, което я предпазваше като щит от другите, дори от собственото ѝ семейство.

— Нали я знаеш, все трябва да се трови за нещо. Здравсти, Макс, изглеждаш красив, както обикновено.

— Трябва да поработиш сериозно, за да ликвидираш тази срамежливост — засмя се той истински развеселен.

— И Стив все това ми повтаря. Ето ги и семейство Уейвърли. Не съм виждала Бет цяла вечност. — Тя махна на новата двойка.

— Нещо да помогна? — попита Клер.

— Не знам. Попитай мама, ако успееш да я намериш. Беше в кабинета, само че ти говоря за преди пет минути, така че никой не знае къде е сега.

Макс обви кръста ѝ с ръка, докато влизаха в пълния с гости хол. Клер веднага усети, че очите на всички са се насочили към новодошлите. Знаеше какво мислят, знаеше, че всички са чули слухове и сега ги оглеждаха, за да преценят дали слуховете са истина.

— Успя все пак! — усмихна се щастлива Алма и пресече стаята, за да целуне дъщеря си. Обърна се към Макс и му отправи хилядаватова усмивка, а той ѝ отвърна засмян дяволито. Преди Алма, или Клер да разберат какво е намислил, той привлече Алма в прегръдката си и я целуна по устните, а след това още веднъж. Алма се разсмя, но когато я пусна, беше изчервена.

— Макс, какво правиш? — възкликна тя.

— Целувам една красива жена — отвърна направо той, а гласът му само подчерта искриците в очите му. Отстъпи назад и отново привлече Клер до себе си. — Сега двамата с Клер ще си намерим нещо за ядене. Умирам от глад, а тя също не е имала време да хапне.

Клер бе като робот, докато вървеше до него към кухнята, усетила очите на гостите да се врязват в гърба ѝ. Беше целунал Алма два пъти, което означаваше, че е целувал майка ѝ повече, отколкото нея. Тя бе стояла настрана, изпълнена със завист към невероятния топъл чар, който притежаваха и Макс, и Алма, изпълнена с желание и тя да има способността да се смее с лекота и от сърце. Мартин също умееше, хората падаха в краката ѝ броени минути след запознанството им. Тя цял живот бе заобиколена от красиви, очарователни хора, но нищо от тяхната магия не ѝ се бе предало.

Шведската маса в кухнята бе отрупана с ордьоври и сандвичи хапки, които Макс започна най-безсрамно да опустошава, а Клер отхапа малка хапка от един сандвич. По навик напълни подносите отново, докато Макс ги опустошаваше и довърши подноса със сладките, които Алма бе оставила по средата, за да посрещне гостите. Алма се втурна отново в кухнята, а усмивката ѝ стана още по-широка, когато забеляза, че Клер е довършила започнатото.

— Чудесна си, миличка. Съвсем забравих с какво се бях захванала. Ти винаги успяваш да запазиш здравия си разум. Вече не помня колко пъти Хармън ми е казвал да забавя темпото и да помисля преди да се заема с нещо, но нали знаеш колко лесно се впечатлявам.

Клер се усмихна на майка си и си помисли, че много я обича, въпреки че съвсем не беше лесно да расте в сянката на красива майка и

на също толкова красива сестра. И Алма, и Мартин бяха топли и общителни, и не познаваха злобата. Тяхна бе вината, че Клер винаги се бе чувствала засенчена от тях.

Тя взе тежкия поднос, а Макс бързо пое товара.

— Покажи ми къде искаш да го поставя — настоя той, когато Клер се обърна към него с извита вежда. — Няма да носите тези подноси сами. — Погледна Алма, която тъкмо се опитваше да поеме един от тях, а студеното предупреждение в очите му я накара да отпусне ръце и да отстъпи назад.

— Умее да командва, нали? — прошепна Алма на Клер, когато тръгнаха след широките рамене на Макс към хола.

— Има доста точна представа кое е редно и кое не е — отвърна Клер.

Макс пренесе всички подноси, след това се заприказва с Хармън, Стив и още неколцина мъже. От време на време очите му търсеха Клер, за да провери дали е в стаята, сякаш, за да се увери, че няма нужда от него.

Клер пиеше маргарита и тайно поглеждаш часовника, чудейки се кога ще могат да си тръгнат. Коктейлът не се оказа толкова неприятен, колкото се страхуваше, но се чувстваше уморена. Напрежението след трескавия ден, натоварената седмица, всичко се бе натрупало. Стегна се и се опита да се съсредоточи над разговорите наоколо. Някой пусна музика, но тъй като Хармън обожаваше блусове, изборът бе ограничен. Дрезгавият жален вой на саксофон привлече няколко двойки да затанцуват. Клер танцува с партньора на Мартин от адвокатската фирма, след това с най-добрия приятел на баща си, след това със стар познат от ученическите години. Пиеше втора маргарита, когато някой ѝ я измъкна от ръката, остави я на масата и Макс я завъртя към себе си.

— Уморена си, нали? — попита той, докато се поклащаха в ритъма на музиката.

— Изтощена. Ако утре не беше петък, нямам представа как щях да издържа.

— Готова ли си да си тръгваме?

— Напълно. Виждал ли си мама?

— Мисля, че е в кухнята. Доставчиците на сирене ще подскочат от радост, ако можеха да видят колко беше погълнато тази вечер — заяви сухо той.

— Забелязах, че и ти даде своя принос.

Устата му се изкриви.

— Аз лесно изгарям калориите.

Тя въздъхна и отстъпи от прегръдката му.

— Да отидем да намерим майка ми. Останахме достатъчно дълго и няма опасност да ни обвинят, че не сме били любезни.

Алма наистина се оказа в кухнята, заета да реже и подрежда малки парчета сирене. Вдигна поглед, когато те влязоха и по лицето ѝ се появи недоволство.

— Клер, нали не си тръгвате? — възропта тя. — Още е много рано.

— Знам, но утре е работен ден. — Клер се приведе напред и целуна майка си по бузата. — Много се забавлявах. Честна дума.

Алма се обърна към Макс с надеждата той да я подкрепи.

— Не можеш ли да я накараш да остане още малко? Тя изглежда вече е решила и мен няма да ме послуша.

Макс прегърна Клер през кръста и се наведе, за да целуне Алма по бузата.

— Не че не иска да те послуша, просто е изморена — обясни веднага той, пускайки в действие чара си и се усмихна на Алма, за да я умиловати. — Аз съм виновен. Карах я да излизаме всяка вечер цяла една седмица и тя все не си доспиваше.

Получи се, не че Клер се бе съмнявала в уменията му. Алма му се усмихваше.

— Добре, заведи я у тях, тогава. Вие двамата трябва пак да дойдете. Така и не ни остана време да се опознаем.

— Скоро — обеща той.

Пътуваха в мълчание до апартамента на Клер, ала когато тя му предложи кафе, той веднага прие. След като приготви кафето и пренесе чашките в хола, двамата седнаха на канапето и отпиха смълчани. Клер изрита обувките си и въздъхна облекчено, а сетне размърда пръсти.

Макс наблюдаваше тесните ѝ стъпала, въпреки че умът му се рееше другаде.

— Какво се е случило? Защо ти се наложи да работиш до късно тази вечер?

— Какво ли не се е случило. Просто един от онези ужасни дни, а и Сам беше нервен. Вече е сигурен, че някой се опитва да го погълне, при това съвсем скоро; някой упорито купува наши акции. Въпреки че той има скрит коз, цялото това чакане го изнервя.

— Какъв е този скрит коз? — попита Макс със сънен глас, почти незаинтересован.

За Клер това бе ново, да може да седне с някого и да разкаже как е минал работният ѝ ден; не си спомняше някой някога да я е питал. Незначителните разговори бяха прелюдия към интимности, начин по който допускаш човек до себе си, като му разказваш подробности от живота си, които тя винаги бе пазила за себе си. Само че с Макс се разговаряше толкова лесно; той я изслушваше внимателно.

— Недвижима собственост — отвърна с усмивка тя. Той отвори очи, за да покаже, че е заинтригуван. — Реших, че може да ти е интересно.

— М-м-м — съгласи се той.

— Инвестирал е в терени, които сега са с четири пъти по-висока цена. Днес пристигнаха новите оценки и положението се оказа много по-добро, отколкото предполагахме.

— Така става със стойността на земята. Пада и се покачва главоломно. Цялата работа е да купиш, преди да започне да се покачва и да продаваш, когато е на върха. Сегашната стойност наистина трябва да е астрономическа, за да го предпази от поглъщане. — Той се изправи, застана нащрек и допи кафето.

— Ще ти сипя още — предложи Клер, стана и тръгна към кухнята, преди той да откаже. Върна се почти веднага с каничка, а Макс я наблюдаваше как се приближава, всяка стъпка изтъкана от грация. Изглеждаше толкова тиха и въздържана, ала той знаеше какво се крие под тази изискана външност. Бе забелязал сатенените бикини, невероятно сексапилните жартиери и фини чорапи. Жартиери, за Бога! Тялото му се напрегна при тази мисъл, както и в онзи момент и той стисна зъби. Едва се сдържаше да не мисли за бельото ѝ и как да държи настрани ръцете си от тялото ѝ. Все си я представяше с роклята омотана около главата, докато се виждаха само източените ѝ бедра. Вече едва успяваше да удържи желанието да я отведе в леглото, а същевременно бе обладан от разочарованието, че тя не го забелязва като мъж, от гняв, че се стига винаги, когато се опита да промени

нещата. Той не бе свикнал да се въздържа, затова положението никак не му допаднаше.

Клер продължи разговора откъдето бяха прекъснали и отново се настаня до него.

— Не бих нарекла цената на терените астрономическа, но ние сме достатъчно малка компания и на нас това не ни е необходимо. Всеки, който наддава за компанията, ще се окаже, че не е преценил с няколко милиона долара.

Той отново насочи мислите си към думите ѝ. По дяволите, та тя му поднасяше тъкмо информацията, от която се нуждаеше, а той не успяваше да се съсредоточи. Желаше жената, желаше да я положи на канапето, отново да вдигне роклята ѝ през главата, да усети мекотата на кожата ѝ, но това трябваше да почака.

— И на колко е оценена? — попита той. Наблюдаваше я особено внимателно. Това бе дързък ход, с който питаше директно за информацията, която му бе необходима, въпреки че тя така или иначе му бе разкрила достатъчно, но оценката щеше да допълни липсващата част. Лицето му си остана безизразно в умел опит да прикрие интереса.

— Почти четиринайсет милиона долара.

По дяволите, това щеше доста да промени нещата!

— Какво има там? Да не са открили нефт? — измърмори той.

Тя се разсмя.

— Топло.

Обзе го смесица от задоволство и облекчение. Задачата му бе приключена. Не му бе отнело много време, а и се оказа сравнително лесно. Трудното бе да се въздържа, за да не подплаши Клер, но работата вече не бе важна и той можеше да съсредоточи цялото си внимание към нея. Тя щеше да се опита да се скрие в черупката си, но сега той бе свободен, за да се погрижи за собствените си интереси, а Клер бе най-важна. Желаше я и не се съмняваше, че ще бъде негова. Той бе виртуоз в прелъстяването и нито една жена не бе успявала да му устои, след като той си направеше труда да я очарова, за да я вкара в леглото си. Само че нещата при Клер бяха по-сложни, защото не биваше да забравя професионалните задачи, затова се въздържаше. Тя вече бе свикнала с компанията му, дори приемаше докосванията му, а

много скоро щеше да настъпи моментът, когато щеше да приеме и поинтимни ласки.

Гладът му, не, нуждата му да я има ставаше все по-настойчива. Не просто физическо желание, въпреки че и то бе доста силно; просто не бе свикнал да остава сам. Истината бе, че най-силно бе примитивното желание да я обвърже със себе си, преди още да е открила истината, но ето че се колебаеше, нещо необичайно за него и естествената му самоувереност се стопяваше. Ами ако моментът не бе подходящ? Ами ако тя се отдръпнеше? Щеше да загуби дори приятелството ѝ, а за своя изненада той държеше много на приятелството ѝ, освен че я желаше физически. Искаше я цялата, и тялом, и духом.

Тя едва потисна прозявката си, а той се разсмя и протегна ръка, за да разтрие раменете ѝ. Лекото докосване я изпълни с удоволствие.

— Вече трябваше да си заспала. Защо не ми каза да си тръгна?

Клер се сви на канапето и подгъна крака под себе си, а сетне отпи доволно от кафето. Чувстваше се толкова спокойна, докато седеше до него и двамата пиеха кафе и си говореха за различни, несвързани помежду си неща. Сърцето ѝ биеше бавно и тежко, по онзи характерен начин, както винаги, когато бе с него и се чувстваше щастлива.

— С теб ми е толкова приятно — отвърна тя, въпреки че лъжеше. Беше нервна и усещаше близостта му. Вдъхваше мириса му, чувстваше топлината му, само като го погледнеше копнееше да бъде по-близо. Как можа да се прояви като такава глупачка и да се влюби толкова бързо, толкова силно, но нещата бяха излезли от контрол и сигурно бе така още от самото начало.

Той посегна и взе ръката ѝ, сви пръстите ѝ в своите и потри с палец копринената кожа.

— Клер — каза тихо той и привлече погледа ѝ. Очите му бяха като тъмни езера, примамливи и кадифени. — Искам да те целуна.

Усети как ръката ѝ трепва в неговата и я стисна, за да я задържи.

— Плаша ли те? — попита той развеселен.

Клер отвърна поглед, за да не вижда смеха, притаен в очите му.

— Според мен идеята ти не е много добра — каза тя с напрегнат глас. — Ние сме само приятели, нали не си забравил, а и...

Той стана и я привлече към себе си, пое от ръката ѝ чашата с кафе и я остави на масичката.

— Няма да те ухапя — отвърна той и я целуна. Докосването му бе леко и бързо, точно както я бе целунал преди.

— Болеше ли?

Живите му очи танцуваха. Шегуваше се с нея и тя се отпусна. Беше решила, че говори за друг вид целувка и не смееше да му позволи. Не бе сигурна дали ще успее да се контролира. Ако я целунеше със страст, щеше да пламне неудържимо. Тогава той щеше да разбере чувствата ѝ. Бе прекалено опитен, беше се любил с прекалено много жени, които са копнели да го притиснат, за да не познае симптомите на замаяната от любов жена. Много по-добре беше да се шегува с нея, отколкото да я съжалява.

След това я целуна отново.

Това бе невероятно въздържана целувка, но тя продължи и той отвори устни над нейните. Тя автоматично отвори своите, за да бъде по-удобно. Вкусът му изпълни устата ѝ, усети твърдите му топли устни. У нея се надигна удоволствие и за момент тя си позволи да се разтопи до него, едва се сдържа да не повдигне ръце, за да обвие врата му. След това я сграбчи паника. Не биваше да му позволи да разбере, иначе нямаше да го види никога повече! Извърна бързо глава и се отдръпна от целувката.

Той притисна устни към слепоочието ѝ, а силните му ръце галеха гърба ѝ с дълги бавни движения. Не искаше да я притиска прекалено; за момент тя бе откликнала на ласката му, а вкусът ѝ го бе замаял като силно вино. Тялото му реагира мигновено на близостта им. Дори не посмя да я прегърне, както му се искаше, защото нямаше да успее да скрие възбудата си. Пусна я с нескрито неудоволствие и тя веднага се отдръпна назад, а лицето ѝ отново се бе превърнало в безизразна маска. В този момент му се прииска да не я оставя да се отдръпне, както бе правила толкова пъти досега. Той бе мъж и желаше тя да го приеме като мъж.

— Защо ти е толкова неловко, когато те докосвам? — попита той и повдигна брадичката ѝ с пръст, за да не може да си скрие лицето. Много добре умееше да крие мислите си, а той имаше нужда да забележи дори нещо дребно, по което да разбере истината. Искеше да вижда и изражението, и очите ѝ.

— Каза, че искаш да сме приятели? — попита напрегнато тя.

— Приятелите не бива ли да се докосват?

Лекомисленият му тон я накара да се почувства така, сякаш преувеличаваше, и сигурно щеше да е така, ако не чувстваше към него много повече от приятелство. Тя, обаче, бе влюбена в него и дори най-небрежното му докосване я измъчваше със смесица от удоволствие и копнеж.

— Нали ми каза, че искаш приятелство без секс?

— Няма такова нещо. Не е възможно да съм се побъркал чак толкова. — Нежно прокара палец по долната ѝ устна. — Споменах, че ми е омръзнало да ме преследват, за да ме превърнат в сексуален трофей.

Клер бе и учудена, и силно притеснена. Не бе възможно да не е разбрала.

Той я гледаше развеселен и тя започна да трепери.

— Не се плаши чак толкова — опита се да я успокои той и премести пръсти към голата ѝ ръка. — Ти ме привличаш и на мен ми е приятно от време на време да те целувам. Наистина не е страшно.

— Не! — заекна тя.

— Добре, но аз смятам да продължа с целувките. — Клепките му закриха очите и тя видя само тънък тюркоазен процеп, но успя да усети задоволството му и от това ѝ стана още по-неловко. Бе също като онези случаи, когато забелязваше нещо жестоко у него, сякаш той съвсем не бе такъв, какъвто изглеждаше. Не помогна и това, че задоволството му изчезна за секунди, защото тя се почувства объркана и вече не можеше да бъде сигурна в нищо.

Той се наведе и я целуна отново, а след това си тръгна и Клер остана загледана във вратата дълго след като той я беше затворил. Изглежда бе решил, че иска нещо повече от просото приятелство и тя нямаше представа как да се защити. Не знаеше и как да предпази чувствата си и бе напълно уязвима, ако той решише да я нарани. Обичаше го, но усещаше, че изобщо не го познава.

ШЕСТА ГЛАВА

Макс звънна в Далас още щом се прибра в апартамента си, за да предаде час по-скоро информацията, която бе научил. Знаеше, че Ансън ще действа още на сутринта, а до понеделник поглъщането щеше да е факт. Работата му, разбира се, не беше приключила, предстоеше му да уточни всички подробности около прехвърлянето на собствеността и да договори дребните неща, които обикновено са особено важни за изпадналия в паника персонал на вече придобитата компания. Важното бе, че основното бе свършено. Макс Бенедикт можеше отново да се превърне в Макс Конрой и да насочи цялото си внимание към Клер.

Клер. Най-сложната, най-неуловима жена, която познаваше. Криеше същността си и не допускаше никого достатъчно близо, за да я опознае, но това щеше да се промени. Клер не бе бърлива и времето, прекарано с нея от време на време бе накъсвано от мълчание. Желаше я повече, отколкото бе желал друга жена, а сам не знаеше защо. Не бе най-красивата жена, която познаваше, но имаше фина костна структура, очи тъмни като среднощни езера, пълни с мечти. Слаба почти като тръстика и в същото време бе изключително женствена. У Клер имаше нежност, която много му допадаше. Искаше да я прегърне и да я люби, да се вмъкне зад бялата стена, с която се обграждаше, за да се скрие от другите хора. Освен всичко това, тя му допадаше и като човек. Макс бе страстен почитател на жените, но сексуалността му понякога пречеше на приятелството. Жените обикновено се оказваха в леглото му, преди двамата да са успели да се опознаят. Въздържанието, което бе необходимо във връзката му с Клер, му бе позволило и да я хареса, и да задълбочи приятелството им. Щеше да е много приятно да се събуди до нея, да прекарват мързеливи сутрини заедно, да четат вестник и да закусват спокойно, да си говорят, когато им е приятно и да мълчат, ако предпочитат.

Имаше само още една такава жена, която му допадаше по същия начин и за момент той се замисли за нея. Сара Матюс, съпругата на

приятеля му Роум; тя бе невероятно мила и изключително силна жена. Макс бе на ръба да се влюби в нея, дори сега я обичаше, защото за него бе много специален човек, но тя му бе дала ясно да разбере още от самото начало, че за нея Роум е единственият мъж на този свят, а чувствата на Макс никога не прераснаха в интимност. Сега двамата с Роум бяха най-добрите му приятели, бракът им бе по-стабилен от когато и да е, по-страстен от всякога.

Искаше му се и той да постигне същото с Клер.

Мисълта го стресна. Изрита обувките и се изтегна на леглото, загледан в тавана. Сценарият, който току-що му бе хрумнал, притежаваше невероятен неудържим чар. Клер го бе омагьосала. Не бе сигурен, че чувствата, които изпитваше му харесват, но бе убеден, че трябва да направи нещо по този въпрос. Клер Уестбрук щеше да е негова.

На следващата вечер я заведе на концерт, свиреха симфония, която тя много хареса, а след това похапнаха в малък японски ресторант. Отначало Клер бе нервна и затова бе по-тиха от обикновено, но музиката я отпусна. Макс си беше както обикновено хладен и овладян и наблюдаваше света с тих присмех. Тя се чувстваше в безопасност, когато той бе в такова настроение.

Предишната нощ спа неспокойно, защото си представяше отново и отново как я бе целунал, какво бе казал, все едно че превърташе непрекъснато филмова лента. Всеки път, когато се будеше, сърцето ѝ биеше от възбуда, а тялото ѝ пламтеше от желание. След развода не бе имала любовници. Така се бе потопила в себе си, опитваше се да стане силна и да се възстанови от разтърсващия удар, който ѝ нанесе загубата на бебето и разпадането на брака, защото след това не ѝ остана нищо, никаква страст, която да отдаде на друг мъж. Без дори да усети, времето я бе излекувало и тя отново бе жива. По природа бе топла и страстна и тръпнеше всеки път, когато си спомнеше докосването на устните му.

Целувката дори не бе страстна, но на нея много ѝ се искаше да обгърне врата му с ръце, да се изправи на пръсти и да се отпусне в прегръдката му, да му се отдаде цялата. Това бе неудържимо примитивно желание, тази нужда да се отпусне до него, да бъде

негова, това бе част от нея самата. Също толкова силна бе и нуждата да се защити и двете желания се сблъскаха в нея. Клер умееше да обича, затова подхождаше предпазливо, заради готовността, с която отдаваше обичта си. Най-сигурното бе да избяга, просто да престане да се вижда с него. Лежеше в леглото си и премисляше идеята, а когато сутринта настъпи, най-сетне си призна, че няма да може да го направи. Обичаше го, а сигурно и той държеше поне малко на нея. В очите му бе проблеснало нещо жарко и малко страшно, преди да успее да прикрие изражението на настъпателен хищник. Един мъж не изглежда така, когато жената не го интересува. Това негово изражение ѝ даваше надежда.

Сега тя се изтръгна от мислите си и го улови да я наблюдава с весело изражение и веднага се изчерви. Нима е успял да разбере накъде я води въображението ѝ?

— Изобщо не ядеш. Непрекъснато мечтаеш — отбеляза той, взе вилицата от ръката ѝ и я постави на подложката. — Искаш ли да тръгваме?

Докато пътуваха към къщи той тихо попита:

— Клер, не исках да те накарам да се чувстваш неловко с мен. Извини ме, ако съм ти създал неприятно усещане. Ако не те привличам, ще те разбере. Просто ще си останем приятели...

— Престани, моля те — прекъсна го тя с въздишка. — Наистина ли вярваш, че не ме привличаш?

Той се извърна рязко към нея, а след това бързо насочи вниманието си към шофирането.

— Ти показва доста ясно, че не желаете да те докосвам. В началото дори не искаше да имаш нищо общо с мен. Аз бях този, който те молеше да ме приемеш за приятел.

Тя мълчеше. Не можеше да му признае, че се е страхувала от чара му, че се е ужасявала да не се влюби в него, защото бе станало точно това. Най-сетне се обърна към него, съвършеният му профил се открояваше на тъмния прозорец и сърцето ѝ прескочи както обикновено. Тя не бе от хората, които рискуваха с лека ръка, но май нямаше голям избор. Вече не можеше да си тръгне от него. Сърцето ѝ бе разбрало истината още от самото начало и сега вече го признаваше съвсем разумно. Трябваше да опита отново, иначе щеше да се презира

до края на живота. Макс си струваше да рискува, а може пък да успее и да спечели.

— Много ме привличаш — призна най-сетне тя, гласът ѝ бе толкова тих, че той не бе сигурен дали е чул желаните думи. Обърна се рязко към нея, присви очи и тя срещна погледа му.

— Защо тогава ме държиш настрана?

— Защото е по-безопасно — прошепна тя и стисна здраво ръце в скута си.

Гърдите му се надигнаха, когато той си пое дълбоко дъх. Бяха близо до нейния апартамент и докато той паркира, не си размениха нито дума повече. Мълчанието продължи, след това той се пресегна и я привлече до себе си. Тя не видя кога главата му се наклони към нея, но усети топлината на тялото му близо до себе си, силата на ръцете, които я обгърнаха, а след малко и устните, притиснати в нейните. Отпусна глава назад, за да го допусне и разтвори устни, откликът ѝ бе нежен и бавен. Той пое устните ѝ, без да бърза, за да не нарани нежната кожа. Езикът му можеше свободно да проникне, той го стрелна напред и веднага усети трепета на тялото ѝ, когато целувката се задълбочи. Притисна я по-близо, изви я към себе си и усети нов трепет в тялото ѝ, щом сладкото топло удоволствие се разля у нея. В гърлото му проехтя стон. С опитно движение покри гърдата ѝ с длан.

Пръстите ѝ стиснаха ръкавите му. Макс вдигна устни от нейните и започна да целува брадичката, опознавайки аромата на кожата ѝ. Вкусваше я и откриваше меките места, които го подлудяваха вече цяла седмица, малката трапчинка точно под ухото, дължината на врата. Невероятно чувствителната ямка под крехката ключица. През всичкото време малката стегната гърда беше в дланта му, зърното вече бе настръхнало, готово за по-интимна ласка.

— Прегърни ме — прошепна той с тиха настойчивост. Искаше да я усети как се притиска до него, отмаляла от желание. Бе сякаш родена да бъде в ръцете му, нещо, което не бе изпитвал с друга жена; искаше и за нея да бъде същото. Да го прегръща, да усети колко съвършено е всичко, когато са заедно, когато телата им са едно до друго. Пръстите ѝ бавно отпуснаха ръкавите и тя плъзна ръце нагоре. Едната обгърна врата му, а другата мина над рамото. Клер си пое накъсано дъх.

Той бавно масажираше гърдата и внимаваше да не я нарани и да не я изплаши, ако изгуби контрол и я сграбчи. Собственото му дишане

звучеше доста спокойно, въпреки че той знаеше, че или трябва да спре, или да изгуби контрол. Не бе свикнал да остава без жена, а откакто се запозна с Клер, любовният му живот се състоеше единствено от фантазии. С искрено нежелание се дръпна от нея, тялото му пламнало от страст, която граничеше с желание за насилие. Трябваше да се овладее, преди да си позволи да я люби. Тя бе толкова мека, толкова нежна; не искаше да я нарани, а се страхуваше, че ще стане точно така.

— По-добре да спрем — призна мрачно той и пронизващият му поглед забеляза унесеното ѝ изражение, родено от страстта. Изпълни го задоволство, че Клер не е студена жена, а просто много резервирана, че най-сетне откликва на ласките му.

Думите му я върнаха от топлия призрачен свят на физическото удоволствие, където я бе отвел той и тя се изправи, а сетне извърна поглед от него и вдигна ръце, за да приглади косата си, сякаш след това можеше да отрече случилото се. Макс пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Недей — прошепна той.

Той слезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата и да ѝ подаде ръка, за да слезе. Стисна леко лакътя ѝ, докато тя оправяше дългата рокля, която бе облякла за концерта. Прегърна я през кръста, докато влизаха в блока и не се отдръпна, докато се качваха с асансьора към нейния етаж. Част от тревогите на Клер бяха започнали да се разсейват. Грижовността му я трогваше, защото благодарение на тази грижовност се чувстваше по-уверена в себе си, а това бе нежно усещане като пърхане на пеперудени крилца. Провери апартамента ѝ и се върна при нея. Обичайната мързелива и добродушна усмивка трептеше по устните му, но очите му блестяха напрегнати, когато се наведе да я целуне отново.

— Тази вечер няма да остана. Искам да се чувстваш спокойна с мен, а и честно казано самоконтролът ми убягва. Ще се видим утре вечер. Колко официално ще бъде вечерното парти на госпожа Адкинсън?

— Много. — Клер добре знаеше предпочитанията на Лий.

— Бяло официално сако?

Носеше бяло официално сако, когато се запознаха точно преди седмица и тя трепна щом си спомни как изглеждаше той, когато светлините превръщаха златната му коса в ореол, как очите му

заблестяха като бисери, а сакото бе като излято по широките рамене. След онази вечер тя не бе същата жена.

— Чудесно — отвърна тя. Този мъж дори представя нямаше колко е чудесен.

Целуна я отново и си тръгна, а Клер се приготви да си легне както обикновено, въпреки че мислите ѝ блуждаеха и тя си припомняше всяко усещане, всеки миг от целувките му, докосването на гърдата. Естественото човешко желание да бъде докосвана бе потискано безкрайно дълго в стремежа да е независима, но ето че сега тялото ѝ гореше и тръпнеше след като бе заспало толкова дълго. Легна си и сънува Макс.

Роклята, която избра за партито на Лий на следващата вечер бе от девет години, но почти не я бе обличала и бе със семпла кройка, която не излизаше от мода. Бе от черно кадифе с леко разкроена пола, а бодито — плътно прилепнало. Не бе с дълбоко деколте и само загатваше извивката на гърдите. Държаха я две тънки презрамки, а гърбът ѝ оставаше гол. Беше с дълги обеци, без никакви други бижута. Пред огледалото си призна, че никога не бе изглеждала по-добре и пръстите ѝ пригладиха мекия плат. Всичките ѝ сетива бяха нащрек, а тя усещаше всяко трепване на тялото си в сатененото бельо. Когато отвори на Макс, зениците му се разшириха и очите му станаха толкова черни, че почти погълнаха ирисите с цвят на море, а лицето му се изопна. Той целият се напрегна. Но дори и да му се искаше да я привлече към себе си, успя да се овладее.

— Прелестна си — каза той, без да откъсва очи от нея и тя се почувства чудесно.

На Клер партито ѝ хареса повече, отколкото бе очаквала, въпреки че удоволствието ѝ бе помрачено от присъствието на Вирджиния Ийзли. Дълго време трябваше да мине, за да забрави злобната постъпка на тази жена, когато бе поканила Клер и Джеф на едно парти. Макс усети напрежението на Клер и проследи погледа ѝ. След това също забеляза Вирджиния и присви очи.

— Не ѝ позволявай да те притеснява. Не си струва.

Лий Адкинсън се приближи, за да ги поздрави и прегърна Клер, а след това възкликна, че се радва безкрайно много да се види с Клер

отново. Макс стоеше близо до Клер, малко зад нея като непоклатима стена от сила, готов да ѝ се притече на помощ. Беше се запознал с някои от другите гости на партито на Вирджиния, затова хората се приближиха да поговорят с тях, с Клер, но повечето гости му бяха непознати. Известно време двамата с Клер просто останаха заедно, като кралски особи, които оглеждат двора, заобиколени от хора, които прегръщаха и целуваха Клер и ѝ казваха колко им е липсвала. Жените го поглеждаха тайно и чакаха да бъдат представени, но в държанието им нямаше и намек за флирт. Както и преди, той даваше ясно да се разбере, че е с Клер и няма намерение да се отдели от нея.

Вирджиния се приближи, готова да се разтопи.

— За вас двамата се носят слухове из целия град — гукаше тя. — Дочух, че едва ли не живеете заедно! Толкова съм горда, че се запознахте на партито у дома!

Усмивката на Клер бе измъчена, но Макс пристъпи напред, ръката му седеше отпусната на рамото ѝ. Прикова във Вирджиния присвити зли очи, които накараха усмивката ѝ да се стопи, а гостите наблизко утихнаха, за да чуят какво ще стане.

— Слуховете имат качеството да се обръщат срещу този, който ги разпространява — изрече той, без да крие презрението си. Беше побеснял и изобщо не го беше грижа, че останалите ще забележат. — Особено когато става въпрос за зловни мръсници, на които им липсва елементарно възпитание.

Вирджиния пребледня, след това поаления. Лий усети набъбващия скандал веднага се приближи и хвана Макс и Клер под ръка.

— Държа да ви запозная с един човек — започна да бърбри весело тя, докато ги отвеждаше. Бързата ѝ намеса успокои нещата и партито отново забръмча. След като ги запозна с някого, тя се стрелна настрана, за да провери със сигурност, че Вирджиния не е настанена близо до тях на масата.

С изключение на тази неприятна сцена, вечерята бе чудесна. Клер откри, че съвсем не е толкова напрегната, колкото предполагаше. Беше с Макс, а това ѝ се струваше най-важното. Когато си спомни колко различно се бе чувствала на подобни вечери, докато бе омъжена за Джеф, тя се попита каква беше разликата. Беше доказала пред себе си, че умее да ръководи живота си и вече не ѝ се струваше важно дали случайно не е взела погрешната вилица.

Жената от едната страна на Макс се наведе, за да привлече вниманието на Клер.

— Все още ли играеш тенис? Много ни липсваш в клуба, да знаеш.

— От години не съм играла. А и никога не бях особено добра. Така и не успях да си задържа вниманието в играта.

— Мечтателка — пошегува се Макс.

— Именно. Умът ми непрекъснато блуждае — призна през смях тя.

— А пък аз полагам всички усилия, за да се съсредоточа и пак не ме бива — изкиска се другата жена.

Клер не си спомняше името ѝ, но двете се бяха виждали често в клуба, където семейство Холси обичаха да ходят. Жената отпи вино, след това остави чашата, но тя закачи края на чинийката за хляб и се преобърна, така че виното се плисна по бялото сако на Макс.

— Господи, много съжалявам — изчерви се жената от смущение. — Виждате ли защо не ме бива в тениса. Толкова съм непохватна! — Тя грабна салфетката си и започна да попива виното от сакото.

— Едно нищо и никакво сако — успокояваше я той. — Виното е бяло, така че няма да остане петно. Моля ви, не се притеснявайте.

— Но аз ви залях целия.

— Не е важно. — Той пое ръката на жената и я целуна. — Двамата с Клер ще се отбием в моя апартамент на път за хотела и ще се преоблека.

Той говореше толкова естествено, че жената започна да се успокоява и вечерята продължи без други произшествия. Когато приключиха, той тихо се извини на Лий и двамата с Клер си тръгнаха.

— Винаги съм изпитвала ужас да не разлея вино върху някого — призна тя, когато се качиха в колата. — Така и не се случи, но ужасът си остана.

Той бе философски настроен и по устните му трепкаше усмивка.

— Веднъж разлях виното си в скута на една дама. Роклята ѝ ставаше прозрачна, когато се намокри и гледката бе незабравима. Освен това съм дундуркал племенниците си, докато бяха малки и знам какви зверове са децата, нямат абсолютно никакво възпитание, така че виното в сравнение с тях е напълно допустимо.

Щом се качиха в апартамента му, той влезе в спалнята, за да се преоблече, а Клер се огледа в антрето, сложи си отново червило и отмести кичур коса от челото си. Само след минутка Макс се появи отново с безупречно черно сако, което подчертаваше русата коса и красотата му. Клер притаи дъх, докато го гледаше. Целият в черно, освен ризата, той изглеждаше невероятно мъжествен. Очите му не се отделяха от нея, докато връщаше гилзата червило в малката си официална чанта.

— Дватама сме чудесна двойка — отбеляза той.

Клер погледна черната си рокля, докато пристъпваше към вратата.

— Да, така е. Може би случката с виното бе истински късмет.

Той спря, стиснал бравата, докато я оглеждаше. Пусна дръжката и се обърна към нея, за да повдигне брадичката ѝ с една ръка. Устните му леко докоснаха нейните; след това той наклони глава и очите им се срещнаха, нейните огромни и тъмни, неговите — блестящи и присвити. Целуна я отново, притискайки устните ѝ. Тя отвърна на целувката, застанала неподвижна пред него. Сякаш държеше в ръка крехко цвете, когато обхвана лицето ѝ с длани, палците му подпряха брадичката и той продължи целувката бавно и с наслада, докато езикът им се срещнаха. Вкусът му изпълни устата ѝ и с въздишка на облекчение Клер отпусна ръце на раменете му.

Той измърмори нещо неясно, спусна ръце от лицето ѝ и я прегърна така, че да я привлече по-близо до себе си. С обичайната си самоувереност постави свободната си ръка на гърдата ѝ и топлината на пръстите му проникна през кадифето.

Тя потръпна и в нея се надигна желание. Вдигна се на пръсти, притисна се до него, защото искаше да усети стегнатото му тяло и силата му. Жадните им устни не се отделяха, езикът му настъпваше в устата ѝ. Ръката му се плъзна в деколтето и обхвана голата гърда, а палецът му се стрелна по чувствителното зърно и жарки искри припламнаха в тялото ѝ. Тя изстена, неподготвена за неочаквано нахлулата страст. Тялото ѝ се изви към неговото и тя усети колко е твърд, а в следващия момент желанието и на двамата избухна неудържимо и необуздано.

Той притисна устни с всички сили, горещи и твърди, ръцете му я притискаха толкова силно, че тя не успяваше да си поеме дъх.

Всичките ѝ сетива бяха полудели и поели пълен контрол над нея. Чувстваше стегнатите мускули на раменете му, напрегнати под пръстите ѝ. Той не се притесняваше от очевидната си възбуда, докато притискаше плътта си към нея. Усети как започва да я обхваща слабост, а някъде дълбоко в нея се разгаряше топлина и тръпнещо желание.

Не бе очаквала този див глад от него, нито у себе си и бе напълно безпомощна да го спре. Не бе готова за настоящите му ласки, нито пък за начина, по който откликваше, сякаш тялото ѝ бе водеща сила и тя бе неспособна да го контролира. Той спусна ръце, към бедрата ѝ и я притисна към себе си с толкова очевидно желание, че тя не успя да съдържи стона на удоволствие, откъснал се от гърлото ѝ. Обичаше го, желаше го и нищо друго нямаше значение.

— Клер — прошепна той задъхано, докато произнасяше името ѝ.

Тънката презрамка се бе смъкнала от дясното ѝ рамо и бодито вече не бе на място, а той смъкна презрамката докрай, така че цялата ѝ гърда остана гола. Загледа се в голата плът, а тя имаше чувството, че погледът му я прогаря. Лицето му бе изопнато, сериозно, също като на човек, който всеки момент очаква да изпита силна болка. Тя бе като кукла в ръцете му, напълно безпомощна пред силата му, когато той се наведе към гърдата ѝ. Вече нямаше нежност; устата му пое зърното и го засмука толкова силно, че тя извика.

Ръката му се плъзна под полата, погали бедрата, мина между краката. Тих вик се откъсна от нея, но това не бе недоволство. Всяко негово докосване засилваше пороя от усещания, които набъбваха у нея; имаше чувството, че гори, че се разтапя от желание, а той също бе полудял от копнеж да я има. Твърдите му пръсти спряха на бикините и жартиерите и той ги дръпна надолу. Тя усети твърдия край на масата зад себе си, когато той я повдигна. Ръката му бе там, докосваше я интимно, галеше и триеше и натискаше и вършеше с нея неща, които я довеждаха до ръба. Тя извика отново, притисна го, толкова празна и тръпнеща, че повече не издържаше и остави сълзите да потекат изпод стиснатите ѝ клепачи.

— Клер — повика я отново той, гласът му неузнаваем. Звучеше груб и дрезгав, докато в същото време се опитваше да се отърве от дрехите ѝ. Обзет от трескаво нетърпение, той вдигна полата до кръста ѝ, след това разтвори краката ѝ и се настани между тях. В следващия

момент тя усети голата му плът до своята и ето че той беше вътре в нея, а тялото ѝ рязко трепна. Тя престана да съществува като човек. Беше се превърнала в пламък и желание. Голите ѝ крака бяха обхванали кръста му, викаше и се извиваше, за да посрещне тласъците му. Той улови устните ѝ със своите и Клер вече не можеше да диша, обгърната от див пожар. В нея се надигаше тръпнеща болка, на която не можеше да издържи. Та той щеше да я убие, щеше да я разкъса на хиляди малки късчета.

— Макс, спри — простена тя, щом откъсна устни от неговите. — Не мога... Не издържам повече.

Той стисна зъби и някакъв животински звук изгъркори в гърлото му.

— Не мога да спра... Не сега, не сега...

Желанието се взриви и тя се пръсна, а тялото ѝ се изви в ръцете му. Той я държеше и навлизаше в нея, докато също усети как се пръсва на парчета, ослепял от ожесточението, което двамата бяха споделили. Клер се бе отпуснала в ръцете му, облегната на него, положила глава на рамото му. Той също отпусна глава до врата ѝ и сладката ѝ женска миризма нахлу в ноздрите му, докато си поемаше жадно дъх. Кожата ѝ гореше и той усети как тя трепери, все едно че бе лист роден от буря.

Мина доста време, преди някой от тях да помръдне, да събере достатъчно сили, за да направи нещо друго, освен да се притиска към другия. След това тя се премести в опит да се освободи от него, да вдигне бодито, за да скрие голата си гърда. Стоеше с наведена глава, извърнала лице, защото не смееше да го погледне. Не можеше да повярва, че току-що се бе държала като разгонено животно, че стенеше и се гърчеше до него, че бе загубила всякакъв контрол, за да задоволи нуждите на тялото си.

— Престани! — нареди той с гневен шепот и най-сетне отстъпи от нея, но вместо да я остави свободна, той я пое на ръце и я притисна до гърдите си. Понесе я през тъмния апартамент към спалнята. Единствено светлината от антрето му показваше пътя. Без да си направи труд да включи лампата, той я остави на леглото, застанал над нея, докато събличаше трескаво дрехите си, копчетата излетяха скъсани от ризата в бързината да се освободи от нея. Остана гол, преди още тя да успее да овладее разтрепераните си крака, за да стане от леглото, а сетне се оказа прекалено късно. Наведе се, за да ѝ свали

роклята и я остави гола на покривката с цвят на пъпеш. Сатенът ѝ се стори хладен на сгорещената кожа, след това той бе върху нея и вътре в нея и тя не усещаше хладината. Този път беше по-бавен, ожесточената настоятелност я нямаше, а тялото му се движеше с дълги бавни тласъци и покритите му с косми гърди се отриваха в нейните, докато най-сетне тя започна да се движи едновременно с него.

Не бе и предполагала, че е възможно да съществува подобна чувственост, но той ѝ разкри нова страна от същността ѝ, потенциалът на женското тяло за удоволствие. Не можеше да ѝ се насити, прегръщаше я и я целуваше безспир, отвеждаше я до върха на удоволствието, оставяше я да си почине, а след това започваше отново тази сладка лудост.

Тя лежеше в ръцете му, а той пригладваше назад влажната коса. Посипа устните ѝ с малки целувки, после се премести на бузите, на слепоочията.

— Полудявах, докато те чаках — измърмори грубо той. — Знам, че всичко стана прекалено бързо, но не съжалявам. Моя си. Не се опитвай да избягаш, скъпа. Остани при мен тази вечер.

Не можеше да избяга от него, силите я бяха напуснали, краката ѝ бяха омекнали и в момента не можеше дори да си спомни защо трябва да бяга. Той отметна покривката и я положи на чаршафа, отпусна главата ѝ на възглавницата. Легна до нея, тялото му топло и стегнато, прехвърлил ръка през кръста ѝ, а изтощението ги покори. Клер заспа веднага и потъна в желаната тъмнина. Не искаше да мисли, не искаше и да сънува. Просто искаше да поспи...

Събуди се в тъмната стая и остана загледана в тавана. Макс все още спеше до нея, дишаше дълбоко и леко с отпуснато силно тяло. До тази вечер дори не си бе давала сметка колко е силен, ала сега тялото я болеше по начин, който доказваше силата му. Колкото и да бе изтънчен, той се любеше толкова диво, сякаш цивилизацията никога не го бе докоснала. Може би тази изтънченост бе само привидна, а истинският мъж бе този, обладан от първично желание.

Може би тя също не беше жената, за която се смяташе. Ако той бе див, тя се бе държала по съвсем същия начин. Ако той бе необуздан, тя също. Беше я помолил да остане, но ето че Клер вече не бе сигурна,

че ще може да го погледне на сутринта. Всичките ѝ инстинкти нашепваха да намери тихо усамотено място, където да се справи с тази нова страна от личността си. Цял живот бе резервирана и затова сега не бе подготвена за дивата страст, която я бе покорила. Дори не бе имала представа, че това е част от любовта.

Отдръпна се бавно, а тялото ѝ сякаш простена, докато ставаше от леглото и опипваше пода, за да открие смачканата дреха на пода. На вратата поспря и се обърна към едва различимото тяло в леглото, където Макс спеше дълбоко. Очите ѝ се наляха със сълзи. Нима бе грешка да го остави? Какво ли ще се случи, ако се събуди до него на сутринта, когато вече е светло, когато тъмнината не може да я скрие и той ще забележи всичко? Прииска ѝ се да се промъкне обратно в прегръдката му, но размисли.

— Върни се тук.

Гласът му прозвуча тих и дрезгав от съня.

Тя остана с гръб към него.

— Най-добре да си тръгвам.

— Няма да те пусна. — Тя чу шумоленето на леглото, когато той стана; в следващия миг бе до нея и голото му тяло се притисна до гърба ѝ. Ръцете му обвиха кръста ѝ и роклята се изплъзна от пръстите ѝ на пода.

— Изплаших ли те? — попита той, притиснал устни към врата ѝ.

— Да не би да те нараних?

— Не си ме наранил — поклати тя отрицателно глава.

— Нахвърлих ти се като луд, скъпа, а ти си толкова нежна. — Устните му пълзяха по рамото ѝ и откриха нежната трапчинка. Топлият му дъх бе като ласка по кожата ѝ и тя усети как гърдите ѝ се напрягат. — Толкова мека. Кожата ти е като коприна. — Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и тя отпусна глава назад, облегна я на рамото му и затвори очи, обладана отново от пристъп на удоволствие.

— Върни се в леглото — настоя тихо той. — Знам, че се чувстваш неловко, но ти обещавам, че всичко ще бъде наред. Ще поговорим на сутринта. — Утре през деня щеше да ѝ признае кой е, затова бе доволен, че тази вечер нещата се стекоха така. Тя бе свързана с него и той вече имаше преимущество. Сигурно щеше да се ядоса, но това едва ли щеш да се окаже проблем за него.

Тя се върна при него и си позволи да повярва, че всичко ще бъде наред. След малко лежеше до него и вече познатият огън отново се разгаряше в нея, а тя забрави откъде се бе появило това чувство на неловкост.

Събуди я пронизителен телефонен звън. До нея Макс измърмори нещо неприлично и посегна към слушалката, за да прекъсне натрапчивия шум. Ярка светлина нахлуваше в стаята и тя дръпна чаршафа към брадичката си, след това отново затвори очи. Все още не се чувстваше готова да започне деня и ѝ се прииска телефонът да не бе звънял.

— Прекалено рано е, за да ми се правиш на интересен — изръмжа Макс в слушалката и прокара пръсти през разрешената си коса. Заслуша се за момент, а след това отсече: — Пет пари не давам кое време е, след като съм се събудил току-що, значи е неприлично рано. Какво има?

Когато след няколко минути затвори, той изруга тихо и се обърна към нея.

Клер отвори очи и го погледна, а по лицето ѝ бе изписано безпокойство.

— Налага се да замина за Далас — съобщи той и приглади косата ѝ. — Още тази сутрин.

— Сигурно е нещо спешно — преглътна тя и се постара да говори с нормален глас. — Днес е неделя.

— Така е. По дяволите, как уцелиха точно този момент! Искях да прекарам деня с теб. Трябва на всяка цена да поговорим за това, което стана между нас, а има и неща, които искам да ти кажа, но ще се наложи всичко да почака.

— Да, разбира се — прошепна тя.

СЕДМА ГЛАВА

А можеше ли наистина да почака? След като я откара бързо у тях, Макс си бе тръгнал и повече не се обади на Клер. Не се учуди, след като неделята премина, без той да позвъни. Сигурно работата му в Далас бе спешна, след като се налагаше да замине в неделя, но тя очакваше да ѝ позвъни в понеделник. За кратко време бе намерил място и в живота ѝ, и в сърцето ѝ и без него нищо вече не бе същото. В понеделник след работа побърза да се прибере, уплашена да не се разминат, но телефонът ѝ мълчеше и колкото по-дълго ставаше мълчанието, толкова повече се убеждаваше тя, че нещо не е наред. Нямаше представа какво може да е станало, но у нея набъбваше напрежение. За какво ли бе искал да говорят?

Спа лошо, прекалено притеснена, за да си почине, а събуденото ѝ тяло ѝ напомняше за удоволствието, с което я бе дарил той, за нещата, на които я бе научил. Най-невероятното бе, че с Джеф бяха женени години наред, а така и не бе разбрала, че е способна да полудее от желание, че докосването на един мъж може да я превърне в течно желание. Не кой да е мъж. Един единствен мъж. Макс.

Защо не ѝ се обаждаше?

Безсънието остави тъмни кръгове под очите ѝ, и когато на следващия ден се погледна в огледалото, чувството, че ще се случи нещо лошо отново се надигна. Остана загледана в тъмните езера на очите си, докато се опитваше да вникне в жената, която беше, да разбере нещата, които съществуваха, без дори да е подозирала, че ги има. Нима той бе открил някой недостатък? Да не би да се проявила като непохватна? Или просто е останал ужасен, че и тя е като останалите, лесна плячка за леглото, която също толкова лесно може да бъде забравена? Нима бе направил точно това, нима я беше забравил?

Огледалото не ѝ даде отговор.

След обедната почивка имаше обаждане и Сам прекара дълго време в кабинета си. Когато излезе, беше пребледнял.

— Току-що ме уведомиха за опит за поглъщане — съобщи й тихо той.

Клер вдигна поглед в очакване.

— „Спенсър-Найл“ от Далас.

Корпорацията бе огромна и обхващаше различни дейности, а председателят на борда бе известен с умелите си ходове. Сам и Клер се спогледаха, защото знаеха, че настъплението е било само въпрос на време. Ако опитът за поглъщане бе извършен от компания, близка по размер на „Сплави Бронсън“, щяха да имат шансове и да се борят, но „Спенсър-Найл“ щяха да ги погълнат без всякакво усилие. Сам може и да бе спечелил първия рунд, благодарение на цената на недвижимата собственост, но крайната победа щеше да е на „Спенсър-Найл“.

— Не е възможно да разчитат на чуждестранни капитали — отбеляза Клер шокирана и удивена.

— Не. Май заплахата идва от два фронта, но аз така и не я видях. Бях прекалено зает да опазя изследванията си.

— Кога ще направят предложение?

— От тях зависи, но аз предпочитам да използвам времето, което ни остава, за да заздравя позициите си.

— Възможно ли е да спечелим?

— Всичко е възможно. — Най-неочаквано той се усмихна. — Ако се опитаме да се борим и се окаже, че поглъщането ще причини повече разходи, отколкото си струва, те може и да се оттеглят.

— Или пък да намериш някой рицар на бял кон.

— Рицар на бял кон, или вражеско поглъщане, крайният резултат ще бъде все същият: компанията пак ще принадлежи на друг. По-добре да я предам с достойнство, но дяволите да го вземат, винаги съм обичал добрите битки. Нека Ансън Едуардс и палачите му да се потрудат здравата, за нас.

След като моментът бе настъпил, на Сам му бе приятно да мисли за предстоящата битка. Клер се зачуди за начина му на мислене; той обичаше конфликтите. Имаше хора, които черпеха енергия от предизвикателствата. Мартин бе от този тип. Постави планина на пътя й и тя ще я изкачи. Клер предпочиташе да заобиколи; сблъскваше се с предизвикателствата единствено когато всички други пътища бяха блокирани.

Предстоеше ѝ много работа. Трябваше да бъде уведомен бордът на директорите и да се обсъдят начините на действие. Докато не получеха предложение от другата фирма, не можеха да направят почти нищо. Като главен акционер и председател на борда, мнението на Сам имаше огромна тежест, но въпреки всичко той отговаряше пред борда. Телефонът не спираше да звъни. Клер работи до късно и бе доволна, че напрежението не ѝ позволяваше да мисли непрекъснато за Макс. Почти се страхуваше да се прибере, защото знаеше, че той едва ли ще ѝ се обади, а щеше да ѝ е трудно да прекара още една нощ до замлъкналия телефон. Така поне не знаеше дали е звънял.

Все пак трябваше да се прибере, затова остави няколко плочи на уредбата, за да има някакъв шум в апартамента. Странно, тишината не я бе притеснявала никога преди; радваше се, когато е тихо, наслаждаваше се на самотата и спокойствието след напрегнатия работен ден. Макс бе променил това и бе насочил интересите ѝ навън, а сега тишината сякаш стържеше по нервите ѝ. Тихата музика така и не успя да прогони обзелата я самота.

Той нямаше да се обади. Знаеше го, усещаше го.

Макс седеше намръщен в кабинета си и му се искаше да се обади на Клер, но процесът бе започнал и бе в интерес и на двете страни, ако не се чуваше и виждаше с нея, докато поглъщането не приключеше. Ако се видеха сега, това означаваше, че ще я постави в неудобно положение и ще я подложи на незаслужена враждебност. Дяволите да го вземат Ансън, задето го извика толкова скоро, преди да е имал възможност да поговори с нея и да ѝ обясни как стоят нещата! Не се притесняваше, че няма да успее да я убеди; беше много опитен и познаваше силата на оръжието, с което я държеше, силата на чувствеността. Под фасадата на резервирана дама се криеше жена, която гореше при всеки негов допир, та нали и нейната страст избухна неовладяна, докато се любеха. Можеше да се справи с гнева на Клер. Притесняваха го болката и объркването, които тя изпитваше, защото изглеждаше така, сякаш бе напуснал живота ѝ след невероятната нощ, която споделиха. Не искаше никой и нищо да я нарани, но се страхуваше, че вече го бе сторил и при тази мисъл гърдите му се

стегнаха. Дяволите да го вземат това поглъщане! Не си струваше заради него да нарани Клер!

Главният вицепрезидент, Роум Матюс влезе в офиса му. Беше късно, и двамата бяха с навити ръкави и тъй като бяха приятели, Роум не си направи труд да почука на вратата.

— Гледаш тази папка вече цял час — отбеляза Роум. — Да не би да има нещо, свързано с Бронсън, което да те притеснява?

— Не. Няма да имаме никакви проблеми — каза Макс, защото бе сигурен поне в това.

— Напрегнат си откакто се върна от Хюстън.

Макс се облегна назад на стола и подпря ръце зад главата си.

— Сара не те ли чака?

Черните очи на Роум заблестяха така, сякаш се бе заел с трудна задача, а притежаваше решителността на булдог. Разположи се на един от столовете в офиса и погледна Макс с присвити очи.

— Дявол да го вземе — започна бавно той. — Държиш се така, както се държах и аз, когато Сара ме побъркваше. Господи, това е направо чудесно. Има справедливост на този свят. Приятелю, ти май имаш неприятности с някоя жена?

Макс му се намръщи.

— Смешна работа, нали?

— Голяма комедия — съгласи се Роум и вълча усмивка освети строгото му мургаво лице. — Трябваше да се сетя по-рано. По дяволите. Та ти беше в Хюстън цяла седмица и ако не си беше намерил жена, значи нещо не е наред.

— Имаш много извратено чувство за хумор — каза спокойно Макс, но така и не се усмихна.

— Коя е тя?

— Клер Уестбрук.

Роум бе преглеждал данните за „Сплави Бронсън“ и познаваше името, знаеше каква е връзката ѝ с компанията. Освен това знаеше колко важна информация бе необходима за успеха на поглъщането, и че тя бе дошла от нея. Изви едната си вежда.

— Тя знае ли ти кой си?

— Не — изръмжа Макс и Роум тихо подсвирна.

— Загазил си.

— Знам, по дяволите! — Макс се изправи и започна да крачи из офиса, прокарайки пръсти през косата си. — Мога да се справя, но се тревожа за нея. Не искам да бъде наранена.

— Тогава ѝ се обади.

Макс поклати глава. Едно обаждане нямаше да свърши работа, знаеше, че е прав. Трябваше да е до нея, за да я прегърне, да я утеши с докосване, да я увери, че всичко между тях е било истинско.

— Връщаш се в Хюстън след два дни. Ансън настоява да побърза. Дотогава жената трябва да разбере кой си.

— Имам намерение да ѝ кажа, преди другите да разберат. — Намръщи се и се загледа през тъмния прозорец към светлините и източените сгради на Далас. Искаше му се сега да бъде с Клер, да лежи до нея в леглото и да гали опияняващо меката ѝ кожа. Не можеше да спи добре, желаше я, усещаше непрекъснато напрежение в слабините. Преди му бе трудно да я прогони от ума си, а сега вече му се струваше невъзможно.

Клер се опита да изяде сандвича, който си бе направила за обяд, но той ѝ се стори безвкусен и след няколко хапки го уви отново в прозрачното фолио и го изхвърли в кош. И без това нямаше апетит. Офисът беше празен. Сам бе на обяд, както и почти всички други. Беше петък, почти седмица след като Макс замина и не се бе обаждал. Една малка вечност. Вече не очакваше обаждане от него, но нещо у нея продължаваше да отмерва времето. Два дни. Три. Четири. Скоро щеше да стане цяла седмица. След това щеше да измине месец и някой ден болката сигурно щеше да намалее. Най-важното нещо бе да запълва времето си и да си намира работа. Опита се да подреди писмата; тази седмица кореспонденцията се бе удвоила заради официалното съобщение на „Спенсър-Найл“, че се интересува от „Сплави Бронсън“. Бяха улучили много подходящ момент, каза си тя. Така поне не ѝ оставаше време да мисли.

Бе удивително колко доволен изглеждаше Сам. Подготвяше се така, както футболен треньор подготвя отбора си за ежегодния шампионат срещу най-силния си съперник, с почти неовладян ентузиазъм. Та той се наслаждаваше на всичко това! Акционерите

също бяха доволни, нали цените на акциите бяха скочили щом новината се разпространи.

Сам правеше общи проучвания за „Спенсър-Найл“ и по-конкретно за Ансън Едуърдс и бе събрал внушителна купчина статии за съперника си. Когато Клер му занесе писмата за подпис, списанията бяха пръснати на бюрото. Едно бизнес издание бе отворено на бюрото, страницата прегъната на статия за „Спенсър-Найл“ и Клер го взе от любопитство. На корицата бе снимката на Ансън Едуардс. Не приличаше на корпоративна акула, каза си тя. Бе слаб, незабележим човек, съвсем посредствен на пръв поглед, от хората, на които никой не би обърнал внимание в тълпата, освен ако не забележеше интелигентността в очите му.

Статията се оказа учудващо интересна и доста задълбочена. Тя отнесе списанието на бюрото си, за да я дочете. Когато обърна страницата, лицето на Макс се взря в нея. Тя мигна озадачена и сълзи замъглиха очите ѝ. Стисна очи, за да ги отблъсне. Снимката му бе достатъчна, за да събуди вихрушката от мъка, спомени, и болезнена любов. Поне да знаеше какво се бе случило! Отвори очи и отново погледна снимката. До нея имаше още една, на мургав мъж с пронизващи черни очи, а под тях забеляза заглавие: „Роумън Матюс, ляво, и Максвел Конрой са заместниците на Ансън Едуардс, избрани лично от него, а за корпоративна Америка те са най-добрият екип изпълнителни директори“.

Бяха объркали името. Той се казваше Максвел Бенедикт, не Максвел Конрой. Ръцете ѝ трепереха, докато държеше списанието и очите ѝ потърсиха текста, посветен на него. Откри го. След това го прочете веднъж, после отново и отново, докато най-сетне разбра каква е истината. Той бе Максвел Конрой, не се казваше Бенедикт, беше я ухажвал с настойчивост, за да изтръгне от нея информация за „Сплави Бронсън“. Може би дори бе планирал да надникне в документите ѝ, но не се наложи. Тя сама му бе дала информацията, от която се нуждаеше, беше му се доверила, дори не бе и предположила, че е възможно да се окаже шпионин от друга корпорация! Беше получил каквото искаше и си бе заминал. Всичко бе толкова просто и същевременно отвратително.

Бавно и много мъчително Клер препрочете цялата статия и се надяваше, колкото и да бе безнадеждно, да се окаже, че не е разбрала,

но при второто прочитане нещата ѝ се сториха още по-черни, защото подробностите, които бе изпуснала при първото прочитане, само подкрепиха фактите. Максвел Конрой бе англичанин, емигрирал първо в Канада, където работил за клон на „Спенсър-Найл“ и бързо се бе изкачил по стълбата на успеха в корпорацията. Прехвърлен е в централата в Далас преди четири години, получил американско гражданство и добил слава с уменията си да осъществява бързо и безболезнени сливания и поглъщания, настъпвал и поемал контрол над набелязаната компания преди още ръководството ѝ да се усети и да измисли как може да се защити.

Изтръпна цялата, имаше чувството, че е парализирана, дори лицето ѝ не трепваше, струваше ѝ усилие да мигне, да преглътне. Светкавични поглъщания. Настъпвал, поемал контрол, а после си тръгвал. Да, и с нея бе направил точно това. Тя не бе имала никакъв шанс. Той я бе изиграл като истински виртуоз, какъвто беше, подхванал я бе толкова умело, че тя дори не бе разбрала, че се е закачила на въдицата му. Помисли си колко наивна е била, за да повярва на лъжите му, колко му било омръзнало да го преследват като сексуален обект, как му се искало да си има просто приятел. Тя бе повярвала на всичко това! Как се бе удържал да не ѝ се изсмее в лицето?

Едва ли е била кой знае какво предизвикателство за него, мислеше си тя и сърцето ѝ се свиваше заради собствената ѝ глупост. Беше се влюбила в него почти от пръв поглед, а легна с него още първия път, когато той направи някакво усилие. Не бе длъжен да я люби, каза си мъчително тя. И без това му бе разказала за оценката на земята. Това сигурно е било кремът на тортата, да види колко лесно ще я вкара в леглото си.

Очите ѝ вече бяха сухи, горяха, а гърлото я болеше. Тя разбра, че си поема дъх забързано, с усилие, а в следващия миг я разтърси ледена тръпка. Предателството я изгаряше като киселина. Списанието се изплъзна от студените ѝ изтръпнали пръсти и тя остана да седи смълчана и безчувствена. Така я намери Сам, когато се върна от обяд. Лицето ѝ беше преbledняло и безизразно, тя изглежда не го виждаше, въпреки че гледаше право в него, когато той влезе. Сам се намръщи и тръгна към нея.

— Клер?

Тя не му отговори и той се намръщи, повдигна ръката ѝ в своята и стисна ледените пръсти.

— Клер, какво има? Случило ли се е нещо?

Устните ѝ едва мърдаха, а тъмните ѝ очи бяха черни, докато го наблюдаваше.

— Сам, аз те предадох.

Много бавно, като стар немощен човек, тя се наведе и взе списанието. С огромно внимание го прелисти, докато стигна до статията за „Спенсър-Найл“ и прегъна на страницата, където бе снимката на Макс.

— Срецах се с него — прошепна тя и го посочи. — Само че той ми каза, че името му е Макс Бенедикт, не е споменал Макс Конрой и... Той знае за собствеността.

Сам пое списанието от нея, много сериозен и Клер се зачуди дали я мрази. Сигурно, щеше да я уволни още сега, но истината бе, че тя заслужаваше тъкмо това. Заради нейната глупост, заради невероятната ѝ глупост той щеше да загуби компанията си.

— Как се случи? — прошепна той.

Тя му разказа, без да спестява нищо, без да жали гордостта си. Макс я бе направил на глупачка, а тя бе повярвала на всяка дума, която той бе изрекъл. По бледите ѝ бузи се стичаха сълзи, но тя така и не ги забеляза. Сам протегна ръка и хвана дланта ѝ, а когато тя му разказа всичко, той направи нещо невероятно. Нежно я привлече до себе си и притисна главата ѝ към рамото си. Проявената нежност в момент, когато би трябвало да я мрази, когато би трябвало да ѝ се разкрещи, заличиха и последните следи от самообладание, които ѝ бяха останали и тя се разрида. Плака дълго, залюляна в прегръдката на Сам, докато той я галеше по косата и шептеше думи, с които да я успокои, докато най-сетне тя престана да трепери и вдигна мокрите си, подпухнали от сълзите очи към лицето му.

— Веднага си събирам нещата и напускам — прошепна тя и избърса лице с опакото на ръката си.

— Защо? — попита спокойно Сам.

— Как защо? — едва събра сили да отвърне тя. — Сам, заради мен ти загуби компанията си! Не е възможно да искаш да остана. Та аз сама доказах, че на мен не може да се вярва.

— Струва ми се, че грешиш — поправи я той, извади от джоба си кърпичка и ѝ я подаде. — Истина е, че собствеността беше моят коз, но също така е истина, че ако „Спенсър-Найл“ наистина искат да ни лапнат, нямаме никакви шансове. Те просто са прекалено голяма и мощна компания. Най-доброто, което бих могъл да направя, е да ги накарам да платят повече, отколкото възнамеряват. Що се отнася до доверието ми към теб... — той сви рамене, — аз бих казал, че ти си служителката, на която мога да имам най-много доверие. Направила си грешка и ми се струва, че ще минеш боса през жарта, за да не направиш втори път подобна грешка.

— Не разбирам как е възможно да ми простиш, след като аз самата никога няма да си простя. — Тя избърса очи със смачканата в юмрука ѝ кърпичка.

— Ти си просто човек. Всички допускаме грешки, някои са по-големи от други. Погледни на твоята грешка от моя гледна точка. Някой ще изгуби ли работата си заради вас с Конрой? Едва ли. „Спенсър-Найл“ ще се нуждаят от опита ни. Няма да тръгнат да наемат нови служители. Грешката ти оказала ли е влияние на изхода от поглъщането? Едва ли. Мисля, че по един, или друг начин щяха да ни погълнат, а честно да ти призная, чувствам почти облекчение. Единственото, което се промени е времето на действие. — Нещо като усмивка плъзна по устните му, а очите му гледаха някак отнесено. — Искан ми се грешките, които аз съм допуснал да не бяха по-сериозни от твоите.

— Той ме използва — прошепна тя.

— Той губи — отвърна Сам. — Ще се върне, Клер, това е негово творение. Ще дойде тук, за да преговаря и да следи всяка крачка от сливането. Ще се налага да се виждаш с него, да работиш с него. Ще можеш ли да се справиш?

Част от нея казваше не и се свиваше при мисълта, че отново ще го види. Как да го погледне, след като знаеше, че я е използвал, че я е лъгал, че я бе предал, а същевременно не можеше да не признае, че още го обича, защото любовта ѝ не умираше лесно? Само че ако избягаше, къде можеше да отиде? Трябваше да работи нещо, а ако хукнеше нанякъде, нещата нямаше да се променят. Пак трябваше да се поглежда в огледалото, при това всяка сутрин, пак щеше да знае, че всичко е било лъжа.

Трябваше да се сети. Как бе възможно да е била толкова сляпа, че да си въобрази, че мъж като Макс би се заинтересувал от нея? Той би предпочел някоя изтънчена красавица, опитна жена, богата и глезена. Единственото, с което тя го бе привлякла, бе възможността да му даде вътрешна информация за „Сплави Бронсън“.

А го бе обичала и му се бе доверила. Последните пет години бяха минали бавно и мъчително, докато се опитваше да преустрои живота си, да промени усета си към стойностните неща и да си създаде самоуважение. Ако избягаше точно сега, всичко щеше да се окаже напразно; щеше да е като заек, който се крие от себе си. Нямахте да го направи отново. Никога повече. Нямахте да позволи на Макс Бенедикт — не, на Макс Конрой — да я унищожи.

— Да, ще успее да се справя — каза тя на Сам.

— Добро момиче — одобри той и я погали по рамото.

Успя да издържи до края на деня... и да преживее нощта. Нощта бе истински кошмар. Поне през деня се разсейваше като ходеше на работа, но нощем оставаше сама със себе си. Лежеше будна, както ставаше всяка нощ, откакто Макс си замина и се опитваше да събере сили за също толкова мъчителния ден, който я очакваше. Опита се да планира бъдещето, защото знаеше, че независимо от опитите на Сам да я развесели, в „Сплави Бронсън“ сигурно щяха да настъпят промени. По всяка вероятност Сам щеше да се оттегли от ръководството и да се посвети на проучванията си. Това за него бе много удобен вариант. Той се чувстваше най-щастлив в лабораторията си. А с нея какво щеше да стане? Щяха ли от „Спенсър-Найл“ да я допуснат да работи на място, където щеше да има достъп до поверителна информация? Все пак тя бе доказала, че на нея не може да се вярва! Достатъчно бе някой мъж да ѝ обърне малко внимание и тя бе готова да му разкаже всичко, което знаеше! С горчивина си каза, че ще имат право, ако преценят нещата по този начин.

Алма ѝ се обади през уикенда и покани и Клер, и Макс на вечеря. Клер прие и спокойно заяви на Алма, че напоследък не е виждала Макс. Следваше неизбежното обаждане от Мартин, за да се опита да разбере какво става.

— Опитвах се да ви кажа и на двете с майка, че между нас няма нищо сериозно — изтърка Клер. Това бе самата истина! Гласът ѝ звучеше спокоен, почти небрежен и тя остана горда от себе си.

— Но той... Държеше се така, все едно че е луд по теб. Почти не откъсваше очи от теб. Да не би да сте се скарали?

— Не, не сме се карали. Просто между нас нямаше нищо. — Поне от негова страна. Типично бе за Мартин да улови същността на нещата: Макс се бе държал все едно че... Бе толкова добър, че бе успял да заблуди всички.

В неделя късно вечерта, тъкмо когато се унасяше, телефонът звънна. Тя сънено се подпря на лакът и посегна към слушалката, решила, че някой е сбъркал номера. Никой от семейството ѝ не звънеше толкова късно, а Клер не бе от хората, които си мислят, че всяко обаждане посред нощ е за нещо лошо.

— Ало — въздъхна тя и отметна коса от лицето си.

— Клер, скъпа, събудих ли те?

Тя застина ужасена, когато познатият дълбок глас с английски акцент, разпрати тръпки по гърба ѝ. Дори не помисли. Мигновено върна слушалката върху вилката толкова леко, че дори не се чу прищракване. Тихо ридание забълбука в гърлото ѝ. Как смее да ѝ звъни след всичко, което ѝ бе причинил? Дали не се бе върнал в Хюстън? Сам я бе предупредил, че Макс ще се върне, но тя не бе мислила, че ще има наглостта да ѝ се обади.

Звъненето отново започна и тя се пресегна, за да запали лампата, загледана в телефона с болка и нерешителност. Все някога трябваше да се справи с него и май бе по-добре да го направи по телефона, вместо лично. Това бе страхлива постъпка, но той ѝ бе причинил толкова много болка и не бе сигурна дали може да понесе още, а пък гордостта не ѝ позволяваше той да разбере колко дълбоко я е наранил. Ако се пречупеше пред него, той щеше веднага да види колко глупава е била.

— Ало — обади се отново тя и гласът ѝ прозвуча остро.

— Нещо прекъсна — каза той. — Знам, че е късно, скъпа, но трябва да те видя. Може ли да дойда? Трябва да поговорим.

— Така ли? Няма за какво, господин Конрой.

— По дяволите, Клер... — Той спря, осъзнал как го бе нарекла тя. — Значи знаеш — продължи той и гласът му се промени заради нахлулото напрежение.

— Да, знам. Между другото, връзката не беше лоша. Аз затворих телефона, господин Конрой. — Затвори отново, тихо както и преди. Да блъсне слушалката съвсем нямаше да изрази чувствата ѝ, затова тя не губи повече усилия. Угаси лампата и се нагласи удобно на възглавниците и остана будна, с широко отворени очи. Звукът на гласа му отекваше в главата ѝ, дълбок и приятен, помнеше го така добре, че дори не се бе наложило той да се представи. Знаеше кой се обажда още след първата казана дума. Наистина ли си бе въобразявал, че може да продължи, откъдето бе зарязал нещата?

Защо продължаваше да го обича? Щеше да е толкова по-лесно, ако го мразеше, но ето че не можеше. Бе наранена, гневна и се чувстваше предадена; беше му имала доверие, а той бе запратил същото това доверие в лицето ѝ. Не го мразеше. Не бе минала нито една нощ, в която да не плаче за него, в която тялото ѝ да не тръпне от празнотата, която отказваше да се отиде. След като не го мразеше, можеше поне да се защити като никога, абсолютно никога не го допускаше достатъчно близо, за да я нарани.

В своя апартамент Макс ругаеше ожесточено и запокити телефона към другия край на стаята в един от много редките си пристъпи на бяс. Апаратът издрънча и се килна на една страна, а слушалката падна до него. По дяволите! Много пъти по дяволите! Кой знае как тя бе разбрала кой е той и сигурно си бе въобразила най-лоши неща. Той бе имал намерение да ѝ каже тази нощ, вместо да стане така, че да влезе в сградата на „Сплави Бронсън“ на следващия ден и да я поразии с новината. Сега можеше да е с нея, да я прегръща и да я люби, за да стопи гнева ѝ. Щеше да е истински ад да проникне отвъд защитните ѝ стени, а и тя едва ли щеше да го допусне.

Телефонът започна да пищи, за да сигнализира, че слушалката не е затворена и той изруга отново, наведе се да я вдигне и я блъсна върху апарата. Тази проклета работа му създаваше само неприятности. Тя бе довела Клер в живота му, но бе застанала помежду им още от самото начало, а сега трябваше да приключи с преговорите по сливането, преди да се заеме отново с нея. Седна и се намръщи, забол поглед в килима. Тя му липсваше повече, отколкото когото и да било досега.

Тя вдигна поглед от компютъра, когато вратата на офиса се отвори и сърцето ѝ спря. Макс бе пред нея, от двете му страни стояха други двама мъже с издути чанти. Лицето му бе безизразно, тюркоазните очи гледаха предпазливо. Нямаше смисъл от игри, затова той започна с равен глас.

— Искам да видя Сам Бронсън.

Клер не издаде чувствата си по никакъв начин.

— Да, господин Конрой — отвърна с равен глас тя, сякаш в присъствието му нямаше нищо необичайно, сякаш никога не бе лежала гола и тръпнеща от страст в ръцете му. Изправи се, без да го поглежда повече, почука на вратата на Сам, след това влезе и затвори след себе си, а Макс и сътрудниците му останаха да чакат. Излезе след малко.

— Заповядайте. — Задържа вратата отворена.

Погледът му се задържа върху лицето ѝ за миг, след това мина покрай нея и тя усети нещо непоколебимо и застрашително, нещо, което я уплаши. Лицето ѝ си остана безизразно, все едно че бе напълно непознат за нея. Когато вратата се затвори зад новодошлите, тя се отпусна отново зад бюрото и стисна треперещите си ръце, за да ги успокои. Когато го видя, все едно че нож се заби в гърдите ѝ, а острата болка едва не я накара да се превие на две. Странно, бе забравила колко е красив, или може би просто този спомен се бе изтрил от паметта ѝ. Тясното му лице отново я озадачи и тя си спомни как бе изглеждал обзет от страст, косата му влажна от пот, очите горящи на изопнатото, лице. Той се бе надвесил над нея, а мускулите му тръпнеха от сила...

Престани, нареди си тя и прехапа устни толкова силно, че ги разкърва. Намръщи се, грабна книжна салфетка и попи кръвта. Не можеше да спре да мисли за него. Нямаше смисъл да се измъчва със спомените за онази единствена нощ. Предстоеше ѝ работа и ако се съсредоточеше, може би щеше да успее да преживее деня. Само че денят се превърна в кошмар. Извикаха я да стенографира, а това бе повече отколкото можеш да издържи, докато Макс седеше близо до нея, очите му не се отделяха от нея, докато тя изписваше страница след страница. Със Сам се преговаряше трудно, защото бе решил да спечели всичко, което му бе по силите. Свикано бе спешно заседание на борда на директорите и офисът забръмча от оживление.

Най-сетне излязоха на обяд. Щом остана сама, Клер се строполи на стола си и затвори облекчена очи. Той не ѝ бе казал нито една лична дума, и въпреки това тя усещаше присъствието му във всеки един момент.

Чу, че вратата се отваря и бързо погледна. Макс бе застанал пред нея, стиснал дръжката.

— Вземи си чантата и ела с нас — нареди той. — Ти също трябва да обядваш.

— Донесла съм си обяд, господин Конрой, но въпреки това ви благодаря за поканата. — Стараеше се гласът ѝ да е съвсем безизразен, но лицето ѝ бе като бяла стена, която прикриваше мислите ѝ.

Той стисна устни и тя веднага разбра, че отговорът ѝ го е вбесил. Без да каже друга дума, той се обърна и излезе от офиса.

Излъга, че си е донесла обяд, сложи нова кафеварка и извади от едно чекмедже пакетче солени бисквити. В най-скоро време трябва да започне да се храни по-добре. Нямаше да се остави да тъжи като викторианска девица. Все някак щеше да преживее. Първият ѝ инстинкт бе да напусне работа и да се махне колкото е възможно по-далеч от Макс. Искаше чувствата ѝ да се успокоят и да го забрави, стига това да бе възможно. Дори написа молба за напускане, но щом я препрочете, разбра, че не може да го направи, затова я нахъса на малки парченца. Нямаше да позволи това положение да управлява живота ѝ. Щеше да продължи както винаги досега. Да продължи да живее ден за ден, но нямаше намерение да бяга. Бягството и желанието да се скрие, бе детска реакция. Нямаше да е лесно да се сблъсква с Макс и да си върши работата, без да му показва как я е наранил, но нямаше избор, защото искаше да се поглежда спокойно в огледалото всеки ден. Беше се променила много през последните няколко години, промени, в които вложи много труд и усилия. Сега вече бе по-самоуверена. Никога нямаше да бъде дръзка като Мартин и да жадува за нови приключения, но бе открила вътрешна сила, на която се доверяваше. Каквото и да ѝ струваше, колкото и да бе болезнено, тя щеше да си върши работата, без да обръща внимание на Макс Конрой.

Върнаха се от обяд и преговорите продължиха. Макс така нагласи нещата, че да седне до нея, докато тя водеше бележки, затова ѝ се наложи да се съсредоточи максимално, за да успее да записва и не му позволи да разбере колко силно ѝ влияе близостта му. Когато и да го

погледнеше, очите му бяха приковани в нея, присвити, напрегнати и тя разбра, че той няма намерение да премълчи въпроса за връзката им. Престана да гледа към него, дори когато той говореше. Само така можеше да запази самообладание, като се преструва, че той не съществува.

Макс я наблюдаваше и се опитваше да разгадае изражението ѝ, но тихото ѝ лице бе напълно безизразно. И преди бе резервирана, но сега бе станала недосегаема и разстоянието, на което го държеше, го вбесяваше. Тя не му обръщаше внимание и това бе едно от нещата, които нямаше да позволи. Сега бе зает с работата си, но скоро щеше да приключи. Когато бе готов, щеше да срути стените, зад които тя се криеше и нямаше да ѝ позволи да ги издигне отново.

ОСМА ГЛАВА

Преговорите отнеха цели две безкрайни седмици. На „Спенсър-Найл“ не им бе лесно да приемат, но Сам Бронсън все още разполагаше с коз, по-силен от всяка друга тяхна карта. Той самият бе най-ценното от „Сплави Бронсън“. Той бе геният, инстинктът, изследователската част, създателят на сплавите. Опитваха се да купят и човека, редом с компанията. И Сам го знаеше, и те го знаеха. За да го запазят, трябваше да бъде доволен, а за да бъде доволен се налагаше да се правят компромиси. Работата на служителите не бе застрашена; никой нямаше да бъде изхвърлен в очакваната покрай поглъщането чистка. Увеличени бяха привилегиите и заплатите им бяха вдигнати, а независимо от факта, че цялата структура на компанията щеше да се промени, служителите щяха да останат доволни, защото нямаше да бъдат изоставени.

Дори и при тези условия, Макс успя да извоюва споразумение, което струваше на „Спенсър-Найл“ много по-малко, отколкото Ансън се бе страхувал. Вършеше всичко хладнокръвно, безжалостно и по време на преговорите не отстъпи за нищо, което сам намираше за прекалено, докато най-сетне не постигна уговорки, които бяха приемливи. Не можеше да отрече на Бронсън, че е упорит и последователен и се бореше за компанията си със зъби и нокти, въпреки че краят бе неизбежен.

Клер бе с тях всеки ден и спокойно водеше бележки, а присъствието ѝ успокояваше страстите, които заплашваха да се развихрят. Имаше нещо в лицето като на камея и кадифените тъмни очи, което караше хората да овладяват гнева си и да си мерят приказките. Макс я наблюдаваше непрекъснато, без да го показва. Бе толкова жаден за всеки миг, че не можеше да се въздържи. Не се бе опитвал да ѝ се обади отново. Така само щеше да ѝ даде възможност да го обвини, че се опитва да извлече информация от него. Предпочиташе да изчака, за да ѝ се посвети напълно и да може да ѝ покаже нещата такива, каквито са в действителност. Времето щеше да

работи в негова полза и да смекчи гнева ѝ. Наблюдаваше я всеки миг, сякаш бе негово задължение и се опитваше да прочете мислите скрити зад безизразната фасада. Сигурно му беше бясна, но това не личеше нито в думите, нито в действията ѝ. Бе студено любезна, все едно че бе напълно непознат, сякаш не означаваше нищо за нея, сякаш никога не се бяха любили по онзи жарък начин. След седмица Макс прецени, че предпочита тя да му крещи, да го обижда и ругае — каквото и да е — вместо да се отнася към него с това огромно безразличие. Можеше да се справи и с гнева и със сълзите, ала безразличието ѝ го сразяваше и го докарваше до лудост.

Клер знаеше, че Макс я наблюдава, въпреки че никога не реагираше. Единственият начин, по който можеше да преживее, бе като отблъсне болката и споменът за предателството далече от себе си и ги заключи. Не мислеше за тях; не се тормозеше заради нещата, които двамата биха могли да имат заедно. Бе преживяла разрушаването на живота, който си бе създала преди и бе решена да го стори отново. Краят на всеки ден отбелязваше малка победа за нея: това бе поредният ден, който бе издържала без да рухне.

Сам не бе обсъждал Макс с нея и се държеше така, сякаш бе забравил каква е била връзката ѝ с него. Истината бе, че те двамата нямаха възможност да разговарят. Не оставаше нито една свободна минута, в офиса винаги имаше някой. Макс и сътрудниците му преглеждаха счетоводните книги, което означаваше, че са напреднали доста, а Сам, също като Клер внимаваше какво говори.

Последната среща се оказа дълга и изтощителна, а въздухът в заседателната зала бе натезал от дима на цигари и мирисът на старо кафе. Присъстващите бяха изнервени, а гласовете дрезгави от часове разговори. Клер водеше бележки, докато пръстите я заболяха, а гърбът ѝ се чувстваше така, сякаш ще се прекърши от дългото стоене на едно място. Миризмата на застояло караше стомахът ѝ да се преобръща, затова не обядва, когато донесоха сандвичи и прясно кафе. Единственото ѝ желание бе да излезе на чист въздух. За беда се разрази гръмотевична буря и силен дъжд заля града. Сам погледна с разбиране преbledнялото лице на Клер, стана и отвори прозореца, за да влезе приятен полъх влажен свеж въздух. Натезалите алени облаци

бяха закрили цялото небе, а уличните лампи се бяха включили, заради ранно падналият сумрак. С разразяването на бурята преговорите прекъснаха за малко. Всички бяха уморени и им се спеше, а барабаненето на дъжда по прозорците започна да ги приспива. Въпроси, които тази сутрин им се бяха стрували жизненоважни, вече нямаха предишното значение. Важното бе да постигнат споразумение, да приключат с него и да се приберат.

Най-сетне привършиха и мъжете в смачкани ризи с навити ръкави уморено облякоха саката, стиснаха си ръце и се усмихнаха. Клер си събра бележките. Оставаха ѝ още малко задачи, преди денят ѝ да приключи. Тихо се измъкна от заседателната зала и се върна в офиса си, за да напечата окончателното споразумение още тази вечер. Беше изтощена, тялото ѝ тръпнеше, но държеше да свърши документите, докато бележките бяха все още пресни в главата ѝ. Договорите щяха да се необходими рано на следващия ден, затова се налагаше да се заеме незабавно с тях, или да дойде на работа по-рано. Предпочете да не отлага. Сега щеше да бъде значително по-спокойно, отколкото утре сутрин. Сградата бе празна, освен уморените мъже, които бяха уточнявали детайлите по прехвърлянето; сега нямаше да звънят телефони, никой нямаше да я прекъсва, нямаше да се налага да се занимава със спешни случаи. Трябваше единствено да си довърши работата и да си тръгне.

Едва бе започнала да пише, когато вратата се отвори. Вдигна любопитно поглед и безизразната маска отново покри лицето ѝ, щом видя Макс. Без да каже и дума се зае с работата си. Той се приближи по познатия грациозен начин до бюрото ѝ и постави ръка на монитора. Смръщи чело, когато разбра какво прави тя.

— Не е нужно да го пишеш тази вечер — обясни той.

— Напротив. — Не откъсна поглед от работата си. Защо не си отиваше? Присъствието му я караше да се чувства напрегната и освобождаваше тъпата болка в сърцето ѝ, която за кратко бе забравила.

— Ще чака. — Това бе категорична заповед. Той се пресегна и изключи компютъра. Екранът побеля и изтри всичко, което бе написала. — Изтощена си, Клер, а и днес не си яла. Ще те заведа на вечеря, след това ще поговорим. Прекалено дълго ме отблъскваш.

Най-сетне тя го погледна студено, без да става от стола си.

— Няма за какво да говорим, господин Конрой. Вече не зная никакви тайни, които може да ви интересуват.

Черна ярост премина по лицето му.

— Не ме предизвиквай — изрече той с леденостуден глас. — Позволих ти да ме държиш настрана цели две седмици, но стига вече.

— Така ли? — попита безразлично тя и отново посегна да включи компютъра. — Извинете ме, имам недовършена работа. — Не можеше да си позволи да му отговаря, не можеше да реагира, иначе нямаше да съумее да запази контрол. През последните две седмици едва се крепеше. Малко ѝ трябваше, за да се прекърши.

Макс отново изключи компютъра, натискайки копчето с едва сдържана ярост. От очите му бликаше синьо-зелен огън и я прогаряше като лазер.

— Идваш с мен. Вземи си чантата и да не си посмяла да включиш отново проклетата машина — изръмжа той, когато тя отново посегна да включи компютъра.

Клер не откъсваше поглед от празния екран.

— Никъде няма да ходя с теб.

— Искаш насила ли да те накарам? — изви той вежди. — Забравяш, че вече си служителка на „Спенсър-Найл“.

— Нищо не съм забравила, но работата ми не изисква да излизам с теб след работа. Напоследък доста внимавам с кого излизам. — Вдигна спокойно очи към него, решена да не му позволи да усети отчаянието ѝ. Докато го наблюдаваше забеляза, че е съвсем различен от човека, когото познаваше. Това вече не бе резервираният малко старомоден англичанин, който умееше да се контролира. Това бе пламнал огън, решителен мъж, когото нищо нямаше да спре. Елегантен дивак, акула, която пореше прозрачните води и заслепяваше хората с красотата си, преди да нападне. Мълчеше, а очите му блестяха по начина, кой да нападне. Мълчеше, а очите му блестяха по начина, който се появяваше, когато нещо не му беше по вкуса. Устата му се бе превърнала в мрачна бяла линия.

— Знам, че си ядосана, но ще ме изслушаш, дори да ми се наложи да те отнеса на ръце до апартамента си и да те завържа за леглото.

— Не съм ядосана — изтъкна Клер и наистина не беше. Толкова силно бе наранена, че не бе ядосана. Усещаше как я обхваща лек

трепет, някъде дълбоко в нея и знаеше, че точно сега няма да успее да се справи с подобна сцена. — Както сам изтъкнахте, вече съм ваша служителка. Ако не желаете да работя тази вечер, няма да работя. Но с вас няма да отида никъде. Лека нощ, господин Конрой. — Тя посегна за чантата си и стана, а Макс се спусна към нея и я стисна за ръката толкова силно, че я заболя.

— Не ме наричай господин Конрой — настоя той с равен глас.

— Защо и това име ли е измислено?

— Не, и Бенедикт не е измислено, това е второто ми име.

— Колко уместно. Бенедикт Арнолд е бил шпионин също.

— Дяволите да те вземат, аз не съм шпионирал — изръмжа той.

— Не съм ровил в никакви документи и не съм записвал нищо. Ти сама ми даде информацията, без да настоявам.

Тъмните ѝ очи дори не трепнаха.

— Ти ме намери на партито у Вирджиния, защото си знаел, че работя тук.

— Това не е важно! Да, умишлено се запознах с теб. Възможно бе да знаеш някаква полезна информация за „Сплави Бронсън“. — Той леко я разтърси. — Какво значение има?

— Никакво, абсолютно никакво. — Тя погледна надолу към ръцете му и продължи със студен глас. — Боли ме.

Той я пусна и в очите му се мярна сянка, докато я наблюдаваше как разтрива ръцете си над лактите.

— Онова беше бизнес. Нямаше нищо общо с нас.

— Та това е чудесно, ето един човек който ясно е разграничил живота си на малки отделения и не им позволява да се докосват! Не мога да се похваля със същото. Според мен, ако един човек е нечестен в едно отношение, ще си остане нечестен и в друго.

— Не бъди такъв противен инат...

— Страхотна блиц атака направи — прекъсна го Клер, а гласът ѝ се надигна застрашително. Тя се опита да си възвърне самообладанието. — Ансън Едуардс знае ли какъв ценен кадър има в твоето лице? Има ли жена, която да ти е устояла, след като пуснеш в действие всички оръжия? Аз паднах в мрежата безпроблемно, така че можеш доволно да се потупаш по гърба. Горкичкият — въздъхна тя, а очите ѝ пламтяха. — Толкова красив, че жените се отнасят с него като с тяло без душа, уморен бил от безразборен секс и иска да има

истински приятел. Сигурно на челото ми е било написано „глупачка“, защото си знаел от самото начало какви простотии да ми пробуташ. Включи в действие чара, нахлу в живота ми, измъкна информацията, която искаше, след това изчезна отново. Браво. Веднъж вече се проявих като глупачка, така че не очаквай отново да стане! Не съм чак толкова глупава и няма да позволя да ми се натяква! — Дишаше тежко, когато му обърна гръб, за да потрие слепоочията си с треперещи ръце. Изглежда наистина беше глупава, след като не се бе поучила от предателството на Джеф. То я бе направило предпазлива, но не достатъчно.

— Не съм изчезвал — кресна той и я погледна вбесен. Макс бе загубил цялото си самообладание. Това не се случваше почти никога. Обикновено получаваше каквото иска, без да му се налага да полага никакви особени усилия, просто използваше чара и чувствеността си. Само че реакцията му към Клер бе крайна и непредвидима от самото начало и студеното презрение в очите ѝ събуди истинска ярост у него. — Извикаха ме в Далас. Би трябвало сама да се сетиш. Беше в леглото с мен, когато ми се обадиха!

Цветът напълно се оттече от лицето ѝ и тя го погледна с толкова болка, че той замълча за момент.

— Клер... — започна той и посегна към нея, но тя се отдръпна толкова рязко, че се удари в ръба на бюрото и документите се разлетяха.

— Много мило, че ми напомни — прошепна тя. Очите ѝ изглеждаха черни на пребледнялото лице. — Махай се от мен.

— Няма. Между нас бе толкова хубаво. Искам го отново. Няма да ти позволя да ме изхвърлиш от живота си.

Тя видимо трепереше и на него му се прииска да я прегърне, за да я задържи, но не посмя. В миг ледената ѝ резервираност се стопи пред очите му и той видя жена, която залиташе от болка. Сякаш някой го удари в гърдите и отне дъха му. Тя не бе резервирана жена, която се владееше, дори малко безчувствена, предизвикателство за неговата сексуалност. Та той изобщо не я бе разбирал, просто бе разчитал, че сексуалното привличане и чарът му ще оправят нещата, както обикновено, затова бе побързал да я вкара в леглото, без да обръща внимание на малките сигнали, които тя му бе давала. Господи, какво ѝ

бе причинил? Колко ли дълбоко я бе наранил, за да изглежда по този начин?

— Нямах избор — заяви трескаво тя. — Наистина ли си мислиш, че ще ти се доверя отново? Ти ме излъга, използва ме. За теб всичко е било в името на добра кауза, значи си е струвало усилията. Моля те, просто ме остави сама.

— И дума да не става — отсече рязко той и усети внезапна болка, когато му се стори, че може да я е загубил завинаги. Поради причини, които не можеше да анализира, Клер му бе станала особено скъпа и изпълваше мислите му през деня, а през нощта — сънищата. Нощта, прекарана с нея го бе накарала да я желае много повече.

— А според мен ще се наложи да го направиш, поне за момента — прекъсна го от вратата Сам, гласът му бе хладен като изражението в очите. — Престани да я притискаш. Изтощена е.

Макс дори не трепна, освен че извърна глава да погледне Сам, но изведнъж у него се появи някакво диво изражение, напрежение в стегнатото мускулесто тяло, а ледените му очи бяха готови да пронизват.

— Това не те засяга — каза той като истински хищник, като агресивен мъжкар, обладан от примитивния инстинкт да се бие с всеки друг мъжкар, който доближи жената, която е набелязал за своя.

— А пък аз бих казал, че ме засяга. Все пак превзе моята компания с информацията, която Клер ти е дала.

Макс застина, след това рязко погледна Клер.

— Той знае?

Тя кимна.

— Клер ми разказа веднага — отвърна Сам и се подпря на вратата. — Веднага щом разбра кой си. Чувството й за чест е прекалено силно, за корпоративните ви игри. Искаше да напусне на часа, но аз я разубедих. — Макс изви едната си вежда, а Сам добави: — Знам, че никога няма да си позволи да допусне отново същата грешка.

Клер не можеше да стои повече и да ги слуша как говорят за нея. Имаше чувството, че всичко я боли, че и най-дълбоките й тайни са извадени пред света, за да могат хората да се подсмиват и забавляват. Тих стон се изплъзна от устните й, когато мина покрай Макс и тя извърна глава.

— Клер! — Той се извъртя бързо и я стисна за ръката, за да я спре. Тя отчаяно изви ръката си, за да я изтръгне от неговата, но той задържа другата ѝ ръка и тя спря пред него. Прехапа устни и се загледа право във възела на вратовръзката му, докато се опитваше да се овладее. Защо я държеше толкова близо до себе си? Близостта му ѝ напомни за неща, които се опитваше да забрави, за да оцелее. Тялото му усети, че докосването ѝ бе доставило удоволствие и тялото ѝ бе реагирало само. Зърната ѝ се напрегнаха и закопняха за ласките на ръцете му, на устните му, краката ѝ трепереха, обзети от желание да ги обвие около него, тя самата да стане част от него.

— Пусни ме — прошепна тя.

— Не си в състояние да шофираш. Цял ден не си хапвала нищо и изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш. Ще те закарам до вас — настоя той.

— Не бих отишла с теб и на бой с кучета — заяви категорично тя.

Пръстите му се отпуснаха и тя се освободи, а след това използва момента да излезе от офиса без него. Може би това бе единствената ѝ възможност, а тя бе прекалено разстроена, за да изтърпи нещо повече. След само минута щеше да се разплаче и това да довърши унижението ѝ.

Забързаните ѝ стъпки я изведоха от сградата на паркинга. Валеше леко, но поривите на вятъра я блъскаха, а проблясъците на светкавиците от ниските пурпурни облаци разкъсваха тъмнината. Заради бурята бе станало по-тъмно и усилията на уличните лампи изглеждаха ненужни. Токчетата ѝ чаткаха остро по мокрия асфалт, докато вървеше към колата си. Стигна до нея, спря, за да си отключи и тогава чу стъпките. Обхвана я студен ужас, който пропълзя по гърба ѝ и тя си спомни разкази за изнасилвания и обири. Стисна ключовете като оръжие и се извърна рязко към нападателя, но близо до нея нямаше никой. В другия край на паркинга Макс вървеше към колата си, а после се качи и Клер се отпусна облекчена.

Ръцете ѝ трепереха, докато отваряше вратата и се настаняваше зад волана. Ами ако беше някой изнасилвач, или престъпник? Колко статии само бе чела, в които предупреждаваха жените да не се качват сами в колите си през нощта. Беше се проявила като глупачка и се бе оставила чувствата да я тласнат в това опасно положение. Пое си

дълбоко дъх. Налагаше се да се овладее. Караше с повишено внимание, за да не предизвика катастрофа. Не забеляза колата отзад, докато не зави към апартамента си, когато и вторият автомобил пое след нея. Нервно погледна в огледалото за обратно виждане, за да се опита да види модела, но фаровете блестяха в очите ѝ и тя не видя нищо. Да не би тази вечер да се превръщаше в параноичка? Бързо си намери място за паркиране и реши да изчака, докато другата кола потегли.

Само че автомобилът спря на празното място до нея. Беше черен мерцедес, а мъжът зад волана бе със златна коса, която блестеше като ореол на светлината на лампите. Все още разтреперана, Клер отпусна глава на волана. Бе решен да говори с нея и тя започваше да разбира, че след като е решил нещо, няма да се откаже. Как бе могла да го помисли за цивилизован? Той бе безпощаден като истински викинг и тя се страхуваше от него, но същевременно го обичаше, защото щеше да я унищожи, ако не намереше начин да го държи на разстояние и да се защити с безразличие.

Макс почука на прозореца и тя рязко извърна глава.

— Започва да вали по-силно. — Гласът му бе приглушен заради прозореца. Дъждът бе набраздил с капки прозорците, сякаш за да подчертае думите му. — Хайде да влезем вътре, скъпа. Ще се намокриш цялата, ако чакаш още. Мисля, че бурята ще се усили.

Тя трепна, когато чу думата на обич, удивена колко лесно я произнася той. Колко ли други жени са се подвеждали по изкусните му лъжи? Той нямаше намерение да я остави намира и да си тръгне, а тя бе прекалено уморена да седи безкрайно дълго в колата си. Събра последни сили, слезе и внимателно затвори врата, след това забърза по тротоара, без да го поглежда.

Макс протегна ръка, за да ѝ отвори асансьора. Клер стисна в ръка ключовете. Дяволите да го вземат, няма ли да се откаже? Той стисна здраво китката ѝ, взе ключовете и отвори вратата, влезе, запали лампите и я дръпна след себе си. Пусна китката ѝ близо до вратата и подхвърли ключовете на малката маса до вратата, скъпата маса, която бе открила на битпазар и бе дала за реставриране. Загледа се втренчено в масата. Определено не беше Куин Ан, като онази в неговото фоайе. Спомни си как я бе вдигнал на елегантната маса, как се движеше между бедрата ѝ и за момент ѝ се стори, че ще припадне. Краката ѝ

трепереха, а учите ѝ бучаха. Пое си дълбоко дъх с надеждата допълнителният кислород да я успокои.

— Седни — нареди грубо Макс и я побутна към канапетото. — Пребледняла си. Да не си бременна.

Напълно озадачена тя го погледна безпомощно и се отпусна на възглавниците, а краката ѝ се подгънаха под нея.

— Какво? — възкликна тя.

— Не си яла. Бледа си. Отслабнала си, а от цигарен дим ти прилошава. — Той изброи всичко, за което си бе мислил, откакто за пръв път се сети за това обяснение. — Да не би да си мислиш, че не забелязах, че Сам отвори прозореца заради теб днес следобед? Защо си казала на него, а на мен не си?

— Нищо не съм му казвала — възнегодува тя, объркана от въпросите му. — Не съм бременна!

— Сигурна ли си? Този месец била ли си неразположена?

— Това не е твоя работа! — изчерви се тя.

Беше се надвесил над нея с мрачно лице.

— Напротив, моя е. Не те пазих онази нощ — нито веднъж онази нощ. А и не мисля, че пиеш хапчета. Нали?

Изражението ѝ бе достатъчно красноречиво.

— Не, разбира се.

— Не съм бременна — повтори упорито тя.

— Ясно. Да разбирам ли, че си на диета?

— Не. Просто съм изтощена, нищо повече.

— Това е още един симптом.

— Не съм бременна! — кресна тя, след това зарови лицето си в ръце, ядосана, че е загубила контрол.

— Сигурна ли си?

— Да!

— Добре! — отвърна той изведнъж много спокойно. — Извини ме, че те разстроих, но трябваше да разбера. Сега сядай, докато ти приготвя нещо за ядене.

Последното, което искаше бе нещо за ядене. Копнееше единствено той да се махне от апартамента ѝ, за да се отпусне на леглото и да заспи. Само че не можеше да го изгони, защото краката ѝ тежаха като олово и нямаше смисъл дори да се опитва да стане. Природата я бе убедила, че не е бременна, но дори тогава подобно

нещо не ѝ бе минало през ума. Така дори бе по-добре, защото не бе сигурна дали щеше да издържи допълнителния стрес. Ами ако беше забременяла? Нямаше ли този път всичко да бъде наред? Щеше ли да държи бебето си на ръце? Бебето на Макс, със златна коса и очи като морето. Изведнъж я прониза болка, защото това не бе писано да стане, въпреки че много ѝ се искаше. Бе толкова изтощена, че не можеше повече да седи. С тиха въздишка се отпусна на възглавниците на канапето и очите ѝ се затвориха, сякаш повлияни от сила, на която тя не можеше да издържи. Заспа бързо, все едно черна завеса се спусна пред погледа ѝ.

Когато Макс се върна в хола с поднос, отрупан с най-различни сандвичи и чаша мляко за Клер, приготвил и кафе за себе си, защото също бе гладен, той бе готов да чуе обвиненията ѝ, но същевременно бе твърдо решен да не си тръгне тази нощ, ако е необходимо, да обясни своята страна и да я убеди, че между тях имаше нещо специално. След това я видя свита на възглавниците, едната ръка бе отпусната в скута, а другата провиснала спокойно, от което личеше, че е дълбоко заспала. Ръката ѝ лежеше с дланта нагоре, пръстите леко свити и той загледа невинната уязвимост на отворената длан, толкова мека и розова. Нахлуха спомени. През нощта, която бяха прекарвали заедно, в момент когато не се бяха любили трескаво и жадно, той бе поел ръката ѝ и я бе спуснал надолу по тялото си, а когато тя го обгърна, всички мускули в тялото му се свиха. Сега отново трепна при този спомен и нахлу нова възбуда, а с нея по челото му избиха капки пот.

Изруга тихо и остави подноса, овладявайки желанието си. Сега не бе моментът да я прелъстява, дори да можеше да я събуди. Погледна към подноса със сандвичите, след това към дълбоко заспалата Клер. Трябваше ѝ и храна, и почивка, но очевидно тялото ѝ бе предпочело съня. Най-доброто бе да я остави да се наспи, въпреки че това означаваше да отложи още веднъж разговора. Наведе се, нежно я пое на ръце и я повдигна с лекота. Главата ѝ се отпусна настрани на рамото му, дъхът ѝ парна кожата му през ризата и за момент той остана загледан в нея. Наслади се на близостта ѝ, на мекотата на тялото и на приятната сладост на кожата ѝ. До този момент дори не си бе давал сметка колко много му е липсвала, а невероятното удоволствие да я притиска до себе си го накара да изстене. Тя бе сякаш създадена за прегръдките му, като никоя друга жена. Макс бе прегръщал много меки

треперещи тела, но не ги помнеше. Само Клер. Тя го бе накарала да се чувства завършен и тази мисъл го уплаши, защото означаваше, че без нея няма да може да живее.

Отнесе я в спалнята и я постави внимателно на леглото. Бе заспала толкова дълбоко, че дори не се намести, а остана да лежи както той я бе оставил. С опита на мъж, събличал много жени, Макс свали самото, след това извади блузата от полата. Блузата бе копринената под нея видя дантеленото деколте на камизолата и си спомни чудесното сексапилно бельо, което носеше. Спомнил си бил. Избърса потното си чело. Проблемът му бе как да забрави. Пъхна ръка под нея, разкопча полата, свали ципа и след това плъзна дрехата надолу по краката ѝ. Оказа се, че това не е камизола, а комбинезон, целият от коприна и дантела. Ръцете му леко трепереха, докато ѝ сваляше обувките и ги оставяше настрана. Не посмя да свали нищо повече. Не само че нямаше да ѝ бъде приятно да се събуди чисто гола, но той самият се уплаши, че няма да се въздържи, ако продължи. Помисли си за жартиерите, които носеше и за прозрачните бикини и тялото му пламна. По дяволите! Изруга грубо и си наложи да се изправи. Страстта му към сексапилно бельо бе неудържима.

Без усилие я повдигна, отметна завивката и чак тогава я положи върху чаршафите. Изглеждаше толкова уморена, помисли си той и пригладя кичур коса настрана от слепоочието ѝ. Лицето ѝ бе бледо и напрегнато, с тъмни сенки под очите, но за него бе истинско облекчение да знае, че е просто изтощение, а не ранните симптоми на бременност. Никога преди не бе губил самообладание по този начин, не само над тялото си, но и над ума; винаги бе внимавал партньорката му да е защитена и бе готов да поеме отговорност, ако тя не се бе погрижила за себе си. Едва тогава започваше любовната игра и се отдаваше на чувствените удоволствия на плътта. А ето че с Клер дори не бе помислил. Тогава го водеше една-единствена мисъл, да проникне в нея, сляп за всичко останало. Винаги си бе мислил, че силата на ума му ще успее да контролира апетитите на тялото му. Докато щом Клер откликна на ласките му, волята му се разби под прилива на желанието.

Дори не се бе замислил да я отведе в леглото. Просто я качи на онази масичка във фоайето, вдигна кадифената ѝ рокля до кръста и навлезе в нея. Тя бе толкова нежна жена, фина като порцелан, а той я бе обладал с финеса на настъпващ войн. Единственото, което му

позволяваше да не бъде напълно отвратен от себе си, бе споменът на отклика ѝ, начинът, по който тя се притискаше към него, тихото ѝ стенене, докато приемаше тласъците му, начинът, по който бе извикала и се бяха стегнали мускулите ѝ в момента на удовлетворение. Зад резервираността ѝ се криеше страст, която го бе покорила и бе усилила глада му към нея. Искаше я само за себе си.

Разбра, че трепери от желание отново, затова обърна гръб на леглото, докато все още можеше. Когато Клер бе до него, за контрол и дума не можеше да става. Влезе в хола, изяде лакомо няколко сандвича и изпи каната кафе, която си бе направил, без да се притеснява от ефекта на кофеина толкова късно през нощта. Намръщи се отново, замислен над положението.

До тази нощ не се бе съмнявал, че ще успее да поговори с нея. Никога през живота си не му бе отказвано нищо. Но ето че за пръв път не бе сигурен дали ще успее да победи. Беше надникнал зад щита на Клер и за пръв път бе уловил уязвимостта на истинската жена и бе разбрал колко важен е за нея този щит. Тя чувстваше толкова много, обичаше го толкова дълбоко, беше му се отдала напълно... а предателството щеше да нанесе съкрушаващ удар на нежното ѝ сърце. Каквото и да се случеше, той трябваше да е сигурен, че тя няма да се скрие от него, а я познаваше достатъчно добре и знаеше, че това ще бъде първото, което ще направи, за да се защити. Тя щеше да направи каквото може, за да се откъсне от него и да не мисли за него. Времето бе на нейна страна. Скоро щеше да му се наложи да се върне в Далас и да ги разделят повече от триста километра, щеше да му се налага да пътува до други градове, а това щеше да ги раздели още повече. Обмисли възможностите и в главата му започна да се оформя план. На всяка цена трябваше да я заведе в Далас. Единственият проблем бе как да стане това.

Вдигна подноса и отиде в спалнята, за да я погледне отново, за да е сигурен, че тя е наред. Все още спеше дълбоко, а по бузите ѝ бе започнал да се връща здравият розов цвят. Замислен погледна будилника ѝ, след това го взе, за да се увери, че не е включен. Нека да спи колкото иска. Написа ѝ бележка и я подпря на часовника, а след това си тръгна. Трябваше да уточни плановете си, но сега бе прекалено късно, за да направи каквото и да е.

Лека усмивка разведри мрачното му лице, докато се прибираше през дъждовната нощ в Хюстън. На Роум нищо нямаше да му стане, ако го събудеше един телефонен разговор; нали преди три седмици обаждането на Роум го откъсна от Клер. Сега съдбата щеше изравни везните.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Клер се събуди, се почувства отпочинала за пръв път от седмици и остана да лежи замаяна от съня и отпусната в очакване на будилника да звънне. Минутите се нижеха, будилникът не звънеше, докато тя най-сетне отвори любопитно очи, за да види колко е часът. Първото, което забеляза бе, че стаята е много светла за толкова рано сутринта, а второто бе, че е станало почти девет и половина.

— О, не! — Мразеше да закъснява, независимо къде, а сега не ставаше въпрос за няколко минути. Трябваше да е на работа преди час и половина!

Скочи от леглото, все още дезориентирана след дългия сън и се погледна объркана. Защо беше с риза и бикини, вместо с нощница? В този момент нахлуха спомените и лицето ѝ пламна. Макс! Беше заспала на канапето; Макс сигурно я бе пренесъл. Поне не я бе съблякъл; нямаше да го преживее. Достатъчно лошо бе, че се бе справил с нея толкова лесно, след като бе заспала и я бе пренесъл в леглото, сякаш имаше право да се държи толкова фамилиарно. Би предпочела да я бе оставил да спи на канапето.

Това обясняваше защо се бе успала. Макс бе изключил будилника. Погледна часовника, след това забеляза бележката до него. Не бе нужно да я чете дори; почеркът бе рязък, очевидно написан от силна ръка. „Не се притеснявай за закъснението. Трябва ти почивка. Аз ще се оправя с Бронсън. Макс.“

Тя грабна бележката и я смачка с отчаян вик. Точно това ѝ трябваше, той да се „оправя“ със Сам! Какво ще му каже? Че я е оставил в леглото толкова уморена, че е трябвало да се наспи? На Сам щеше да му се наложи да повика някоя нова секретарка, която да се справи със задълженията ѝ, а причината за закъснението щеше да се разпространи като горски пожар из офиса.

Стомахът ѝ изръмжа и тя усети, че е много гладна и се чувства доста мърлява, тъй като бе спала с дрехи и грим. Вече бе закъсняла

толкова много, че нямаше смисъл да бърза за работа. Реши да си достави удоволствие. Взе дълъг душ, изми си косата и закуси бавно, а след това се почувства значително по-добре. Нямаше да отиде на работа изморена и нещастна. Щеше да изглежда като професионалистка, дори това да я убиеше.

Бе почти дванайсет, когато влезе в офиса, но стомахът ѝ бе приятно пълен, косата — измита и вдигната на спретнат кок, беше облякла любимата си небесно синя рокля, обточена с бял кант. Усилията, положени, за да си повдигне духа си бяха казали своето, или може би просто се дължеше на допълнителния сън. Неясно защо се чувстваш почти спокойна. На бюрото ѝ наистина имаше друга секретарка, млада жена, която работеше в компанията едва от няколко месеца и очите ѝ разшириха от изненада, когато видя Клер.

— Госпожице Уестбрук! По-добре ли се чувствате? Господин Бронсън каза, че снощи сте припаднала и днес няма да идвате на работа.

Бог да благослови Сам, че я бе прикрил.

— Да, по-добре се чувствам, благодаря. Бях много изморена, нищо повече.

Освободи младата жена и я изпрати да си върши работата, а след това се настани на бюрото си. Вече се чувстваше по-нормално, сякаш нещата се връщаха в естествения си ритъм. Вратата към кабинета на Сам се отвори и тя усети, че някой е застанал там и я наблюдава. Не беше Сам, защото никога не бе усещала подобно напрежение от погледа на шефа си. Без да поглежда към Макс, тя събра бележките си и документите, които трябваше да бъдат преписани.

— Остави ги — нареди той и застана зад нея. — Ще те заведа на обяд.

— Благодаря, но не съм гладна. Току-що закусах.

— Значи ще ме гледаш как аз ям.

— Благодаря, не — повтори тя. — Имам работа за вършене...

— Това не е лично — прекъсна я той. — Засяга работата ти.

Тя остана неподвижна. Защо не се бе сетила за това? Сам вече нямаше да има нужда от секретарка, значи тя оставаше без работа. Гаранциите, които се отнасяха за другите не важаха за нея. Тя вдигна изненадан поглед към Макс и се опита да се пребори с мисълта, че остава безработна толкова бързо. Имаше и други места, където

можеше да започне. Хюстън се развиваше много бързо и тя щеше да си намери друга работа, но дали щеше да ѝ харесва и дали заплатата щеше да е добра? Въпреки че апартаментът ѝ не бе скъп като този на Макс, беше приятен и в хубава част на града. Ако трябваше да приеме по-ниска заплата, вече нямаше да може да си го позволи. За момент видя как губи не само работата си, но и дома си.

Макс посегна и я дръпна да стане. Очите му блестяха от задоволство, че е привел плана си в действие.

— Отиваме в „Райлис“ Още няма дванайсет, така ще си намерим хубава маса, още преди да е започнала обедната почивка.

Клер мълчеше, докато излизаха от сградата и пресичаха улицата. Пролетта бе гореща, термометърът показваше около двацет и пет градуса, и въпреки че небето бе чисто според прогнозата, следобед щеше да се разрази нова гръмотевична буря. Докато вървяха към „Райлис“, започна да ѝ става горещо в небесно синята рокля. Притесняваше се. Колко ли време предварително ще я уведомят? Две седмици? Месец? Колко време ще бъде необходимо, за да започне Сам да се занимава единствено с проучванията си?

Изпревариха тълпите, които нахлуваха в „Райлис“, за да обядват и си намериха уединено сепаре в задната част на заведението. Клер си поръча чаша леден чай, а Макс я погледна строго.

— Можеш да хапнеш нещо. Отслабнала си, а не можеш да си го позволиш.

— Не съм гладна.

— Вече го каза. Работата е там, че трябва да ядеш дори да не си гладна, за да си върнеш загубените килограми.

Защо непрекъснато повдигаше въпроса за килограмите ѝ? Не бе свалила повече от два-три, а и винаги е била слаба. Сега, обаче, имаше други неща, за които да се притеснява.

— Уволняваш ли ме? — попита тя, без да допуска изражението на лицето ѝ да я издаде.

Той изви вежди.

— Защо ще те уволнявам?

— По няколко причини. Най-очевидната е, че моят пост се закрива, тъй като Сам няма да има нужда от секретарка, докато се занимава и проучвания, а новият изпълнителен директор сигурно ще си доведе своята. — Тя срещна погледа му без притеснение, тъмните ѝ

очи бяха неразгадаеми, но въпреки това издаваха известно напрежение, въпреки че се опитваше да не показва нищо. — Освен това не бива да забравяме, че това е чудесен начин да се избавите от изтичането на информация.

Очите му потъмняха от гняв.

— От теб не е изтекла информация.

— Напротив, поверителната информация изтече от мен. Доверих се не на когото трябва, което означава, че не умея да преценявам хората.

— По дяволите, аз... — Той замълча и я погледна с присвити блеснали очи. — Не те уволнявам — заяви остро той. — Прехвърлена си в Далас в централата на „Спенсър-Найл“.

Объркана, тя отвори уста, за да каже нещо, след това я затвори, защото не знаеше какво да каже. Прехвърлена!

— Не мога да отида в Далас!

— Можеш, разбира се. Би било глупаво да откажеш подобна възможност. Няма да си секретарка на изпълнителния директор, разбира се, но те очаква значително повишение на заплатата. „Спенсър-Найл“ е много по-голяма компания от „Сплави Бронсън“ и плаща добре на служителите си.

В очите и гласа ѝ се появи паника.

— Няма да работя за теб.

— Не, няма да работиш за мен — сопна се той. — Ще работиш за „Спенсър-Найл“.

— Като каква? Ще ме бутнете в някоя стаичка без прозорци да подреждам кламери, за да нямам достъп до ценна информация ли?

Той се наведе над масата и очите му станаха тъмно зелени от гняв.

— Ако кажеш още една дума във връзка с изтичането на информации, ще те прехвърля на коляното си, независимо къде се намираме, дори да сме по средата на улицата, или в ресторант и ще те напердаша.

Клер се отпусна назад, разбрала предупреждението по едва сдържаната ярост, изписала се по лицето му. Как бе възможно да направи такава огромна грешка и да го сметне за цивилизован човек? Та той имаше нрава на побеснял дивак.

— Ако си приключила със саркастичните забележки, ще ти обясня в какво се състои работата — продължи с леден глас той.

— Не съм казала, че ще приема.

— Би било глупаво да откажеш. Както изтъкна сама, работата ти в „Сплави Бронсън“ скоро няма да я има. — След това спомена цифра, двойно по-голяма от сегашната ѝ заплата. — Можеш ли да си позволиш да откажеш тези пари?

— Има и други места в Хюстън, където мога да започна работа. Цялото ми семейство е тук. Ако се преместя в Далас, няма да познавам никого.

Той стисна зъби и очите му потъмняха още повече.

— Ще ги посещаваш през уикендите — каза той.

Клер отпиваше от чая, без да го поглежда. Щеше да е глупаво, ако откажеше толкова много пари, въпреки че означаваше да се премести в Далас, а пък инстинктът ѝ подсказваше да откаже. Ако се преместеше в централата на „Спенсър-Найл“, щеше да е на територията на Макс, щяха да се виждат всеки ден, а той щеше да ѝ е началник. Не можеше да взема това решение веднага, въпреки че логиката ѝ подсказваше да действа незабавно.

— Ще трябва да си помисля — каза тя тихо и упорито, глас, който семейството ѝ отдавна бяха разбрали какво означава.

— Добре, ще те изчакам до понеделник.

— Това са само три дни, ако броим днес.

— Ако прецениш да не приемаш работата, се налага да потърсим друг човек — изтъкна той. — Не ти предстои чак толкова сложно решение. Или се местиш, или попадаш в редиците на безработните. До понеделник.

По очите му разбра, че няма никакво намерение да отстъпи, въпреки че трите дни ѝ се струаха недостатъчно време. Клер не бързаше да прави промени, тя обичаше бавните обмислени неща. Цял живот бе живяла в Хюстън, или близо до Хюстън и да се премести в друг град, за нея бе все едно да промени целия си живот. И без това сега нещата бяха доста трудни и не ѝ трябваше да се лута в нова непозната обстановка.

Сервирах я ребърцата на Макс и той се зае с тях, докато Клер отпиваше от чая си и обмисляше идеята. Най-сетне я отблъсна. Сега не можеше да реши, защото имаше други неща, които да го попита.

— Какво каза на Сам?

Той вдигна поглед.

— За кое?

— За снощи. Заместничката ми каза, че Сам ѝ съобщил, че съм припаднала, затова нямало да работя.

— Просто е поукрасил нещата. Когато тази сутрин ме попита защо, по дяволите те преследвах и тормозех, аз му казах да си гледа проклетата работа, че е хубаво да има поне един човек, който да се увери, че си се прибрала у дома, преди да си припаднала.

— Не съм припадала.

— Така ли? А спомняш ли си кога те съблякох?

Тя извърна поглед, бузите ѝ поруменели.

— Не.

— Не съм постъпил нечестно. Не съм се възползвал от жена в безсъзнание. Когато те любя отново, ще бъдеш напълно будна.

Бе забелязала, че колкото по-раздразнен е той, толкова по-ясен става британският му акцент и сега почти сливаше думите.

— Ако не отида в Далас — прошепна тя и стана, — ще бъде заради теб, защото не мога да търпя да съм близо до теб. — След това си тръгна, преди той да е казал и дума, пресече улицата тичешком, за да се скрие в офиса.

Макс я наблюдаваше как си отива със строго лице. Не бе предполагал, че тя ще отхвърли предложението за работа, но сега вече това му се струваше напълно реална възможност и започваше да се страхува, че може да я изгуби завинаги. По дяволите, след като бе използвал всичките си връзки, тя трябваше да приеме работата!

Роум никак не се зарадва на късното обаждане предишната вечер.

— По дяволите, Макс, дано да имаш основателна причина — бе изръмжал той. — На Джед му никнат зъби и пищи като заклан и току-що бяхме заспали, след като го приспахме.

— Целуни Сара за лека нощ от мен — бе казал Макс, развеселен от лошото настроение на Роум.

Роум му каза къде може да върви и как да стигне, а някъде около него прозвуча смехът на Сара...

— Важно е — каза най-сетне той. — Има ли някое свободно място в офиса? Каквато и да е работа?

Работеха заедно толкова добре, че Роум дори не си направи труд да задава маловажни въпроси като заради кого и защо. Доверяваха се напълно на инстинктите и плановите на другия. Роум бе замълчал за момент, прехвърляйки възможностите.

— Местят Делгадо от финансовия в Хонолулу.

— Господи, какви връзки е задействал, за да иде там?

— Разбира движението на парите.

— Добре, а кой идва на негово място?

— Мислехме да доведем Куин Пейтън от Сиатъл.

— Макс замълча.

— Защо не Джийн Слос от „Резерви и развитие“? Тя има диплома по бизнес финанси и върши страхотна работа. Мисля, че от нея ще стане чудесен изпълнителен директор.

Роум вече бе намислил как да размести персонала.

— А според теб кой ще замести Джийн Слос? Съгласен съм, че тя заслужава повишение, но няма да е лесно да намерим човек за нейното място.

— Защо не Кейли? На нея много ще ѝ допадне да работи в този отдел, а и така ще има шанс да се издигне до мениджър. Тя познава добре материята.

— По дяволите, та тя ми е секретарка! — бе ревнал Роум. — Защо не преместиш своята секретарка?

Макс бе обмислил и този вариант, но Клер едва ли щеше да приеме работата; като се замисли, ако станеше секретарка на Роум, пак щяха да се виждат непрекъснато и работата нямаше да върви.

— Добре, забрави за Кейли. Колфийлд, главният офис мениджър... неговата секретарка как се казваше? Квалификацията ѝ е добра, и е доста амбициозна. Керълайн Уотфорд, нали?

— Ще започна да си записвам. Ти какво си мислиш, тук да не би да изпълняваме музикални желания? А кой ще заеме мястото на Керълайн Уотфорд?

— Клер Уестбрук.

Роум мълча дълго.

— Дяволите да го вземат.

Макс знаеше, че не е нужно да му обяснява повече.

— Ще видя какво мога да направя. Няма да е лесно да се преместят толкова много хора за нула време. Кога искаш отговор?

— По някое време утре до обяд — бе отвърнал Макс.

— Дяволите да те вземат! — бе изсумтял Роум и бе затворил, но му се обади отново преди десет, за да каже, че всичко е готово. Роум Матюс можеше да направи всичко, което си наумеше, стига да преценеше, че има смисъл и в такива моменти не допускаше на никой да му се пречка, а Ансън Едуардс обикновено го оставяше да прави каквото знае.

Макс дори не се бе замислял, че ще му бъде много по-трудно да убеди Клер да се премести, отколкото на Роум да обърне наопаки целия офис, въпреки че трябваше да се сети веднага. Бе направил достатъчно грешки с нея, грешки, които непрекъснато го тормозеха. Ако успееше да я накара да се премести в Далас, щеше да разполага с достатъчно време да я убеди, че не е някой долен мръсник. Ако се налагаше да ѝ посвети време, за да спечели отново доверието ѝ, бе готов и на това. Беше я наранил и не можеше да си го прости. Истина бе това, в което Клер го обвини, че е разпределил живота си както му е удобно. Дори не бе предполагал, че Клер ще си помисли, че я бе използвал единствено, за да изкопчи от нея информация. Ето че сега не можеше да я накара да го изслуша, а вече оставаше с убеждението, че дори да го направи, тя няма да му повярва. Сам бе унищожил доверието ѝ и едва сега разбираше колко рядко срещано и ценно нещо е то.

Клер се зае със задълженията си в къщата и това я успокои малко, докато се опитваше да намести разпилените си мисли и да вземе логично решение. Изми и лъсна пода в кухнята, почисти цялата баня, изпра, дори изми прозорците, докато се опитваше да стопи насъбралия се в гърдите ѝ гняв. Остана шокирана, когато разбра, че не е просто ядосана, а направо бясна. Обикновено бе спокоен човек и така и не си спомняше кога за последен път бе истински ядосана, толкова ядосана, че да ѝ се иска да хвърли нещо и да изпищи с всички сили. Дяволите да го вземат, как смее! След като я бе използвал така безогледно, сега очакваше да си преобърне живота и да се премести в друг град като по този начин щеше да го вижда непрекъснато. Каза, че нямало да работи за него, но щяха да са в същата сграда, в същия град, а той бе показал съвършено ясно, че нещата между тях не се

приключили. Как го каза? „Когато те любя отново, ще си будна“ Отново. Това бе ключовата дума.

Самоувереността му я побъркваше от гняв и тя си мърмореше сама, докато чистеше. Беше странно, но не си спомняше да е била толкова ядосана, когато Джеф я напусна заради Хелън; тогава бе уморена и стопена от мъка заради бебето и прие с горчивина, че Джеф предпочита друга, но не бе ядосана. Единствено Макс я бе разтърсил толкова дълбоко, че бе стигнал до сърцето на страстта ѝ. Бе извадил всичките ѝ чувства, които тя цял живот се опитваше да прикрие и защити — и любов, и пламенни желания, дори гняв.

Все още го обичаше. Дори не се опита да се залъгва по този въпрос. Обичаше го, гореше цялата за него, желаше го. Закон на природата бе, че на всяко действие има противодействие, а това бе особено вярно за чувствата. Ако не бе толкова силно влюбена в него, щеше да свие рамене, когато разбра за предателството му, да го приеме като урок на живота, че се е доверила на неподходящия човек. Тъй като го обичаше, искаше да го разтърси толкова силно, че зъбите му да затракат. Искаше ѝ се да изпищи заради убеждението му, че е негова и той може да посегне към нея, когато пожелае, държеше да му покаже колко силно греша.

Можеше да му обърне гръб и да си отиде, така щеше да му стане ясно, че не може да я използва и да не очаква да се озове в леглото му, когато я повика. Така щеше да докаже, че е напълно способна да живее и без него... дали това бе наистина възможно? Не бе ли все едно да признае, че я бе наранил толкова силно, че не можеше да се изправи отново срещу него и да си позволи да го вижда всеки ден? Трябваше да признае, че мисълта да се озове сред безработните, след като е получила толкова добро предложение, бе наистина нелогична постъпка. Той щеше да разбере колко силно я е наранил, че гордостта ѝ изисква да се преструва. За нея бе важно да не му позволи да разбере, че раните, причинени от предателството му все още са отворени.

Какъв друг избор имаше? Ако заминеше в Далас, щеше да му бъде в ръцете, щеше да играе по неговата свирка също като кукла на конците.

Клер свърши да бърше прах, стиснала устни, очите ѝ бяха дълбоко замислени. Не биваше да позволява на Макс да бъде фактор при решението ѝ; това бе нейната работа, нейното финансово бъдеще и

не биваше да позволява на гнева да замъглява преценката ѝ. Дори и да заминеше за Далас, нямаше да се съобразява с Макс, та тя бе жена, не някоя марионетка. И изборът, и решението бяха нейни.

Докато обмисляше нещата, знаеше че ще приеме работата. Може би така щеше да е най-добре. Ако продължеше живота си по нормалния начин, щеше да ѝ се струва, че Макс не е оказал такова фатално влияние върху сърцето ѝ и само тя щеше да знае истината.

Щом взе решение, сякаш товар се вдигна от раменете ѝ. Трудното щеше да бъде да каже на семейството си, затова Клер предпочете първо да съобщи на Мартин. Същия следобед се качи на колата и отиде до къщата на сестра си в предградията, лъскаво място, което показваше успеха на Мартин и Стив. Къщата обаче, не беше нито образец на красотата, нито нещо изключително. Тя отразяваше топлотата и общителността на сестра ѝ, както и радостта от децата. Трикрако колело бе зарязано до първото стъпало, а под грижливо поддържаните храсти се търкаляше червена топка, но повечето играчки бяха пръснати в задния двор около басейна. Тъй като съботата беше топла и слънчева, Клер се насочи към задната част. Щом заобиколи къщата, потракването на токчетата ѝ предупреди Мартин, че някой идва и тя лениво отвори очи. Както Клер очакваше, сестра ѝ се бе отпуснала на един шезлонг и се излежаваше на слънце в миниатюрен бял бански, който караше Стив да се преглъща всеки път, когато го видеше. Въпреки че не бе гримирана и златисто русата ѝ коса бе вързана на опашка с най-обикновен ластик, Мартин бе великолепа и много сексапилна.

— Сядай — покани я лениво тя. — Бих те прегърнала, но сигурна цялата лепна заради маслото против изгаряне.

— Къде са децата? — попита Клер и се настани на един шезлонг, а след това вдигна крака. Слънцето бе чудесно, горещо и приятно и тя обърна лице нагоре също като цвете.

— Парти по пързаяне с кънки. Днес е рожденият ден на най-добрия приятел на Брад. Партито ще продължи целия ден — похвали се довольната Мартин. — Стив пък отиде да играе голф с клиент. Това, както ми се струва, ще бъде единственият ден, в който съм сама, докато децата заминат да учат в колеж, затова смятам да се възползвам максимално.

— Да си ходя ли? — пошегува се Клер.

— Само да си посмяла. При тази наша работа и без това не се виждаме достатъчно.

Клер сведе поглед, замислена над вече взетото решение. Едва сега разбираше колко е сплотено семейството ѝ, без да си досаждат непрекъснато. Да се премести щеше да бъде мъчително.

— Ами ако стане така, че започнеш да ме виждаш още по-рядко? Ако се преместя в Далас?

Мартин скочи от шезлонга, ококорила стреснато сините си очи.

— Какво? Защо ще се местиш в Далас? Ами работата ти?

— Предложиха ми работа в Далас. Тук така или иначе няма да имам дълго работа.

— Защо? Аз пък си мислех, че двамата със Сам сте неразделни.

— Така е, но Сам... компанията бе погълната от „Спенсър-Найл“, конгломерат със седалище в Далас.

— Четох за тази възможност във вестниците, но все се надявах да не стане. Значи всичко вече е решено, така ли? Кога стана, а и какво общо има с теб? Те няма да се лишат от Сам, той е мозъкът на „Сплави Бронсън“. Няма ли да му останеш секретарка?

— Вчера подписах окончателното споразумение. — Клер погледна ръцете си, удивена, че пръстите ѝ са стиснати толкова здраво. Наложил си да се успокои. — Сам ще се занимава само с проучвания, затова няма да има нужда от секретарка.

— Лоша работа. Знам колко много го харесваше. Хубавото, е, че вече имаш предложение, на което да разчиташ. За коя компания?

— За „Спенсър-Найл“.

Мартин отново се ококори.

— В централата на корпорацията? Впечатлена съм, трябва доста добре да си се представила пред някого.

— Не бих казала. — Клер си пое дълбоко дъх. Нямахте да ѝ е лесно, но се налагаше да го каже. — Истинското име на Макс Бенедикт е Максвел Конрой, а той е вицепрезидент в „Спенсър-Найл“.

Цели пет секунди Мартин гледаше Клер в удивление, след това в бузите ѝ нахлу топлина и тя скочи на крака, стиснала юмруци. Рядко ругаеше, но не защото не знаеше как. В този момент използва целия речник, който ѝ бе известен, започна да крачи напред-назад и да проклина Макс с всички обидни думи, за които се сети, дори измисли нови комбинации, след като изчерпа тези, които знаеше. Нямахте

нужда да чува всички подробности, за да разбере, че Клер е наранена; Мартин познаваше отлично Клер и се чувстваше длъжна да защитава малката си сестра, както и всичко, които обичаше.

Когато Мартин най-сетне се изтощи, Клер я прекъсна.

— Става още по-сложно. Казах му поверителна информация, която му беше необходима, за да предприеме поглъщането. Затова е бил тук, затова се интересуваеше толкова много от мен. А аз си казах всичко като съвършената глупачка.

— Ще му откъсна главата — разбесня се Мартин и започна отново да крачи като лъвица в клетка. След това спря и по лицето ѝ се изписа особено изражение. — И въпреки това заминаваш в Далас с него?

— Заминавам за Далас заради работата — заяви убедено Клер. — Това е единствената логична постъпка. Трябва да съм още по-тъпа, отколкото вече доказах, ако избира безработицата пред едно хубаво предложение. Гордостта няма да ми плати сметките.

— Да, логично е — съгласи се Мартин и отново седна. По лицето ѝ все още бе изписано онова особено изражение, сякаш се опитваше да обмисли нещо, но все не успяваше. След това бавна усмивка се прокрадна към ъгълчетата на очите ѝ. — Той те прехвърля, за да си до него, нали? Този мъж е влюбен в теб.

— Не бих казала — отвърна Клер и усети как гърлото ѝ се стяга. — Лъжите и предателството не са много добри показатели за любовта. Аз го обичам, но ти сигурно вече си разбрала, нали? Не би трябвало да го обичам, не и сега, но не мога просто така да му обърна гръб. Просто не ме карай да повярвам, че е видял в мен нещо повече от начин, по който да се добере до целта си.

— Но пък като се замисля, той винаги те наблюдаваше... как да ти го обясня? — чудеше се Мартин. — Сякаш изпитваше глад към теб, сякаш имаше желание да те глътне. Направо потръпвах, докато го гледах как те наблюдава. Потръпвах в добрия смисъл, нали разбираш.

Клер поклати глава.

— И това е малко вероятно. Вече си го виждала — каза тя и усети как тялото и отново се напруга. — Той е красавец. Дъхът ми спира, когато го погледна! Защо ще се интересува от мен, освен за информацията, която му трябваше?

— Защо да не се интересува? Според мен трябва да е пълен глупак, ако не те е обикнал.

— Значи много мъже са били глупаци — изтъкна уморено Клер.

— Тъпанари. Но и ти не им позволяваше да те обикнат; не позволяваше на никого да те опознае, само че Макс е по-интелигентен от повечето мъже. Защо да не те обича? — попита разпалено Мартин.

На Клер ѝ бе трудно да отговори, дори невъзможно. Гърлото ѝ се беше стегнало.

— Защото не съм красива като теб, а мъжете търсят точно твоята красота.

— Разбира се, че не си красива като мен! Ти си красива като себе си! — Мартин приближи до шезлонга на Клер и седна до нея, прекрасното ѝ лице изведнъж бе станало много сериозно. — Аз съм прекалено общителна, а това не е в стила ти. Знаеш ли какво ми каза веднъж Стив? Каза, че му се искало да приличам повече на теб, че би било добре ако мисля, преди да направя крачка. Фраснах му един, разбира се, и го попитах какво харесва у теб. Каза, че харесвал големите ти тъмни очи — наричаше ги „очи за спалнята“ — тогава вече бях готова да направя нещо повече от просто да го фрасна! Синеоките блондинки като мен са на всяка крачка, обаче ми кажи колко блондинки с кафяви очи има? Умирах от завист, защото беше достатъчно да обърнеш тези очи към някой мъж и той бе готов да се разтопи в краката ти, но ти, изглежда, така и не забелязваше, а мъжете накрая се предаваха. — Мартин неочаквано си пое дълбоко дъх и очите ѝ се разшириха. — Макс, обаче, не се отказа, нали?

Клер гледаше втренчено сестра си и не можеше да повярва, че красивата Мартин е успяла да открие нещо у нея, заради което да ѝ завижда. Заговори разсеяно.

— Макс не познава думата „обичам“. — След това усети за какво намеква и се изчерви. Не бе свикнала да говори толкова открито с другите, дори със сестра си, но ето че научаваше неща за себе си, които никога преди не бе подозирала дори. Истина ли бе, че сама отблъскваше хората, че не ги допускаше до себе си, за да я опознаят и да се привържат? Не се бе замисляла над това преди. Беше убедена, че като се държи настрана, няма да се обвързва, а дори не се бе питала как се чувстват хората, които отблъскваше.

— Макс не иска да ме остави намира. Настоява, че нещата между нас не са приключили. Извикаха го обратно в Далас — обясняваше тя. — Когато се върна в Хюстън, вече бях разбрала истинското му име и каква е била целта му. Обади се, но аз отказах да се видя отново с него. Така че сега ме прехвърлят в Далас.

— На негова територия. Умен ход — отбеляза Мартин.

— Да. Ясно ми е, че е така. Знам как реагира на предизвикателствата, а за него аз съм само едно предизвикателство. Колко други жени са му отказвали?

Мартин се замисли, след това призна:

— Сигурно си единствената.

— Да. Само че аз трябва да работя, затова заминавам. — Докато го казваше, Клер се замисли дали има нещо друго, което би могла да направи. — Ти какво би направила на мое място?

— Щях да замина — призна Мартин и се засмя. — Май си приличаме повече, отколкото допускаш. Знам, че никога нямаше да му позволя да си мисли, че ме е накарал да избягам!

— Именно. — Тъмните очи на Клер бяха станали почти черни. — Толкова много ме ядосва, че ми се иска да го наплюя!

Мартин вдигна заканително юмрук.

— Не му се давай лесно, миличка! — Щом забеляза гнева по лицето на Клер, на Мартин ѝ се прииска да затанцува из градината. Клер прекалено често съдържаше чувствата си и уязвимостта си от света. Дори когато загуби бебето, Клер остана тиха и бледа; единствено Макс бе успял да я извади от това състояние. Клер може и да не вярваше, че Макс държи на нея, но Мартин бе забелязала как той гледа сестра ѝ, макар и Клер да подценяваше привличането, което той изпитваше към нея. Нямаше съмнение, че той обича предизвикателствата; в очите му гореше истински плам, самоувереност и арогантност. Клер, обаче, не разбираше какво предизвикателство представлява с нейното мълчание и начина ѝ на мислене, с дълбоката си душевност. Ако Мартин го бе преценила правилно, Макс сигурно бе очарован от сложния характер на Клер. Дяволите да го вземат, ако си позволеше отново да нарани Клер, щеше да отговаря пред Мартин!

Клер имаше чувството, че е взела важно решение, въпреки това остана спокойна, сякаш мисълта да промени живота си напълно бе най-важното. Бе живяла в тихия си уютен апартамент цели пет години

и сега я болеше като си мислеше, че ще го напусне, въпреки това знаеше, че е направила правилен избор. Истината бе, че предпочиташе промените да настъпват бавно, за да се приспособи към тях, вместо всичко да става прибързано.

Тази нощ остана сама в тишината, оглеждаше се и се опитваше да свикне с мисълта, че ѝ предстои да се мести в нов апартамент, в друг град. Нито ѝ се гледаше телевизия, нито ѝ се слушаше музика, а бе прекалено разсеяна, за да чете книга. Трябваше да планира нещата, да свърши доста неща, да си намери ново жилище, да пусне ток, вода, телефон, да си събере нещата, да се сбoguва със семейството си. Мартин вече знаеше, но Алма бе нещо друго. С нея нямаше да си вземе просто довиждане, защото това бе краят на близостта ѝ със семейството. Разстоянието между тях и без това бе доста голямо и не можеше да си позволи да се качи на колата си да потегли накъдето ѝ харесва.

На вратата се звънна и тя отвори, без да мисли. Макс застана пред нея и я погледна с особен настойчив блясък в очите. Клер стисна здраво дръжката и не отстъпи назад, за да го пусне да влезе. Защо не я оставеше намира? Имаше нужда от време сама със себе си, за да свикне с промените в живота си.

Блясъкът в очите му се усили, когато разбра, че тя няма да го покани. Сложи ръка върху нейната и нежно, но уверено я премести от бравата, след това пристъпи напред в апартамента. Затвори сам вратата.

— Седиш сама и мислиш, нали? — попита той и огледа тихия апартамент.

Клер се отдръпна от него и лицето ѝ отново се превърна в маска.

— Да, мислех.

Бе изградила убедителни навици за краткото време с него. Клер автоматично отиде в кухнята и включи кафеварката, след това се обърна и го завари подпрян на касата на вратата, наблюдаваше я така напрегнато, че ѝ се прииска да погледне, за да се увери, че всичките ѝ копчета са закопчани. Трябваше да мине покрай него, за да влезе в хола, защото там щеше да е сигурна, че се намира на безопасно разстояние.

— След като си тук — наруши тя мълчанието помежду им, — най-добре да ти кажа, че реших да приема работата.

— Това ли обмисляше?

— За мен е сериозна крачка — отвърна хладно тя, използвайки всичкия самоконтрол, на който бе способна. — Ти не си ли изпитвал съмнения, когато си се преместил от Монреал в Далас?

Любопитството изостри погледа му още повече.

— А, да, исках да те питам. Как разбра името ми?

— Прочетох една статия за „Спенсър-Найл“. Там имаше твоя снимка.

Той влезе бавно в кухнята, Клер се обърна и извади две чаши от шкафа. Преди да успее да се обърне, той бе зад нея, а ръцете му се подпираха от двете ѝ страни така, че тя не можеше да избяга.

— Исках да ти кажа онази сутрин, след като станехме — обясни той и наведе глава, за да я близне по ухото. Клер си пое рязко дъх и изви глава, стресната и ядосана от начина, по който лекото му докосване накара сърцето ѝ да заиграе. Не обърна никакво внимание на жеста ѝ и отново се наведе към ухото, а след това продължи с обяснението, без да се интересува дали тя искаше да го чуе, или не. — Само че телефонното обаждане прекъсна всичко, а когато се върнах в Хюстън, ти вече беше разбрала. Дяволите да го вземат този мой късмет!

— Няма значение — отвърна напрегнато тя. — Какво щеше да кажеш? „Между другото, скъпа, аз съм изпълнителен директор в компания, която е набелязала твоята компания за поглъщане и те използвах, за да събера малко вътрешна информация?“ — Тя имитираше акцента му и забеляза как ръцете му се свиват на шкафа.

— Нямах да кажа това. — Той се оттласна от нея, а Клер се обърна, притисна чашите до гърдите си и забеляза, че той я наблюдава едва потискайки гнева си. — Нямах да кажа нищо, докато не беше с мен в леглото, както се оказва, няма смисъл да се опитвам да ти обясня.

— Така ли? — изкрещя тя. — А пък аз мисля, че няма смисъл да се опитваш отново да се намъкнеш в живота ми и да продължиш, откъдето беше оставил нещата след всичко, което направи! — Тя тресна чашите отново в шкафа и остана загледана ужасена в тях. Ами ако ги беше счупила? Тя никога не си изпускаше нервите, никога не крещеше, не хвърляше и не блъскаше, а сега гневът ѝ бе толкова близо до повърхността, че Макс можеше да го предизвика всеки път, когато

разговаряше с нея. Реагираше по начин, напълно нетипичен за нея. Или може би, помисли си мрачно тя, просто откриваше за себе си неща, които не бе подозирала, че съществуват. Макс притежаваше таланта да изважда на показ крайни реакции. Решително призова самообладанието си и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Защо си дошъл?

— Помислих си, че може би ще искаш да научиш нещо повече за работата, преди да вземеш решение — измърмори той, въпреки че все още личеше колко е ядосан. Пред себе си призна, че лъжеше. Беше искал да я види, а не може да измисли друга причина.

— Много мило — отвърна Клер, далечна като луната. — Наля кафе в двете чаши, подаде му едната, след това се настани на масата в кухнята, която бе точно за двама. Макс седна срещу нея и отпи намръщен.

— Да? — подтикна го тя след няколко минути, след като той не бе проговорил и дума.

Мъжът се намръщи още повече.

— Ще бъдеш секретарка на офис мениджъра, Тио Колфийлд. Отдел плащания, застраховки, общо счетоводство, обработка данни, поддръжка, снабдяване и техника. Той е шеф на всички секретарки, въпреки че всеки отдел си има свой мениджър. Работата е доста отговорна.

— Звучи ми интересно — отбеляза любезно тя, а и това бе самата истина. Толкова разнообразна работа щеше да е не само интересна, но и истинско предизвикателство.

— Понякога ще ти се налага да оставаш до по-късно, но допълнителните часове няма да са прекалено много. Имаш две седмици, за да се настаниш. Ще ти отпусна месец, но в централата има прекалено много размествания и трябва да започнеш час по-скоро. — Той не обясни, че разместванията са били направени заради нея. — Ще ти помогна да си намериш апартамент. Ти ми помогна, така че ти дължа услуга.

По лицето на Клер се изписа напрежение, когато той спомена апартамент, който бе прекалено скъп, част от заблудата за пред нея. Той бе един от начините да изглежда стабилен човек, който държи на някакво постоянство.

— Не, благодаря. Нямам нужда от помощта ти.

Лицето му помрачня и той остави шумно чашата.

— Чудесно — сопна се той и се изправи рязко, а след това вдигна и нея със силните си ръце. — Решена си да не отстъпиш, не искаш дори да ме изслушаш. Крий се на сигурно място зад стените, които сама си издигнала и ако някога решиш да помислиш какво изпускаш, сещай се за това!

Устните му бяха горещи и настойчиви. Ръцете му я притискаха с такава сила, сякаш не можеше да я привлече достатъчно близо. Езикът му навлезе дълбоко, за да ѝ напомни какво е било.

Клер изстена и сълзи опариха очите ѝ, защото желанието се надигна в нея горещо и живо както и преди.

Макс я отблъсна от себе си. Дишаше тежко.

— Ако си мислиш, че това има нещо общо с бизнеса, си пълна глупачка! — Изрече думите грубо и изфуча от апартамента като блъсна вратата след себе си, сякаш нямаше доверие на себе си и не смееше да остане нито миг повече.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За своя изненада, през следващите две седмици Клер бе толкова заета, че не ѝ остана време да се тревожи от преместването в Далас. Не беше лесно да намери апартамента; посвети часове на обикаляне и огледи, губеше се непрекъснато в непознатия град, но интересното бе, че ѝ се стори забавно. Алма, след като преживя шока, че една от дъщерите ѝ се мести далече от зоркото ѝ око, се впусна в търсенето на апартамент с типичния за нея устрем и прекара дни наред в обиколки на Далас заедно с Клер и оглеждаше всяко жилище с критично око, за да е сигурна, че няма да изникне някой проблем. Клер остави майка си да прави каквото иска, развеселена от бликащата ѝ енергия. Странното бе, че колкото повече остаряваше, толкова повече Клер се сближаваше със семейството си. Имаше моменти, когато красотата и самоувереността им я плашеха. Въпреки това ги обичаше и бе горда с постиженията им.

Дори Мартин бе въввлечена в търсенето и заедно направиха списък на най-подходящите места, а след това ограничиха избора. Клер не държеше на супер модерните апартаменти, въпреки че те имаха предимства, и макар и да не бе обмисляла възможността за къща, накрая се спря на малка приятна къща, която надделя над апартаментите. Наемът бе много разумен за размера на имота. Цялото семейство се включи, за да я приготвят за Клер. Клер пребоядиса стаите заедно с баща си. Избраха бяла боя, за да изглеждат по-големи, а Алма и Мартин купиха плат и ушиха пердета за нестандартните прозорци. Стив монтира нови ключалки на вратите и прозорците, след това изцикли и полира стария паркет. Брад и Каси тичаха из миниатюрния двор и от време на време се показваха, за да поискат сандвич, или бонбони.

В деня, когато се нанесе, в къщата цареше истински хаос, защото носачите пренасяха мебели и кашони, докато тя с Алма и Мартин се опитваха да въведат някакъв ред. Хармън и Стив не се месеха в решенията им, просто предлагаха мъжката си сила, когато се налагаше.

Клер се бе заровила в кашон с книги, когато един хладен глас се обади от вратата.

— Още един чифт ръце ще ви бъде ли от помощ?

Тя рязко се изправи, лицето ѝ бе спокойно, докато се опитваше да не покаже колко силно я е развълнувал гласът. През изминалите две седмици Макс бе любезен като непознат, а тя усети как я измъчва някакво чувство на загуба. Напрежението около преместването с веселите моменти и разочарования, физическото изтощение след натрупалата се работа не ѝ позволяваха да мисли, но оставаха доста моменти, в които ѝ се искаше да не бе разбрала истината за него, в които копнееше болката и гневът да си отидат. Разстоянието помежду им я нараняваше, въпреки че се опитваше да не му обръща внимание. Защо се бе появил сега, защо бе влязъл в този безпорядък по онзи негов неповторим начин?

Хармън изпъшка и се изправи.

— Още един як гръб добре ще ни дойде! Хващай другия край на тази маса, че тежи цял тон.

Макс мина сред пръснатите по пода вещи, за да помогне на Хармън да вдигне масата и да я поставят където Клер бе посочила. Алма излезе от кухнята и веднага щом видя Макс, разцъфна в усмивка.

— Здравсти! Сам ли дойде да помагаш, или те отвлякоха? — попита тя и се приближи да го прегърне.

— Сам дойдох. Нали си чувала какво казват за бесните кучета и англичаните? — попита усмихнат той и също прегърна Алма.

Той се разбираше прекрасно със семейството ѝ, шегуваше се, говореше си с тях толкова приятелски, колкото и преди. Те нямаха представа, че това е само привидно, начин, по който да скрие истинската си същност. Наблюдаваше го, но не говореше с него, освен когато трябваше да му отговори и усети, че той също я наблюдава. Мислеше си, че се е отказал, но си спомни, че бе казала на Мартин, че той не познава това понятие. Изобщо не се бе отказал; просто бе изчакавал подходящ момент. Съвършено спокойно преписа необявения в телефонни справки номер от апарата, а когато вдигна поглед и забеляза, че тя го наблюдава, изви едната си вежда и зачака тя да повдигне въпроса. Клер просто му обърна гръб и продължи да си върши работата. Ако го нападнеше сега заради телефонния номер,

щеше да изглежда като неблагодарница, след като той се бе трудил неуморно почти целия ден, за да ѝ помогне да се настани.

Беше станало късно, когато най-сетне нещата бяха подредени и всички се прозяваха. Вместо да карат чак до Хюстън, семейството ѝ бяха отседнали в един мотел и щяха да се приберат на следващата сутрин. Клер им помахаша за довиждане от верандата, а Макс бе застанал до нея, сякаш това бе мястото му.

— Защо дойде? — попита тихо тя, докато наблюдаваше фаровете да се стопяват в далечината. Нощта бе топла, жужаха насекоми, листата по дърветата шумоляха и наоколо цареше тишина, въпреки че допреди малко тук се носеше глъчка и смях, викове „Чао! Пази се. Ще ти се обадим утре!“

— За да ти помогна — отвърна той и задържа мрежестата врата, за да влезе първо тя.

— Благодаря ти за помощта.

— Пак заповядай. В тази кана останало ли е кафе?

— Май да, но вече не става за пиене. А и ти пиеш прекалено много кафе — отбеляза тя, без да се замисля, след това влезе в кухнята и пресипа в чаша от студеното кафе. Спря я, когато започне да прави ново.

— Права си. Не ми трябва повече кафе — съгласи се той, взе кафеварката от ръката ѝ и я постави в мивката. Сграбчи я за лакътя и я обърна към себе си. — Имам нужда от това.

С другата ръка я прегърна през кръста и я привлече към себе си, а след това наведе глава. Устните му покриха нейните и познатият му мирис я обгърна; целуваше я дълбоко, жадно, докато желанието ѝ не започна да се надига. Ядосана и уплашена от страстта, която той събуждаше у нея без всякакво усилие, тя откъсна устни от неговите и подпря раменете му, усещайки стегнатите мускули под дланите си.

За нейна изненада той я пусна веднага и отстъпи. В очите му личеше задоволство, сякаш току-що бе доказал нещо на себе си. Сигурно бе почувствал отклика ѝ. За момент тя не бе успяла да се сдържи и се бе разтопила в ръцете му, а тялото ѝ издайнически се бе притиснало в неговото.

— Искане ми се да не беше идвал — прошепна тя и тъмните ѝ очи потърсиха неговите. — Защо подлъгваш семейството ми? Как да им кажа, че не си Макс Бенедикт?

— Не е нужно да им казваш каквото и да е. Вече обясних на майка ти.

Клер го погледна стресната.

— Какво? — заекна тя. — Защо? Кога си й казал? Какво си й казал?

Той веднага отговори.

— Разказах й, че поглъщането на „Сплави Бронсън“ е усложнило връзката ни, но съм те прехвърлил в Далас, за да сме заедно и за да изгладим недоразуменията.

Той представяше нещата толкова простичко, сякаш не я бе изоставил щом научи нужната информация! Истина бе, че той не очакваше онова телефонно обаждане, което го принуди да се върне в Далас, но също така бе истина, че не бе направил никакъв опит да се свърже с нея, докато уточняването на подробностите преди подписването на договорите не го принуди да се върне в Хюстън. И ето че сега, с онази негова самоувереност, той вярваше, че бе напълно достатъчно тя да се премести в Далас и „недоразуменията“ щяха да изчезнат.

Иронията бе, че желаете Клер, единствената жена, която не разбираше с обичайната лекота, желаете я толкова силно, колкото не предполагаше, че е възможно. Клер умееше да се скрие толкова добре, а и бе сложна личност. Всичко, което разбираше за нея усилваше желанието му и ставаше невъзможно да я изхвърли от мислите си. Сега, докато я наблюдаваше, дрехите й зацапани след целодневното поддръждане, кичури коса, измъкнали се от хлабавия кок, без всякакъв грим, кадифените й очи пълни с болка и несигурност, Макс усети как нещо трепва в гърдите му.

Беше влюбен в нея.

Тази мисъл го удиви, въпреки че след като знаеше какво е това чувство, можеше да каже, че то не е нещо ново. Беше предполагал, че това е привличане, желание, дори предизвикателство, всички тези неща си оставаха, дори повече. От всички жени на света, той не се бе влюбил в някоя послушна красавица, готова да му угажда за всичко. Беше се увлякъл по трудната, резервирана и невероятно уязвима жена, която го караше да се чувства така, сякаш ще се пръсне от радост, ако го дари с усмивка.

Клер се отдръпна от него и разтри задната част на врата си уморено, затова не забеляза изражението му.

— А как обясни промяната на името?

Трябваше му цяла минута, за да се овладее и да разбере какво го пита тя.

— Казах ѝ истината, че ми е трябвала информация и не съм искал Бронсън да научи истинската ми самоличност.

Клер си помисли, че Алма е била така очарована от Макс, че е повярвала на всяка негова дума.

— А тя каква каза?

По устните на Макс трепна усмивка, когато си спомни точните думи на Алма. Госпожата никак не се церемонеше, а той не можеше да каже на Клер какво точно е казала майка ѝ. „Ако нараниш дъщеря ми, Макс Бенедикт, или Конрой, или който и да си, ще ти вържа червата на тиранти!“ Клер изглежда не разбираше колко много я обичат всички от семейството, че са готови да я защитават за всичко.

— Тя ме разбра — отвърна той на въпроса на Клер, когато тя се отдръпна още повече от него. Беше толкова предпазлива.

— Сигурно — въздъхна Клер.

Макс нетърпеливо пристъпи към нея. Клер вдигна поглед, стресната от внезапното му движение и извика тихо, когато ръцете му се озоваха на кръста ѝ, за да я повдигне, така че очите ѝ да са на едно ниво с неговите. В ума ѝ прописка тъничък гласец. Как да се контролира, след като той не спираше да я целува? А и целувките му бяха дълбоки и жадни, сякаш не можеше да ѝ се насити. Устните му се откъснаха от нея и се плъзнаха надолу по гърлото, докосвайки всеки сантиметър кожа. Държеше я толкова здраво, че ръцете му ѝ причиняваха болка, но това не я интересуваше. Стисна очи и усети как сълзите напират.

— Защо непрекъснато ми причиняваш това? — извика тъжно тя. — Или просто преследваш всяка, която ти бяга? Да не би гордостта ти да е наранена, защото ти казах да ме оставиш намира?

— Мислиш ли, че егото ми е толкова голямо, че не мога да понеса, ако някоя жена ми откаже?

— Да, точно това си мисля! За теб аз съм само едно предизвикателство, нищо повече!

— Между нас пламна огън в леглото, жено, а ти си мислиш, че се интересувам единствено от егото си! — Пусна я да стъпи, вбесен, че тя мислеше само най-лошото за всичко, което правеше.

— Ти ми кажи дали е така! Аз не знам нищо! Мислех си, че си джентълмен, но ти не си нищо повече от един дивак във фрак, нали? Инстинктите ти те тласкат да побеждаваш, независимо колко жестоко е това, което искаш!

— Познаваш ме доста добре — сопна се той. — Преследвам това, което искам, а сега искам теб.

Клер се сви, стресната от непреклонността по лицето му. Той изруга тихо и отново я прегърна, задържа главата ѝ до гърдите си и прокара пръсти през косата си.

— Не се страхувай от мен, любима. Ще ми се довериш отново, обещавам ти. — Шепнеше думите до косата ѝ, а ръцете му се плъзнаха, за да погальт гърба ѝ. Клер стисна ризата му и се притисна към него, вместо да го отблъсне. — Ще те накарам да ми се довериш, любима. Ще се опознаем. Ще имаме време. Няма да допусна повече грешки помежду ни.

Той наведе глава и отново я целуна, и този път самоконтролът на Клер не бе достатъчен, за да я възпре да откликне. Надигна се на пръсти, на свой ред се притисна към него и отвори уста под настъпателния му език. Където бе замесен Макс, тя все правеше глупави грешки, а последната бе, че не успяваше да го държи на разстояние. Тръпнеща от любов и болка, които се смесваха, тя се остави на обзелото я удоволствие, защото не можеше да го спре. Ръката му бе върху копчетата на ризата ѝ, а тя не намираше начин да го спре, трепереше и очакваше нетърпеливо докосването му, а тялото ѝ копнееше за топлината и силата му.

— Знам, че си изморена, но аз не съм благороден джентълмен, склонен да прави жертви — обясни с рязък глас той, вдигна глава и я погледна. — Ако не ме спреш сега, тази нощ изобщо няма да си тръгна.

Не можеше да го отрече дори пред себе си. Той ѝ даваше последен шанс да размисли. В първия момент едва не привлече главата му към себе си, но след това здравият разум настъпи и тя отблъсна ръцете му. Пръстите ѝ трепереваха и тя не можеше да го погледне, докато закопчаваше копчетата на ризата в опит да се скрие от него.

— Благодаря ти — каза тя сериозно. Чувстваше се гола и уязвима, защото само удивителният му самоконтрол ѝ бе дал възможност да премисли; тя не успяваше да се владее и той го знаеше.

Предложението бе негово, но това не му помогна да се почувства по-добре, докато в тялото вилнееше желание. Погледна я гневно.

— Не мисли, че съм някой смотан глупак — каза той, гласът му бе наситен с гняв. — Трябва да се махна, преди да съм премислил. Да си готова утре вечер в шест и половина. Ще те заведа на вечеря.

— Не мисля че...

— Точно така — прекъсна я той и стисна брадичката ѝ с ръка. — Не мисли, а най-вече, недей да спориш с мен точно сега. Толкова силно те желая, че изпитвам болка. Утре в шест и половина ще съм тук, ако искаш да излезем, да си готова. Ако не си, оставаме тук. Ти избираш.

Тя затвори уста. Макс бе в опасно настроение, а очите му блестяха. Целуна я отново, настойчиво, след това си тръгна. Когато остана сама, къщата ехтеше странно. Заклучи вратите и провери всички прозорци, за да се увери, че всичко е наред, взе душ и се приготи да си ляга. Мебелите ѝ бяха познати, в това легло спеше вече пет години и въпреки това лежеше будна и се вглеждаше в тъмнината. Не защото обстановката не ѝ беше позната, мислите ѝ пречеха да заспи. Защо ѝ даде възможност да спре? Нали сам каза, че не бил благороден мъж, склонен към жертви, а ето че бе направил такъв жест. Можеше да я отведе в леглото, и двамата го знаеха. Желаяше я, това не бе тайна, усети възбудата му, докато се притискаше в него. Защо тогава ѝ даде тази последна възможност да спре?

Болка стисна гърдите ѝ. Кой бе по-голям глупак? Той ли, защото ѝ бе дал възможност да спре, или тя, че се бе възползвала от тази възможност? Макс я бе наранил и я бе ядосал толкова, че едва удържаше желанието си да го замери с каквото ѝ попадне, а ето че нито едно от тези неща не ѝ попречи да го обича. Искаше ѝ се да задържи гнева, да го използва и като оръжие, и като средство за отбрана срещу него, но вече не успяваше да го поддържа и ставаше уязвима за истината. Обичаше го. Каквото и да се случеше, дори да я искаше само за кратко след това, тя продължаваше да го обича. След това признание всичките ѝ защитни стени се стопиха.

Клер бе толкова нервна, че непрекъснато изпускаше фибите, с които се опитваше да задържи вдигната коса. Бе първият ден на новата ѝ работа, а след това Макс щеше да я заведе на вечеря. Трябваше да се съсредоточи над работата, а все не успяваше да спре да мисли за Макс. Той просто отказваше да излезе от главата ѝ. Една от фибите отново се изплъзна от разтрепераните ѝ пръсти, тя измърмори нервно „По дяволите!“ и се наведе, за да я вземе. Налагаше се да се успокои, иначе денят щеше да бъде кошмарен.

Най-сетне приключи с косата си, погледна отчаяно часовника, сложи си сако, което отиваше на сивата пола, грабна си чантата и изтича от къщата. Не бе сигурна колко време ще ѝ отнеме, за да отиде до сградата на „Спенсър-Найл“ в натовареното движение сутрин, затова си остави резервни петнайсет минути, но ги пропиля в събиране на фибите. Какво ли впечатление щеше да направи, ако закъснее още в първия си работен ден?

Успя навреме, дори бе пет минути по-рано и усмихнатата рецепционистка я насочи към кабинета на Тιο Колфийлд на петия етаж. Висок мургав мъж с лице като от гранит забави крачка, спрял тъмните си очи върху Клер. Тя усети вниманието му, погледна го и бързо извърна очи. Стори и се познат, въпреки че бе сигурна, че не го бе срещала никога. От него струеше сила, а рецепционистката определено стана нервна, когато разбра, че мъжът слуша.

— Вие ли сте Клер Уестбрук? — попита рязко той и застана до нея.

Как ли бе познал, освен ако това не бе Тιο Колфийлд? Усети се малка до този едър човек, въпреки високите токове. Надяваше се това да не е шефът ѝ. С него едва ли щеше да се работи спокойно. И тя, също като рецепционистката се почувства нервна, но както обикновено наложи безизразната си маска.

— Да, аз съм.

— Казвам се Роум Матюз. Ще ви заведе до офиса и ще ви представя на Колфийлд. Добро утро, Анджи — обърна се той към другата жена и поведе Клер.

— Добро утро, господин Матюз — изрече немощно рецепционистката.

Името му ѝ се стори познато. Клер отново погледна строгото, почти грубо издялано лице и си спомни. Снимката му бе до тази на

Макс в статията, която прочете, онази, от който разбра истинската самоличност на Макс. Той бе изпълнителен вицепрезидент, дясната ръка на Ансън Едуардс, наследникът му. Откъде знаеше името ѝ, защо я водеше лично до кабинета ѝ? Каквито и да бяха причините, той нямаше никакво намерение да ѝ дава обяснения. Задаваше любезни въпроси, дали Далас ѝ харесва, настанила ли се е вече, но тя усети, че я наблюдава. Ръката му бе стиснала лакътя ѝ и тя се учуди колко внимателни са пръстите му.

— Ето го — каза той и спря пред една отворена врата. — Ще имате доста работа, да знаете. Предшественичката ви трябва да започне нова работа днес, така че ще се обучавате сама.

На Клер ѝ мина през ума, че сега е моментът да избяга и повече да не се връща, но от вътрешния кабинет излезе някакъв мъж и тя нямаше накъде да мърда. За нейно облекчение Тио Колфийлд се оказа обикновен човек, слаб, на средна възраст, който не излъчваше застрашителната сила на Роум Матюз. И той ѝ се стори нервен в присъствието на шефа, а след като Клер бе представена и изпълнителният вицепрезидент тръгна към собствения си кабинет, той бе видимо облекчен.

Младата жена се успокои, защото задълженията ѝ бяха напълно обикновени и тя бързо се ориентира. Тио Колфийлд бе тих и взискателен, но много спокоен. Сам ѝ липсваше, но той щеше да бъде по-щастлив в лабораторията, отколкото в някой офис; може би поглъщането бе добро както за него, така и за компанията.

Макс ѝ се обади точно преди края на работния ден — единственият път, когато го чу — за да ѝ каже да се облече неангажиращо за вечеря. Клер побърза да се прибере в малката си къща и да се приготви, да не би той да реши, че тя предпочита да останат. Спря се на семпла пола и ниски обувки и чакаше до вратата, когато той почука.

— Къде ще ходим? — попита тя и погледна спортния му панталон и разкопчаната на врата копринена риза.

— Ще вечеряме с мои приятели — отвърна той и я привлече за бърза целувка. — Как мина днес? Някакви проблеми?

— Не, не беше трудно. Оказа се най-обикновена секретарска работа.

Макс я попита още няколко неща за работния ден, в опит да я разсее. Тя все още не познаваше града, затова не попита къде отиват, докато не забеляза, че са в някакъв жилищен квартал.

— Къде сме? — любопитства тя.

— Почти стигнахме.

— Къде?

— Дома на Роум. Ще вечеряме с него и жена му Сара.

— Какво? — попита прималяла Клер. — Макс, не можеш да ме заведеш на гости просто така без хората да са ме поканили! — При това в дома на Роум Матюз, ни повече, ни по-малко! — Не се чувстваше спокойна, когато този човек бе до нея, та той бе най-властният мъж, когато познаваше.

Макс ѝ се стори развеселен.

— Поканили са те. Сара ми каза, че ако не те доведе тази вечер, да не идвам и аз. — В гласа му се прокрадна неприкрита нотка на обич. Влезе по алеята към просторна къща в испански стил и Клер се напегна. Той постави ръка на гърба ѝ, докато вървяха към вратата и ако не бе лекият натиск, Клер бе готова да се обърне и да избяга. Той натисна звънеца и след миг Роум Матюз отвори сам.

Клер остана загледана в него, за малко да не познае изпълнителният вицепрезидент в този толкова различен мъж, обут в тесни дънки, които подчертаваха яките му бедра и червена тениска. Лицето му бе спокойно, а по тъмните очи личеше, че се забавлява. Най-интересното бе, че в едната си силна ръка държеше бузест малчуган, а в другата малко нежно момиченце. Клер не можеше да си го представи като семеен човек, особено с малки деца. Когато погледна децата не се сдържа да възкликне:

— Колко са красиви. — Автоматично протегна ръце. И двете деца имаха тъмната коса на баща си, маслинов тен, великолепните розови бузки, които имат само малките. Два чифта любопитни очи я наблюдаваха, докато най-сетне бебето се изкиска и подскочи в ръцете на баща си, протегнал напред топчестите си ръце.

— Благодаря — заговори Роум и веселият му поглед заискри, а Клер се изчерви. Гушна момченцето, очарована от здравето набито

телце. Миришеше на бебешка пудра и на нея ѝ се прииска да зарови лице в дебелото вратле.

— Ела, миличка — каза Макс и протегна ръка към момиченцето, което също се изкиска и изостави баща си. Тя прегърна Макс през врата и го целуна по бузата. Той я нагласи на ръката си и я отнесе в къщата, без да отделя другата си ръка от гърба на Клер.

— Малкият танк, който държиш, е Джед. — Роум се протегна, за да погъделичка сина си. — Флиртаджийката, дето се е усукала на врата на Макс е Миси. Тя е на три, а Джед е почти на една.

Клер нежно галеше бебето по гърба и то се сгуши до нея, сякаш я бе познавал цял живот. Бе невероятно тежък, но на нея ѝ бе приятно да го държи.

— Кажи, миличък — гукаше тя и го целуваше по черната коса.

Макс вдигна поглед от играта с Миси и очите му проблеснаха, когато видя как Клер се занимава с бебето. До тях достигна смях и Клер се обърна тъкмо когато слаба фина жена с бяло руса коса влезе в стаята.

— Аз съм Сара Матюз — поздрави топло жената и Клер се вгледа в най-спокойното лице, което някога бе виждала. Сара Матюз бе прекрасна и много нежна, а когато съпругът ѝ я погледна, в тъмните му очи имаше такова изражение, че на Клер ѝ се прииска да се обърне, сякаш бе видяла нещо прекалено интимно.

— Сара, това е Клер Уестбрук — представи я Макс и постави топлата си ръка върху нейната.

— Имате красиви деца — призна искрено Клер и Сара грейна от гордост.

— Благодаря. Доста са трудни. Добре че дойдохте, за да може Роум да си почине — отвърна Сара и погледна закачливо съпруга си. — Те винаги полудяват, когато той се прибере, особено Джед.

В този момент Джед се бе отпуснал в прегръдката на Клер, изпълнен с обожание и Роум се разсмя.

— Не може да устои на хубава жена. Той е най-големият флиртаджия на света, след Миси.

Миси бе доволна в ръцете на Макс и Клер забеляза нежността и спокойствието, с които той я държеше. И преди бе забелязала, че умее да се справя с децата, това бе скоро след като се запознаха. Тогава си

играеше с децата на Мартин на вечерята у майка ѝ, когато се влюби в него. Бе станало съвсем просто и лесно и не можеше да се промени.

— Радвайте се на спокойствието — предупреди ги Сара и прекъсна мислите на Клер, Джед използва момента, за да надигне глава от рамото на Клер и да съзре разпилените си играчки по пода. Изпъшка и започна да се измъква от ръцете ѝ. Клер извика уплашена и се опита да го задържи, Роум също посегна и улови сина си, преди да е паднал. Въздъхна и постави бебето на пода. Вниманието му се насочи веднага към играчките и той пролази до червения камион, който си бе избрал.

— Не признава гравитацията и не се страхува от височини — отбеляза недоволно Роум. — Освен това е як като муле, няма начин да го задържиш, ако прецени, че иска да слезе.

— Уплаши ме до смърт — възкликна Клер.

— И мен ме плаши, откакто се научи да пълзи — изкиска се Сара. — На осем месеца проходи и стана още по-лошо. Единственото, което можеш да направиш, е да ходиш непрекъснато след него.

Бе невъзможно да повярва, че тази нежна жена е родила това пухкаво момченце, което сигурно щеше да порасне колкото баща си. Децата почти не приличаха на Сара, освен нежността на Миси и нещо във формата на устата.

Къщата им бе спокойна, изпълнена със смеховете на щастливи деца и Клер забрави страха си към Роум. Тук той бе съпруг и баща, не изпълнителен директор. Бе очевидно, че Макс е близък приятел и се отбива често, защото децата с радост се катереха и по него, и по баща им и двамата не само ги търпяха, но им бе безкрайно приятно. Децата бяха нахранени и ги сложиха да си легнат. Чак тогава възрастните седнаха да вечерят. Клер не може да си спомни кога някоя вечер ѝ е харесвала повече. Дори не трепна, докато Роум се шегуваше с нея.

— Тази сутрин трябваше да те проверя лично — каза той и твърдите му устни се извика весело. — Сара умираше от любопитство.

— Не е вярно! Макс вече ми бе разказал всичко за теб — обърна се Сара към Клер. — Роум е проявил чисто мъжко любопитство.

Роум сви лениво рамене и се обърна с усмивка към съпругата си. Клер се зачуди какво ли бе казал Макс за нея. И защо изобщо е говорил за нея. Тя го погледна и се изчерви, щом забеляза, че я наблюдава напрегнато.

Бе късно, когато Макс я откара у тях и Клер се бе свила сънena на седалката.

— Те много ми харесаха — прошепна тя. — Не мога да повярвам, че това е същият мъж, който така ме ужаси днес сутринта!

— Сара го опитоми. Тя е невероятно спокойна.

— Щастливи са заедно, нали?

Гласът на Макс стана по-груб.

— Да. Имаха доста трудности. Ако не се обичаха толкова много, едва ли щяха да се справят. Роум бе женен преди и имаше две деца, но съпругата му и синовете загинаха в автомобилна катастрофа. Той остана ужасно наранен.

— Сигурно — отвърна Клер и усети как я завладява болка. Тя дори не бе държала в ръце детето си, то си бе отишло, преди още да има възможност да помечтае за него. Какво ли бе да ти отнемат две деца по такъв трагичен начин? Замисли се как Джед се бе сгушил до нея и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Направих спонтанен аборт. Точно преди да се разведе — прошепна тя. — Загубата на бебето едва не ме уби. Толкова силно го исках!

Макс рязко се извърна към нея и се опита да види изражението ѝ на смътната светлина на уличните лампи. Изпълни го изгаряща ревност, че тя е била бременна, ала не с неговото дете. Искаше му се да роди неговото дете, неговите деца да са и нейни деца. Тя бе родена за майка, толкова обичаше децата, че те инстинктивно се насочваха към нея.

Стигнаха къщата ѝ, той влезе с нея и тихо затвори вратата след тях. Клер го наблюдаваше, а тъмните ѝ очи станаха огромни, когато той се приближи и стисна ръцете ѝ.

— Макс? — прошепна тя с разтреперан глас. Лицето му бе и нежно, и диво, а очите му блестяха.

Повдигна ръцете ѝ около врата си, след това я привлече до себе си.

— Ще те отведе в леглото, любима — прошепна нежно той и в тялото ѝ се плъзна вълна от удоволствие при тези думи. Тя си пое дълбоко дъх, затвори очи и разбра, че всичко е загубено. Обичаше го и сега разбра какво означава това — няма да успее да поддържа разстоянието между тях.

Той я пренесе в леглото и този път я люби бавно и нежно, целува я и я милва цялата, докато я възбуди до трескави висини, докато той самият едва се сдържаше. Когато навлезе в нея, Клер извика. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, бедрата ѝ се извиха нагоре. Контролът на Макс се пречупи, той извика дрезгаво, сграбчи бедрата ѝ и навлезе в нея с всички сили. Между тях пламна вече познатото необуздано желание, както и първия път. Не можеха да се наситят един на друг; единението им бе първично като бурите и също толкова диво.

В тишината по-късно, Макс я притискаше до себе си, отпуснал ръка на стомаха ѝ. Тази жена беше негова, никога нямаше да я остави да си отиде. Бе нежна, изпълнена с обич, чувствителна и уязвима, лесно ранима. С удоволствие бе готов да прекара остатъка от живота си като я защитава, стига само тя да останеше с него.

— Тази вечер може да си забременяла — каза той и плъзна пръсти по корема ѝ. Клер си пое въздух и очите ѝ се разшириха. Ръката му се спусна надолу, за да я докосне интимно по начин, от който тя цялата пламна и се изви към пръстите му. Той се наведе още по-близо и устните му намериха нейните. — Искам да забременееш — прошепна той и мисълта му се стори толкова еротична, че той отново усети надигащата се възбуда. — Клер, ще родиш ли моето бебе?

Сълзите ѝ оставиха сребърни следи по бузите.

— Да — прошепна тя и го притисна с две ръце, когато той се отпусна върху нея. Навлезе дълбоко и те останаха загледани в очите си, докато се любиха, движеха се заедно, откриха невероятна магия. Ако можеше да роди неговото дете, нямаше да иска нищо повече от живота. Размърда се под него. Чувстваше, обичаше, опитваше, плачеше. Той бе върху нея, все още дълбоко в нея и целуна сълзите. Обзе го невероятно задоволство.

— Клер — той и задържа лицето ѝ между дланите си, — едва ли нещо различно от брак ще ни бъде достатъчно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стори ѝ се, че сърцето ѝ спира да бие. Не можеше да диша, не можеше да говори, не можеше да се помръдне. След това, с неочакван трепет сърцето ѝ започна отново да бие, сякаш изтръгнато от временна парализа.

— Да се оженим ли? — попита тихо тя.

— Майка ми ще изпадне във възторг, ако ме направиш почтен мъж — обясни той и проследи извивката на долната ѝ устна с пръст. — Вече отдавна ме беше отписала. Омъжи се за мен, роди моите деца. Отрих, че много го искам. Когато те видях да държиш Джед тази вечер, си помислих, че изглеждаш свършена с бебе в ръцете, а искам това бебе да е мое.

В предложението му не се споменаваха и дума за любов, но Клер прецени, че това не е необходимо. Може би трябваше да прояви повече гордост и да не се съгласява на брак без любов, но гордостта нямаше да ѝ донесе нищо, освен празно легло и празен живот. Онези приказки за това как заживели щастливо, ги имаше само в приказките.

— Добре — прошепна тя.

Раменете му се отпуснаха едва доловимо и той я притисна до себе си. Свободната му ръка разсеяно галеше сатененото ѝ рамо, а красивото му лице бе замислено.

— Това означава ли, че си ми простила?

Прииска ѝ се да не ѝ бе задавал този въпрос; беше докоснал незатворена рана и ѝ бе напомнил за болката, която все още изпитваше. Не искаше да мисли за миналото, след като току-що се бе съгласила да направи крачка напред към бъдещето, стъпка, която я измъчваше заради своята значимост. Ако Макс бе обикновен мъж, може би щеше да се почувства несигурна, но той бе невероятен във всяко едно отношение и тя бе изпълнена със съмнения дали ще успее да го направи щастлив.

— Май се налага, нали?

— Никога не съм искал да те нараня. Единственото ми желание бе първо да приключа с бизнеса, за да мога да се съсредоточа над теб. Исках те отчаяно още от самото начало — призна с крива усмивка той. — Ти унищожаваш самоконтрола ми, но това е очевидно, нали?

— Защо да е очевидно? — отпусна тя глава на рамото му и се намести удобно.

Той се засмя.

— По дяволите, не можеш да повярваш, че обикновено не се нахвърлям на жените, докато са се подпрели на масичка в антрето? Ти отвърна на целувката ми и аз полудях. Единствената ми мисъл бе да проникна в теб. Все едно че ме бе понесъл ураган и аз не можех да направя нищо, освен да следвам посоката на вятъра.

За нея бе същото, взрив на сетивата, който заличи всичко друго в света, освен момента и мисълта за този мъж. Споменът за първия път, когато се любиха, щеше да я кара да се изчервява докато е жива, защото не бе предполагала, че е способна на такава страст. От тогава тя вече познаваше огъня, който се разгаряше вътре в нея всеки път, когато той я докоснеше. Въздъхна, изведнъж толкова уморена, че едва успяваше да държи очите си отворени. Макс я целуна, след това се отдръпна и стана. Клер отвори очи, наблюдаваше го учудена, докато той си оправяше дрехите, за да започне да се облича.

— Ако не беше полузаспала, щяхме да започнем с планове за сватбата — каза той и се наведе, за да завие голото ѝ тяло. — Само че ти си изморена, утре сме на работа, всичките ми дрехи са в апартамента, така че е най-добре да си вървя.

Щеше да има хиляди проблеми с които да се занимават, някои дребни, други не чак толкова дребни, но сега не може да се сети за нито един. Спеше ѝ се, тялото ѝ бе задоволено, и въпреки че се чувстваше разочарована, че той няма да прекара нощта с нея, тя разбра, че не е много удобно. Макс я целуна и ръката му се плъзна по тялото ѝ с истинско удоволствие.

— Надявам се да обичаш големите сватби — прошепна той.

Клепките ѝ трепнаха.

— Защо?

— Защото имам стотици роднини, които ще починат от гняв, ако не бъдат поканени.

Тя се изкиска и се сгуши още по-дълбоко в леглото. Макс я целуна отново, а така не му се тръгваше, че се чудеше дали да не прати работата по дяволите и да се върне при нея. Тя бе толкова топла и поруменяла и отпусната. Радваше се, че я оставя задоволена и чувствата му не можеха да си намерят място от радост и почуда. Зад всички тях бе собственото му задоволство. Под нейната хладна резервираност се криеше страстна натура. Другите виждаха само маската, но тя гореше за него с онзи сладък огън, който белязваше сърцето му, за да знае, че е неин.

Когато Клер се събуди на следващата сутрин, в мисълта ѝ нахлу обърканата мисъл, че всичко това е било сън, чудесен, невъзможен сън. Нима Макс наистина ѝ бе предложил да се оженят? След това помръдна и стреснато си спомни предишната вечер. Той я бе любил, след това ѝ бе предложил да се оженят и тя се бе съгласила. Обзе я паника. Ами ако се оженеха и той преценеше, че тя не е за него? Ами ако тя се провалеше, също както стана при Джеф? Може би той вече съжаляваше, че ѝ е предложил? В моменти на страст мъжете понякога казваха неща, които по-късно им се искаше да не са споменавали.

Телефонът до нея звънна, стресна я и тя едва не изпусна слушалката.

— Да? Ало?

— Добро утро, любима — каза Макс, гласът му топъл и много близък. — Искан да съм сигурен, че не си се успала. Забравих да ти навия будилника, когато си тръгнах снощи.

Въпреки че не я виждаше, цялото ѝ тяло поруменя и тя се зави чак до брадичката.

— Благодаря. — В гласа ѝ не прозвуча несигурност.

Макс се поколеба.

— Довечера ще отидем да изберем пръстените, нали? Днес ли ще се обадиш на родителите си, или ще изчакаш до края на седмицата когато заминеш при тях?

Клер затвори очи от облекчение. Очевидно не бе променил решението си.

— Ще им се обадя. Майка ми няма да ми прости, ако ѝ съобща новината едва в края на седмицата.

— Същото е и с моята майка — разсмя се той. — Ще ѝ звънна след малко, а до края на деня тя няма да пусне слушалката, за да се обади на цялото безумно семейство. Кога смяташ да го направим? Горкият Тио. Току-що започна, а ето че сега ще трябва да си търси нова секретарка.

— Нова секретарка ли? — повтори учудена Клер.

— Разбира се. Не можеш да продължиш като негова секретарка след като се оженим. Довечера ще уточним дата за сватбата и така ще знаеш кога да подадеш молба за напускане. Ще се видим на работа, любима. Пази се.

— Да, разбира се. — Продължаваше да стиска слушалката дълго след като той бе затворил и свободният сигнал бръмчеше до ухото ѝ. Затвори бавно, вече намръщена. Беше ли готова да се откаже от работата си след като се оженият?

Замисли се над въпроса, докато се къпеше; от една страна ѝ бе ясно, че не могат и двамата да останат на работа в „Спенсър-Найл“, а пък неговата заплата бе значително по-висока от нейната и бе логично тя да е тази, която напуска. От друга страна, беше се борила години наред да си създаде независимост и за нея бе важно, за собствено самочувствие да продължи да се издържа, или поне да има чувството, че допринася нещо за семейния бюджет. Тя дори не бе сигурна дали той ще ѝ бъде верен. Жените се рояха около него; как е възможно един мъж да не се изкуши, след като е непрекъснато заобиколен от възможности да кривне? При това положение, щеше да е глупаво от нейна страна да престане да се издържа. Надяваше се той да прояви разбиране.

Не ѝ остана време да се обади на Алма сутринта, но през обедната почивка намери уличен телефон и прехапа устни, докато слушаше звъненето у тях. Най-сетне затвори, едновременно облекчена и разочарована, че Алма не си е у дома. Не знаеше какво да мисли по въпроса за сватбата с Макс. Част от нея бе във възторг, защото го обичаше много. Друга част бе ужасена. Ами ако той не беше щастлив с нея?

Макс я чакаше в офиса, когато тя се върна от обедна почивка, а по изваяните му устни трепкаше топла усмивка.

— Ето те и теб, любима. Надявах се да те заведа на обяд, но не успях да се освободя навреме. Майка ти зарадва ли се?

Клер погледна към кабинета на Тио, и остана доволна, че той още не се е прибрал от обяд.

— Току-що се опитах да ѝ се обадя, но я нямаше. Ще ѝ звънна довечера.

Той постави ръце на кръста ѝ и я привлече за целувка.

— А пък моята майка направо подскочи от радост — каза развеселен той. — Вече половин Англия е известена.

Той бе в добро настроение, а очите му блестяха така, сякаш слънчеви лъчи играеха по вълните. Тя наблюдаваше притеснена вратата и се опитваше да се отдръпне от него.

— Не бива да идваш тук — каза притеснена тя. — Ами ако някой те види, че ме целуваш?

— В тайна ли ще пазим сватбата? — засмя се той. — Казах на Роум тази сутрин, а той вече е звъннал на Сара, за да ѝ съобщи. След това Казах и на Ансън, който ме попита не съм ли могъл да ти предложа в Хюстън, вместо да преобръщам наопаки целия офис, за да ти осигуря работно място. Така че, както сама разбираш, всички вече знаят. Новините ще се разпространят сред колегите със скоростта на светлината.

Клер се изчерви и го погледна ужасена.

— Ти си отворил това работно място за мен? — Наистина ли целият офис знаеше, че той лично я е довел от Хюстън?

— Не, любима, работата си съществуваше. Аз просто освободих мястото като повиших и поразместих някои хора, които останаха очаровани от новите си длъжности. — Той нежно докосна поруменялата ѝ буза. — Няма причина да се чувстваш неловко. — Целуна я отново и я пусна с нежелание. — Мислила ли си какъв пръстен искаш?

Не беше и изненадата по лицето ѝ бе очевидна.

— Не, не съм. Май искам една семпла брачна халка. — Пръстените, които Джеф ѝ бе подарил бяха с жълти диаманти, а тя така и не ги обикна. Камъните бяха толкова едри, сякаш семейство Холси не можеха да преглътнат нищо по-скромно. Беше му ги върнала след развода и те изобщо не ѝ липсваха.

Той я наблюдаваше и се чудеше какви спомени са причината за тъгата, която помрачи кафявите ѝ очи.

— Както искаш — обеща той и му се прииска никога повече да не забелязва тази тъга. В един кратък момент тя се бе отдала на мислите си и той бе почувствал самота, а не му бе приятно Клер да го оставя дори за минута.

Макс бе в дома й тази вечер, когато тя най-сетне успя да се свърже с Алма. Беше се настанил срещу нея и се усмихваше, докато слушаше разговора. Отначало Алма се смееше, а после се разплака. След това поиска да говори с Макс, за да е сигурна, че той ще се грижи за Клер. Когато той върна слушалката на Клер, тя го погледна с благодарност, защото бе проявил такова разбиране към Алма.

— Определихте ли дата? — попита развълнувана Алма.

— Все още не сме имали време да говорим. Колко време ще отнеме да организираме църковен брак? — Клер се заслуша, след това погледна Макс. — Според теб, колко човека от семейството ти ще присъстват?

Той сви рамене.

— Съвсем ориентировъчно... — към седемстотин, плюс, минус стотина.

— Седемстотин? — възкликна Клер, а Алма изписка.

— Споменах ти, че имам голямо семейство. Това включва и приятелите. Майка ми ще може да ни даде списък с гостите след около седмица. — Той посочи телефона и Клер му го подаде отново. — Не се паникьосвай — опита се да успокои той Алма. — Може би ще бъде по-лесно, ако се оженим в Англия. Колко човека ще трябва да превозим?

Клер се опита да сметне кои ще бъдат поканени на сватбата. Семейството й беше малко, но имаше приятели, които би искала да покани. Ако се оженеха в Англия, кои ли ще могат да дойдат? Ако се женеха в Тексас, колко от неговите роднини и приятели щяха да успеят да пътуват през океана? Изведнъж започваха да се трупат прекалено много проблеми около тази сватба.

— Настаняването няма да бъде проблем — обясняваше спокойно Макс, затова Клер предположи, че Алма вече е в истерия заради превозването и настаняването на цялото семейство в Англия. — Разполагаме с достатъчно свободни спални. Църквата ли? Да, църквата е достатъчно голяма, за да побере толкова гости. Тя е огромна

старинна каменна постройка. — Остана заслушан за момент, след това се разсмя. — Не, пет пари не давам къде ще се оженим. Дали е в Англия, или в Тексас, все ми е едно, стига Клер да е до мен и да не отнеме цяла вечност. Колко? Няма да чакам повече от шест седмици.

Въпреки че седеше срещу него, Клер чу протестите на Алма. Макс заговори търпеливо.

— Шест седмици. Повече от това няма да чакам. Двамата с Клер ще ви посетим тази седмица и ще планираме нещата.

— Шест седмици? — повтори Клер ужасена. — Не е възможно да се организира сватба със седемстотин човека за шест седмици! Трябват ни месеци, за да планираме всичко!

— Шест седмици, или ще те отнеса на ръце пред съдията и ще приключим с този въпрос. При това бях доста ларж. Щеше ми се да се оженим още този уикенд, а изкушението ми се струва огромно. Единственият проблем е, че много хора няма никога да ни простят. — Той протегна ръка към нея. Клер му подаде своята и я той я дръпна да стане, привлече я към себе си и я целуна дълго и настойчиво. — Не се притеснявай. Двете ни майки ще организират чудесно тържество. Всичко ще бъде наред.

За ужас на Клер, той не я отведе в някой малък бижутериен магазин, както тя бе очаквала. Озоваха се в луксозен салон, а управителят им донесе подноси с блестящи пръстени, които да огледат. Къде му беше умът на Макс? Дано не си въобразява, че се налага да се състезава с Джеф Холси по отношение на материалните неща, които можеше да й осигури? Клер знаеше, че Макс не е беден; заплатата му бе повече от прилична, но това не го правеше милионер. Не бе нужно да се състезава с Джеф в нито едно отношение, защото той бе на по-високо ниво от Джеф във всичко.

Само че пръстените я чакаха и тя трябваше да избере.

— Искam една най-обикновена, семпла халка — каза тя леко намръщена.

— Разбира се — съгласи се любезно управителят и понечи да отнесе подносите с диаманти, смарагди и рубини.

— Не, оставете ги — нареди Макс. — Ще ги погледнем, докато донесете халките.

Клер изчака управителят да се отдалечи, преди да се обърне към Макс.

— Предпочитам халка, честно.

Той се забавляваше.

— Любима, ще си имаме и халки, не бъди толкова изненадана. Аз, разбира се също ще нося. Чакал съм достатъчно дълго да се ожена. Сега сме тук за годежния ти пръстен.

— Нямам нужда от годежен пръстен.

— Честно казано, никой няма нужда от бижута. Годежният пръстен е просто старомодна брачна халка, символично предупреждение към останалите мъжки екземпляри, че вече си заета.

Въпреки опасенията си Клер не се сдържа и се усмихна на блясъка в очите му.

— Ти това ли правиш, предупреждаваш останалите диваци?

— Човек не знае какви инстинкти на пещерен човек са скрити под копринените костюми.

Клер знаеше. Тя го погледна и притаи дъх, когато си спомни дивата страст под маската на спокойствие. Повечето хора дори нямаше да разберат колко е примитивен той, защото се прикриваше невероятно добре зад ленивия шеговит маниер. Той бе толерантен, стига да постигнеше своето с чар и логика, но тя бе усетила колко опасен може да бъде.

— Това трябваше да прозвучи като шега — отбеляза небрежно той и докосна бузата ѝ, за да разсее съмненията. — Погледни отново тези пръстени, преди горкият човек да се върне с още подноси.

— Прекалено скъпи са — поклати тя глава.

— Любима, аз не съм просяк — засмя се тя. Наистина се засмя. — Много далече съм от това. Уверявам те, че няма да ми се наложи да потъна в дългове заради пръстена. Ако ти не избереш, ще го направя аз.

Той се надвеси над подноса и огледа пръстените внимателно, един по един.

— Наистина нямам отношение към диамантите — опита се отново да се измъкне Клер, защото видя, че той е твърдо решен.

— Не, разбира се — съгласи се той. — Не биха ти отивали, дори когато си с онази сексапилна кадифена рокля. За теб са перли. Опитай

този пръстен. — Измъкна един от кадифеното му легло и го плъзна на пръста ѝ.

Клер го погледна и се усети напълно безпомощна. Поне де беше някой противен пръстен, който да намрази от пръв поглед! Това бе кремава перла, заобиколена от блестящи фини ленти, която отиваше съвършено на пръста ѝ.

— Така си и мислех — каза доволен той, когато мениджърът се върна с поднос халки.

Клер бе притихнала, когато си тръгваха и все още се опитваше да свикне с промените, които сватбата щеше да внесе в живота ѝ, промените, които вече бяха факт, макар още да не бяха женени. Макс я прегърна и я притисна, сякаш за да я защити от притесненията, скупчили сенки в очите ѝ.

— Какво има, любима — попита той, когато влезе след нея в малката къща, която тя харесваше толкова много, а се бе оказала само временна спирка.

— Проблемите се множат, а аз не знам как да се справя с тях.

— Какви са тези проблеми?

— Първо сватбата. Струва ми се невъзможно да се направи всичко за толкова кратко време, толкова далече, проблемите с превоза и настаняването и цялостната организация. Тортата; роклята; смокингите; цветята; приемът. Не само това, аз съм разведена и не може и дума да става за бяла сватба и не съм сигурна дали изобщо можем да се оженим в църква.

— Тогава нека да те успокоя поне за едно-две неща. Първо, ще се оженим във фамилната ни църква и никой няма да си помисли нищо за това, че си била женена. Второ, ще си облечена в бяло.

— Изобщо не е подходящо.

— Нека поговорим и с майка ти, какво ще кажеш? Според мен, тя ще се съгласи с мен.

— Естествено! Има ли жена, която да не се е съгласила с теб? — изпъшка тя.

— Ти, любима — пошегува се той. — Има ли нещо, което те притеснява?

Бе очевидно, че няма да стигнат никъде. Тя седна и преплете пръсти, докато го наблюдаваше със сериозните си тъмни очи.

— Мислех си за моята работа. Разбирам, че е редно да напусна компанията след като се оженим, а и не съм работила достатъчно дълго, за да се привържа към нея, но ми се иска да продължа да работя другаде.

За момент той остана загледан мълчаливо в нея, сякаш се опитваше да ѝ прочете мислите.

— Щом така ти е приятно — каза мило той. — Искам да си щастлива с този брак, а не затворена в златна клетка.

Тя остана без думи; Макс никога не бе изпитвал съмнения в себе си, така че как би могла да му обясни, че не се притеснява за своето щастие, а за неговото? Седна до нея и я привлече до себе си, след това притисна главата ѝ до рамото си. Когато бе в ръцете му, Клер се чувстваше сигурна. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му и небрежно погали стегнатите мускули. Под ухото ѝ сърцето му забърза.

— Май открихме друг въпрос, който трябва да обсъдим — измърмори той и я притисна. — Каква е вероятността да си забременяла след снощи?

Тя замълча за момент, след това се съсредоточи и преброи.

— Не е много голяма.

Устните му бяха точно под ухото ѝ, където откриха малка ямка и я запълниха с целувки. Клер отново притаи дъх и премрежи очи от удоволствие, а кръвта ѝ кипна. Гърдите ѝ се напрегнаха в копнеж да усети докосването му и невероятният му усет му подсказа кога да покрие гърдата ѝ с длан.

— Ще бъда по-внимателен, докато се оженим, но не мога без теб цели шест седмици. — Устата му бе в ъгъла на нейната и дъхът му се сля с нейния. Клер изви сляпо глава, докато устните им се допряха, а ръцете ѝ се плъзнаха около врата му.

По-късно той изруга тихо и стана от леглото.

— Никак не ми е приятно да си тръгвам посред нощ — каза той с искрено недоволствие. — Защо не се преместиш при мен?

— А къде ще си сложа мебелите?

— Не мисли чак толкова логично — каза разочарован той и си закопча ризата. — По дяволите, чакат ни толкова подробности, които да уточним, нали? В апартамент ли предпочиташ да живеем, или да тръгнем да си търсим къща?

— Никога не съм виждала апартамента ти — изтъкна тя.

Той сви рамене.

— Май е най-добре да си намерим къща, защото ще ни трябва.

Значи е планирал децата, каза си тя. Лежеше и го гледаше как се облича, гола и все още тръпнеща след любенето и се замисли какво ли ще бъде да е бременна с неговите деца, да се грижи за тях и да ги гледа как растат.

— Колко деца искаш?

Той я погледна, забеляза очертанието на финото ѝ тяло под чаршафа и дълбоките ѝ очи. Ръцете му бяха все още върху копчетата.

— Две, струва ми се. Може би три. Ти колко искаш?

— Няма значение. Ще съм доволна и на едно, и на шест. — Наистина, броят не бе важен.

Той бавно започна да разкопчава копчетата и отново свали ризата. Захвърли я, разкопча панталоните и ги смъкна.

— Караш ме да реагирам като тийнейджър — каза той, очите му бяха присвити и блестящи. Наведе се отново над нея и забрави раздразнението, което бе изпитал, когато разбра, че им предстои да живеят отделно, а Клер забрави притесненията. Когато я любеше, нищо друго нямаше значение.

Вместо да отидат до Хюстън с кола, те хванаха самолета в петък следобед, а Макс нае кола на летището. Влагата на летището ги обгърна като мокро одеяло и Клер се усмихна уморена. Седмицата бе трескава, въпреки че не бяха правили нищо особено. Вместо да чака идването на уикенда, Алма ѝ бе звъняла всяка вечер за някоя подробност, която не търпеше отлагане. Тя затвори очи, защото искаше да си почине, докато пътуват към къщата на родителите ѝ. Алма бе силно развълнувана и Клер бе сигурна, че няма да успеят да си легнат преди полунощ; очакваше ги безкрайно дълго обсъждане на въпроси, за които вече бяха говорили.

— Пристигнахме, любима — каза Макс и я докосна по ръката, за да я събуди.

Клер се изправи стресната, защото бе заспала. Понечи да слезе от колата, след това отново седна.

— Не сме при майка.

— Не, не сме — съгласи се той, хвана я за ръката и я подкани да излезе от колата.

— Ти си запазил апартамента?

— Стори ми се разумно. Знаех, че ще се налага да идвам в командировки по няколко пъти в годината, а и нали ще посещаваме родителите ти. Докато се върне истинският наемател, не виждам причина да се отказвам.

Клер бе странно резервирана, докато се качваха в асансьора. Не бе виждала апартамента му от нощта, в която се любиха за пръв път. Лицето ѝ пламтеше, когато той отвори вратата и тя пристъпи в елегантното фоайе с черни плочки, огледалото със златна рамка над масичката Куин Ан. Отлично си спомняше как бельото ѝ лежеше на черните плочки.

Макс пусна саковете на земята и заключи вратата. Очите му пламтяха.

— Ще отидем у родителите ти утре.

Клер вече познаваше този поглед. Отдръпна се, а сърцето ѝ биеше неудържимо и спря, когато отново се подпря на масичката.

— Чудесно — прошепна той, а силната му ръка обгърна кръста ѝ и я повдигна.

Тя зарови поруменялото си лице на рамото му.

— Тук ли?

— Това е любимият ми спомен, мила. Ти беше толкова красива... толкова дива... толкова готова за мен. Никога не съм желал по-силно друга жена.

— Мразех се, че се проявих като такава безсрамница — призна тихо тя.

— Безсрамница ли? Беше толкова красива, че не можех да мисля.

Красива не бе сред думите, които Клер бе свикнала да чува за себе си, но тази нощ, в прегръдките на Макс, тя наистина се чувстваше красива. Винаги щеше да се изчервява, когато си спомнеше фоайето, но никога повече с неудобство.

— Не виждам защо да не си в бяло — каза Алма и си записа нещо в дебела тетрадка, наполовина пълна с бележки. — Вече не живеем през петдесетте. Няма да е снежнобяло, разбира се, този цвят

не ти отива, но ти винаги си изглеждала чудесно в кремаво златисто бяло.

Алма и Мартин не можеха да се наситят на плановете. Тя щеше да се жени, а бе най-спокойна от всички. След като дойдоха на сутринта, тя остана да слуша непрекъснатото им бърбене и ги остави да обсъждат всички подробности, докато най-сетне се сетеха да попитат те двамата с Макс какво мислят. От време на време тя поглеждаше Макс и веселите искри в очите му ѝ помагаха много.

— Сватбата ще трябва да бъде в Англия — заяви Алма и стисна замислена устни. — Проверих и тук е невъзможно да резервираме толкова голяма църква с толкова кратко предизвестие. Макс, сигурен ли си, че няма да има проблем с английската църква?

— Убеден съм.

— Значи решаваме Англия, а ти уведоми майка си. Я най-добре ми дай телефона ѝ и аз ще ѝ звънна. Клер, трябва да ти ушим роклята тук. Няма да имаме време, когато стигнем в Англия. И ще трябва да открием една от онези огромни кутии за рокли, за да я пренесем в нея, но предполагам, че шивачката ще ни бъде от полза.

— Мога да си купя готова рокля от Англия.

— Ами ако не намериш това, което искаш? Не, би било ужасно. Чакай сега, трябва да сме там поне три дни по-рано. Нека да е седмица. Макс, дали няма да притесним семейството ти?

— Ни най-малко. Роднините ни са толкова много, че никой няма да забележи още десетина човека. Ако нямате нищо против, аз ще се заема с резервациите за самолета за всички ви. Имаш ли пълен списък?

Алма огледа списъка с гости и направи още едно копие за Макс. Той го погледна, след това го сгъна и го напъха в джоба си, без да се притеснява, че се е заел с превоза на толкова много хора за друга страна. Като знаеше какви са задълженията ѝ за изпълнителните директори, Клер реши, че секретарката му ще бъде натоварена със задачата.

— Имам още няколко имена, които ще добавя към списъка, но те ще летят от Далас. Ще уредя всички да са заедно от Ню Йорк.

Роум и Сара сигурно щяха да дойдат, каза си Клер. Бе видяла колко е дълъг списък и бе останала учудена, че толкова много хора ще пътуват чак до Англия заради една сватба. Дори Майкъл и Силия щяха да дойдат, а пък тя си мислеше, че на тях изобщо няма да им е до

пътуване след преместването от Мичиган в Аризона само с едно комби.

Почти не ѝ остана време да помахна на Макс, когато я дръпнаха към магазина за платове, за да ровят каталози и да изберат копчета. След това отидоха при шивачката, а пробата продължи часове наред. След това Алма настоя да изберат подходящи обувки, които да отиват на роклята.

Когато се прибраха, Клер бе изтощена. Алма и Мартин бяха все още превъзбудени и тя се зачуди как успяват да се държат на крака. Макс я чакаше, прегърнал я през раменете близо до себе си.

— Да си тръгваме ли? — попита тихо той.

— Да, моля те. Толкова съм уморена, че не мога да мисля.

Алма започна да протестира, че Клер може да остане при тях, но след това погледна Макс и преглътна забележката. Клер вече бе негова. Бе им бе дал да разберат, че нещата са различни, нищо че до сватбата имаше цели пет седмици. Въпреки че бе изумително красив, у Макс имаше твърдост, която не допускаше никаква намеса между него и жената, която си бе избрал.

— Толкова е изтощително — въздъхна Клер, докато се прибираха към апартамента. Събу си обувките и размърда пръсти, зачудена дали някога ще си почувства отново краката. — Май ако копаехме нямаше да се изморят толкова. Мога да работя цял ден и да върша домакинска работа през нощта и не се чувствам така смазана. Най-ужасното е, че ще трябва да се връщам всеки уикенд за проба!

— Аз ще бъда с теб! — успокои я Макс. — Ако решиш, че ти идва много, веднага си тръгваме за Далас.

— Тогава няма да успеем с всичко.

— Предпочитам нещо да остане недовършено, вместо съпругата ми да припадне от изтощение.

Съпругата му. Клер все повече се убеждаваше, че това ще се случи. Погледна пръстена с перла и диаманти на лявата си ръка, след това се обърна към Макс. Обичаше го толкова много, че чувствата напиреха в гърдите ѝ като вечните приливни вълни.

Когато си легнаха, тя го прегърна през врата и се притисна до него, а след това, щом усети как мускулите ѝ се отпускат, въздъхна.

Макс я гушна, за да се наслади на удоволствието да я притиска до себе си, защото това бе истинското ѝ място. Както обикновено, когато бе до нея, или мислеше за нея, му се искаше да се любят, но тя бе уморена. Целуна я по челото и я държа в прегръдката си, докато заспа.

— Само още пет седмици, любима — прошепна той в тъмното. Тогава щеше да е негова съпруга и нямаше да се страхува повече, че може да му се измъкне между пръстите като мъгла, стопила се преди изгрева на слънцето.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер си наложи да се усмихне на стюардесата, когато отказа втора чаша чай. След час щяха да кацнат на летище „Хийтроу“; тя се радваше, че дългият монотонен полет бе почти към края си, но се стегна, когато се сети, че ѝ предстои среща със семейството на Макс. Бе говорила по телефона с майка му и усети топлота в поздрава на по-възрастната жена, и въпреки това се чудеше как ще успее да се справи при срещата с останалите му роднини. Бе запомнила имената на брат му и сестрите му, както и на половинките им и на безбройните деца, но това бе едва началото на списъка. Имаше лели, чичовци, братовчеди, роднини по брак, баби и дядовци, пралели и прачичовци, да не говорим за техните деца и близки. Бе невъзможно да се запомнят всички в такова огромно семейство.

Алма и Хармън седяха точно пред тях. До сватбата оставаше точно седмица и Алма не спря да се занимава със своя списък с гости почти през цялото време. Мартин и Стив с децата щяха да летят след три дни, а на следващия ден щяха да пристигнат и останалите гости. Роум и Сара също щяха да дойдат заедно с Миси и Джед. Сара бе предложила да оставят децата на бавачка, но Клер бе обикнала много двете лудетини и ѝ се искаше те да присъстват. Все пак на сватбата щеше да бъде пълно с деца. Какво значение имаше, че ще присъстват още две? Роум и Сара щяха да доведат млад приятел, Дерек Талиферио, който си бе у дома по време на ваканцията от колежа и прекарваше доста време със семейство Матюз. Клер бе виждала Дерек само два пъти, но веднага ѝ допадна, а това бе необичайно за нея. Обикновено бе доста предпазлива с непознати, но у Дерек имаше нещо, което я успокояваше. Той бе невероятно красив, с къдрава черна коса и спокойни златисто кафяви очи, които сякаш умееха да четат мислите ѝ, а красотата му, която обикновено би я накарала да се отдръпне уплашена, този път не ѝ въздейства. Високият мускулист младеж бе изключително уравновесен и се виждаше, че има цел в живота, а пък бе толкова нежен с децата и те го обожаваша, вярваха му инстинктивно,

както и тя. Макар и да бе съвсем млад, Дерек бе значително по-мъдър от мъже, два пъти по-възрастни от него. Макс и Роум се отнасяха с него като с равен, а те съвсем не бяха обикновени мъже.

Как щеше да влезе в това семейство, толкова пръснати и многобройни, и въпреки това толкова близки? Никога не ѝ бе лесно да се сприятелява, а цялото му семейство изглежда бяха приятелски настроени и открити. Как ще разберат, че на нея ѝ е трудно да общува свободно с хората? Дали няма да я помислят за студена и дръпната? Над главите им отново се включи надписът, че пушенето се забранява и в гърдите ѝ се образува огромен възел, затова тя започна да си поема дъх на бързи къси глътки. Макс не забелязваше тревогата ѝ. Той очакваше с нетърпение срещата със семейството си, а очакването караше очите му да блестят като скъпоценни камъни, боднати в главата на златен идол.

На Хийтроу цареше истинска лудница; тълпите се бяха скупчили заради заминаването в лятна ваканция. Макс не обърна никакво внимание на глъчката; вдигна пръст и веднага осигури носач и човекът пристигна с количка. В същия момент проехтя весел вик.

— Макс! Макс! — разнесе се глас над шумотевицата.

Той се обърна и лицето му се озари в усмивка.

— Вики! — Разтвори ръце и прегърна висока руса жена, която се хвърли към тях. Прегърна я и я целуна с много обич, а след това я залюля в ръцете си. След това освободи едната си ръка и придърпа Клер. — Клер, тази дивачка е най-малката ми сестра Виктория. Вики за тези, които я знаят какво представлява. Вики, Клер Уестбрук.

— Която стана супер известна в мига, в който успя да впримчи небезизвестния Максвел Конрой — пошегува се Вики, след това прегърна Клер топло. Клер тихо се усмихна и си помисли, че младата приятна жена ѝ харесва. Приликата им бе невероятна. Вики бе висока, със същата руса коса, само очите ѝ бяха небесносини, а лицето не бе толкова изваяно. Въпреки това тя бе забележителна жена.

Представиха бързо Алма и Хармън. След това Виктория ги поведе навън.

— Как стана така, че на теб ти повериха посрещането? — попита Макс. С лявата ръка бе прегърнал Клер, а Виктория бе стиснала дясната.

— Не съм единствения посрещач — отвърна веднага Виктория.
— Майка чака в колата. Не искаше да се сражава с ордите на летището, а пък нямаше търпение да се върнем, за да се запознае с Клер.

Възелът в гърдите на Клер, който се бе отпуснал след като се запозна с Виктория, се надигна отново и се настани в гърлото ѝ. Майката на Макс! От начина, по който той говореше за нея, Клер бе разбрала, че той я обожава, а нямаше нужда да ѝ казват, че тя също го обожава. Че коя жена не би изпитвала подобни чувства?

— Дойдохме с две коли, заради багажа — обясни Виктория и се усмихна на Клер и родителите ѝ. — Майка ще настоява Клер и Макс да пътуват с нея, ако нямате нищо против. Аз също съм сигурен шофьор.

— Сериозно? — попита Макс и погледна удивен.

— Разбира се, че нямаме нищо против — успокои я Алма.

Щом приближиха паркинга, мъж в черен костюм отвори задната врата на черен ягуар и висока слаба, елегантно облечена жена слезе от автомобила. В следващия миг тя забрави гордостта и се втурна към него. Макс се засмя, остави Виктория и Клер и се затича по асфалта. Грабна жената и я притисна до себе си.

— Дотук с прословутата британска резервираност — обади се на шега Виктория. — Всички се радват, когато Макс се появи отново и тогава се правим на глупаци, но никой не може да му устои, нали?

— Абсолютно никой — отвърна Клер, докато го наблюдаваше. Това ли бе майка му? Тази прекрасна жена, прекалено млада, гладката ѝ руса коса, вече започнала да побелява, прибрана на кок.

Преди да успее да се овладее и да си придаде вид на достолепна дама, каквато госпожата сигурно очакваше, Макс вече вървеше към нея, хванал майка си под ръка.

— Майко, това е бъдещата ми съпруга, Клер Уестбрук. Любима, това е майка ми, лейди Алиша Конрой, овдовяла графиня на Хейдън-Прескът.

Лейди? Графиня?

Клер изтръпна. Успя да се усмихне и да изрече нещо подходящо. Ентусиазмът продължи, докато Алма поздравяваше лейди Алиша, с която вече бяха разговаряли няколко пъти по телефона. Майката на Макс бе усмихната и мила и бе истински очарована от предстоящото

събитие. След няколко минути багажът бе натоварен и всички потеглиха, Алма и Хармън в синия мерцедес на Виктория, а Макс и Клер и лейди Алиша в ягуара с шофьора Сътън.

— Хуните започнаха ли да пристигат? — попита Макс и се усмихна на лейди Алиша, а в очите ѝ грейна зелено пламъче.

— Още не са. Ще се порадваме на някой и друг ден тишина и спокойствие, въпреки че тези, които са сравнително наблизко, ще се отбиват на чай. Ти да не би да си очаквал нещо друго?

— Надявах се, но не съм очаквал. Ще бъде ли възможно отсега да си запазя част от времето на Клер през седмицата само за мен?

— Много се съмнявам — отвърна категорично лейди Алиша, въпреки че пламъчетата в очите ѝ си останаха. — Чака ни прекалено много работа. Подобно вълнение в семейството не е имало след края на войната. Дори пралеля Елинър ще ни удостои с присъствието си, а ти знаеш, че тя рядко се показва.

— Ще се опитам да се почувствам поласкан, но знам, че тя не идва заради мен.

— Не, разбира се. Теб всички те познават. Интересуват се от Клер.

Клер не искаше хората да се интересуват от нея; мразеше да я оглеждат любопитно. В такива моменти се чувстваше неловко и предпочиташе да си мълчи, защото се страхуваше да не каже, или направи нещо, което да се окаже грешка. Какво ѝ бе причинил Макс? И без това ѝ бе трудно да си представи грешката с огромното му семейство; защо не ѝ бе казал, че е от британската аристокрация? Трябваше сама да се сети. Акцентът, изтънчеността, доста официалното му държание, всичко това показваше, че е роден и възпитан в семейство, което съвсем не може да бъде наречено обикновено.

— Много си тиха, скъпа — забеляза Макс, стисна едната ѝ ръка и се намръщи, когато усети колко е студена. Все пак бе средата на лятото и за Лондон денят бе необичайно топъл. — Да не би да е от пътуването.

— Малко съм... замаяна — отвърна тихо тя.

— Нищо чудно — отвърна лейди Алиша. — След като съм пътувала, аз винаги трябва да поспя, а не съм ходила по-далеч от

Щатите. Не се притеснявай, миличка, днес никой няма да ни досажда с посещения, а дори и някой да намине, ще го върна.

Клер слушаше разговора им, отговаряше, когато я питаха, но през повечето време мълчеше и се чудеше какво да очаква.

Имението бе почти на два часа път с кола от Лондон, но най-сетне ягуарът намали, след това зави наляво и мина през порта, от двете страни с помещения за охрана. Виктория и родителите на Клер ги следваха с мерцедеса.

— Почти стигнахме — каза Макс. — Сега вече можеш да видиш комините. Между другото, майко, къде си ни настанила?

— Клер и родителите й ще бъдат при мен в Прескът Хауз — заяви строго лейди Алиша. — Ти ще бъдеш в старата си стая в Хейдън Хил.

На него това никак не му допадна; присви потъмнелите си очи, но не каза нищо. Клер остана доволна, че той не настоя да им бъде дадена обща стая; и без това се държеше арогантно и можеше да го стори. Пръстите му стиснаха за момент нейните и тя разбра, че Макс е усетил чувствата й. След един завой, пред тях се изправи Хейдън Хил. Не бе замък, но бе огромна внушителна къща с комини, изправили се към небето като стражи, жълтият цвят на тухлите смекчен до убито златисто. Ливадата бе безупречно окосена, живият плет грижливо подкастрен, розите — великолепни. Тук Макс бе расъл, тук бе станал мъж и Клер усети как пропастта между тях се задълбочава.

Минаха покрай Хейдън Хил по тясна павирана алея.

— Моята къща е малко по-надолу — обясни лейди Алиша. — Това е традиционната къща за вдовица, а аз реших да спазя традицията и се преместих, когато Клейтън се ожени.

— Няма да споменаваме ужасните скандали между Клейтън и Еди, когато се ожениха — обади се Макс и наведе поглед.

Лейди Алиша се усмихна на Клер.

— Най-големият ми син се държеше като граф, когато двамата с Еди се ожениха — обясни спокойно тя. — Трябваше й почти цяла година, за да му даде да се разбере как стоят нещата в брака.

Прескът Хауз бе наполовина на Хейдън Хил, и макар и да бе в много подобен стил, строена със същите тухли, Клер скоро разбра, че има осемнайсет стаи. И Хейдън Хил, и къщата на вдовицата бяха построени късно през осемнайсети век, след като голямата къща била

съсипана от пожар, но и двете бяха модернизирани с течение на времето. Затова, за разлика от повечето господарски къщи, Хейдън Хил и Прескът Хаус имаха чудесна електрическа инсталация и водопроводи, а изолацията и отоплителната система даваха възможност огромните камини да се използват за удоволствие, вместо за затопляне на стаите. Камина имаше дори в стаята на Клер. Щом остана сама, тя прокара замечтано ръка по полираното дърво, от което бе полицата над камината. Стаята бе красива, с бели дантелени завеси и същата кувертюра. Мебелите бяха от тиково дърво, толкова високо над пода, че трябваше да изкачи няколко стъпала, за да си легне. Имаше си своя баня и тоалетна.

Как може Макс да не спомене и дума? Това не бяха маловажни подробности. Беше се притеснявала да живее със семейство Холси, а сега се женеше за човек, пред който семейство Холси изглеждаха скромни хора.

Взе бързо душ, защото повече не можеше да търпи полепналата по тялото ѝ мръсотия. Дълъг пухкав халат бе закачен зад вратата и Клер се уви, вместо да се опитва да търси своя в багажа. Излезе от банята и се стресна, щом видя Макс, настанил се в едно кресло. Той вдигна поглед и в очите му се появи напрежение, когато забеляза чистото ѝ лице и топлото влажно тяло под халата.

— Понякога чувството за хумор на майка ми е доста извратено — каза той и протегна ръце към нея. — Ела тук, любима, нека да те прегърна, преди да ме заточат в Хейдън Хил.

Тя стисна ръката му и той я привлече до себе си, след това я постави на скута си. Клер облегна ръка на рамото му и усети ръцете му да я притискат.

— Много си тиха, откакто си тръгнахме от Ню Йорк — прошепна той. — Да не би нещо да не е наред, или просто си изморена от пътуването.

Докато я прегръщаше всичко беше наред, но тя не можеше да прекара остатъка от живота си в прегръдките му.

— Всичко е наред.

Той пхна ръка в халата и притисна гърдата ѝ, а след това я погали нежно.

— Тогава да те оставя да поспиш. Майка ти и баща ти вече си отидоха в стаите. Телефонът не спира да звъни, но майка ми отпрати

всички.

Тя го стисна за раменете.

— Не си отивай, Макс, моля те. Поддръж ме още малко.

— Добре, любима. — Гласът му бе съвсем тих. Той наведе лицето ѝ и леко я целуна, езикът му проникна в устата ѝ и ръката му престана да бъде нежна. — Очертава се безкрайно дълга седмица — прошепна той, докато спускаше устни по гърлото ѝ. — Някой следобед може да те отвлека и да те заведе на място, където да останем сами.

Да можеше да я отвлече още сега. Да можеше сватбата да бе отминала и да се връщаха в Далас.

Ставаше все по-зле. Понякога ѝ се струваше, че никога няма да може да остане сама, а всеки ден ѝ предстоеше да се среща с все нови и нови хора. Сватбата на Макс бе извинение всяка вечер да се организира парти. Алма бе в стихията си, Хармън се чувстваше прекрасно сред английската аристокрация. Когато Мартин и Стив пристигнаха с децата, ги посрещнаха с много радост и внимание. Мартин веднага си пасна с Ема, Патриша и Виктория, общителните сестри на Макс и Прескът Хаус се изпълни с техния смях и весело бърборене.

Официалните обеди следваха един след друг, нямаше измъкване от следобедните чайове и безкрайните посещения, вмъкнати между различните уговорки с фотограф, доставчика на храна, организаторите на тържеството и цветарите. Роклите бяха изгладени, готови, а смокингите дадени на химическо чистене. Животът на тези хора тук бе спокоен, бавен, ежедневието бе добре организирано, а привилегиите бяха нещо напълно естествено.

Не ѝ оставаше време да се види с Макс насаме, но като се запозна с мястото, където е отгледан и възпитан, тя започна да го разбира по-добре от преди. Още от раждането си бе на по-високо ниво от простолюдието и не виждаше нищо необичайно в живота си, въпреки че бе най-независим от цялото семейство. Той бе Конрой от Прескът Хаус. Графството бе богато, а семейното имение не бе отворено за туристи, за да преживява. Наследството на Макс го правеше богат и финансово независим и единствено неспокойният гений у него го бе тласнал да замине първо за Канада, а след това за

Щатите, за да се сблъска с предизвикателствата в една значителна корпорация. Във вените му течеше кръвта на потомствени аристократи.

Тя не се вместише в неговия свят. Мъж в неговото положение се нуждаеше от съпруга, която да се държи непринудено и естествено в обществото, докато Клер предпочиташе да води по-затворен живот. Тя бе дала всичко от себе си, за да бъде подходяща за семейство Холси и се бе провалила. Как да бъде на ниво за стандартите на семейство Конрой от Хейдън-Прескът? Те бяха елита на аристокрацията, а тя бе секретарка от Хюстън, Тексас.

Клер се затвори още повече в себе си в опит да се защити. Този брак нямаше да бъде сключен на здрава основа дори при най-благоприятни обстоятелства, защото ги крепеше единствено нейната любов. Все още не и беше ясно какво са причините, за да ѝ предложи Макс. Може да е решил, че тя е подходяща, може би е преценил, че е дошъл моментът да се задоми и да създаде семейство. Истината бе, че не ѝ бе предложил от любов. Дори когато се любеха, когато страстта им се бе разгоряла, в моментите, когато тя бе напълно безсилна в прегръдките му, той пак не казваше нито дума за любов.

Трябваше да прекрати всичко това преди нещата да са отишли прекалено далече. Когато се замисли над това, което възнамеряваше да направи, за скандала, който щеше да последва, Клер усети студени тръпки, но друга възможност наистина нямаше. Бракът им просто нямаше да потръгне и щеше да я пречупи, когато някой ден Макс започнеше да я презира, заради неспособността ѝ да оправдае очакванията му, да получи това, което заслужава.

Достигна това заключение ден преди сватбата, но така и не ѝ остана възможност да поговори с него. Винаги бяха заобиколени от семейството, както неговото, така и нейното, Роум и Сара бяха пристигнали и също се смесиха с гостите. Репетицията за сватбата премина безупречно. Клер наблюдаваше всичко с тъмни уплашени очи и се чудеше какво ли ще си помислят гостите, когато разберат, че сватба няма да има. Мили Боже, не можеше да го остави просто така пред олтара. Гордостта ѝ никога нямаше да ѝ позволи да си прости, а тя нямаше да може да живее с неговата омраза. Решена да поговори с него, Клер мина през множеството и го хвана за ръката.

— Макс!

Той ѝ се усмихна.

— Кажи, любима. — В този момент един от братовчедите му го викна и той насочи вниманието си другаде. Тя заби нокти в длани, застана до него, усмихна се и се опита да се държи естествено, въпреки че всеки момент можеше да загуби самообладание.

— Макс, важно е! — започна отчаяно тя. — Трябва да говоря с теб!

Макс я погледна отново и този път забеляза бледото изпито лице, напрежението във всяка нейна клетка. Покри ръката ѝ със своята и стисна пръстите ѝ.

— Какво има? Какво не е наред?

— Лично е. Може ли да отидем някъде, за да поговорим?

Очите ѝ го умоляваха и той веднага я прегърна, сякаш за да я защити от онова, което я притесняваше.

— Да, разбира се — отвърна той и се обърна, за да я поведе към вратата.

— А, не, двете влюбени птички, не може така! — подвикна някой. — Не може да се измъквате в нощта преди сватбата!

Макс погледна през рамо.

— Я не ставай смешна — каза той и поведе Клер навън. — Разбира се, че мога.

Поведе я навън в хладната английска нощ и тъмнината ги обгърна, докато вървяха по ливадата към Прескът Хаус, а зад тях остана бляскаво осветената църква. Стъпките им скърцаха по чакъла. Макс я приближи до себе си, за да не измръзнат голите ѝ ръце.

— Какво има? — попита тихо той.

Тя спря и затвори очи и се помоли да ѝ стигнат силите, за да каже каквото иска.

— Всичко това е грешка — каза приглушено тя.

— Кое?

Само ако не беше толкова спокоен! Сълзи опариха очите ѝ и тя го погледна в тъмнината.

— Това — отвърна тя и замахна с ръка към църквата зад тях. — Всичко това. Ти, аз, сватбата. Не мога да го направя.

Той си пое рязко дъх и се напрегна.

— Защо да е грешка? Струваше ми се, че всичко върви много добре. Семейството ми те харесва, а и ти създаваш впечатление, че ги

харесваш.

— Така е. — Заради сълзите гласът ѝ стана накъсан и тя са зачуди колко ли време ще издържи, преди да се разридае. — Не виждаш ли колко сме неподходящи? Казах ти още първия път, когато излязохме заедно, че не съм от твоята категория, но нямах представа, че съм била толкова права! Не мога да се правя на нещо повече от това, което съм и никога няма да бъда аристократичната съпруга, която ти трябва. — Задушаваше се и не можеше да каже нищо повече, и може би така бе най-добре. Без да каже и дума повече, тя свали пръстена с перлата и диамантите и го протегна към него. Той не го взе, стоеше и го гледаше, докато тя го държеше в треперещата си ръка.

Клер не можеше да сдържа повече риданията. Стисна ръката му, сложи пръстена в нея и сви пръстите му.

— Така е най-добре — плачеше тя, докато се отдръпваше от него. — Обичам те прекалено много, за да те разочаровам, както сигурно ще стане.

Тя избяга по тъмната алея, заслепена от сълзите и така и не видя накъде отива, но знаеше, че Прескът Хаус е някъде напред и щеше да се добере до нея. Обзелото я нещастие я задушаваше и дори не чу стъпките зад себе си. Твърда ръка я сграбчи и завъртя и в същия миг от гърлото ѝ си изтръгна писък. Зърна лицето му, жестоко и побесняло, а след това той я метна на рамо и я понесе през ливадата.

— Макс... чакай! — изхлипа тя, но бе толкова стресната, че престана да плаче. — Не можеш... какво правиш?

— Отнасям си булката — сопна се той и дългите му крака съкратиха разстоянието, докато вървеше към църквата.

Хората, събрали се отпред си бърбреха, преди да се преместят в Хейдън Хил за партито след репетицията. Когато видяха Макс, настъпи момент на пълно мълчание и Клер зарови лице в гърба му.

— Бих казал — изрече бавно брат му Клейтън, — че за това ще има достатъчно време утре.

— Не, няма — сопна му се Макс, без дори да поглежда останалите. — Ще ти взема колата.

— И на мен така ми се струва — отвърна Клейтън, докато Макс отваряше вратата на мерцедеса и настаняваше Клер вътре.

Клер скри лицето си в ръце, още по-нещастна заради преживяното унижение.

Роум Матюз се ухили, защото си спомни времето, когато и той бе изнесъл своята любима от едно парти.

Застанала на стълбите, елегантна в кремавия си ленен костюм и перли на врата, лейди Алиша гледаше след сина си, докато двамата с бъдещата му жена се отдалечаваха по пътя.

— Как мислите — зачуди се тя, — няма смисъл да ги чакаме, нали? Не, разбира се. Ще се повеселим и без тях — реши тя.

Макс кара дълго, а лошото му настроение заплашваше всеки миг да избухне. Клер седеше притихнала, очите ѝ горяха и тя се чудеше дали я води на някое конкретно място, или просто шофира безцелно, но така и не събра смелост, за да го попита. Разбра, когато той спря пред малка странноприемница.

— Какво правим тук? — възкликна тя, когато той излезе от колата, заобиколи и я дръпна да слезе. Грубо върна перлата на пръста ѝ.

Не отговори, а я потегли към странноприемницата. Бе малка и стара, типична за Англия от векове наред. На първия етаж бе заведение, а на втория даваха стаи. Макс ги записа, плати и повлече Клер след себе си по тесните стъпала, а собственикът ги гледаше притихнал, обзет от любопитство. Спря пред една врата, отключи и бутна Клер вътре, след това заключи отново.

— Сега — започна той, гласът му дрезгав от ярост. — Да поговорим. Първо, единственото, което очаквам от теб е да спазваш собствените си стандарти. Никой друг не иска и не очаква от теб да се променяш. Не искам да си свършена, за мен ще бъде дяволски ужас, ако наистина си свършена, защото аз не съм. Не искам някоя порцеланова кукла, която никога не допуска грешки; искам теб. Ще се отнася до дивотиите за аристократичната съпруга, която заслужавам... — Той замълча, юмруците му свити от гняв.

Клер се отдръпваше към дъното на стаята, очите ѝ бяха станали огромни, докато го наблюдаваше. Не можеше да повярва на обхваналия го гняв; очите му бяха като лазери и я пронизваха.

Той започна да разкопчава ризата си с резки движения.

— Аз съм мъж, не някаква титла, а и проклетата титла не е моя. Брат ми е графът и благодаря на Бога, че е здрав и има двама сина,

които да го наследят, преди да се стигне до мен. Не искам никаква титла. Имам американско гражданство. Имам си работа с проклетите отговорности, която ме интересува така, както титлата граф никога няма да ме интересува, имам и семейство, което обичам. Освен това до мен е жената, която обичам и да съм проклет, ако ти позволя да ме зарежеш точно сега. — Той свали ризата и я захвърли, а след това разкопча колана и смъкна ципа на панталоните. — Ако не искаш да се жениш, добре — извика той, докато се събличаше гол. Клер го гледаше с пресъхнала уста. — Ще живеем заедно, но не си въобразявай, че няма да сме двамата, независимо дали сме женени, или не. Ти си единствената жена, която познавам, и която може да ме изкара от кожата и да ме накара да загубя контрол над себе си, ти си единствената жена, която обичам толкова много, че ме боли. Едва не съсипах нещата отначало, когато не бях откровен с теб и ти престана да ми имаш доверие. Никога повече ни ми повярва истински, нали? Проклето да е доверието, но аз няма да ти позволя да си отидеш. Ясно ли ти е?

Клер преглътна и го погледна. Толкова бе красив, че усети как я пронизва болка.

— Знаеш ли колко пъти изрече „проклет“ — измънка тя.

— Да не мислиш, че проклетата дума ме интересува? — попита той, прекрачи бързо към нея и я подхвърли на леглото.

Тя отскочи и стисна завивката, за да не падне.

— Никога преди не си ми казвал, че ме обичаш. — Гласът ѝ прозвуча странен, прекалено писклив и напрегнат.

— Това де не би да е непростим грях? — погледна я той ядосан и посегна към ципа на роклята. — Ти също не ми беше казвала, че ме обичаш, докато не го избъбри в момента, когато заяви, че няма да се ожениш за мен. Мислиш ли какво ми причиняваш? Седмици наред се опитвам да си върна доверието ти и се чудя дали изобщо ме обичаш, а ти ми го съобщаваш по този начин!

Смъкна роклята ѝ и Клер постави длани на гърдите му, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва успяваше да мисли.

— Макс, почакай. Защо ме доведе тук?

— Не е ли очевидно? Искам си първата брачна нощ, дори да си решила да не се женим. Обичам те и отново ти повтарям, че няма да те пусна да си отидеш.

— А какво ще си помислят хората?

— Пет пари не давам. — Той спря и я погледна с пламък в очите.
— Обичам те. За мен си по-важна от всички други на този свят и съм готов през огън да мина, заради теб.

Бе успял да я съблече цялата и очите му не се откъсваха от стройното ѝ тяло. Преди беше груб, но докосването му сега бе като полъх на вятъра, когато разтвори краката ѝ и навлезе в нея. Клер го пое, тялото ѝ се изви от удоволствие и го притисна. Обичаше го толкова много, че сърцето ѝ бе готово да се пръсне. Тази обич гореше в очите ѝ, докато той се облягаше на лакти над нея.

— Нека опитаме отново — прошепна той. — Обичам те, Клер Уестбрук такава, каквата си. Ти си мила, изпълнена с обич и в очите ти греят мечти, които искам да споделиш с мен. Ще се омъжиш ли за мен.

Не бе предполагала, че може да полети толкова високо. Сплела пръсти зад врата му, Клер се надигна към устните му, надникна във великолепните морско сини очи и прошепна:

— Да.

Вървеше по пътеката на огромната хладна църква в кремавата сатенена рокля, а воалът се стелеше зад нея. Бе стиснала баща си под ръка. Познати, обичани лица се обръщаха към нея по пътя ѝ засмени. Лицата на хора, с които се бе запознала през изминалата седмица. Пред олтара я чакаха Мартин и сестрите на Макс, четири глави в четири различни нюанса на русото. Роум Матюз бе застанал до Макс, а тъмните му очи се стрелкаха към съпругата му, седнала по-назад и между тях прелетяха искри.

И Макс. Висок, невероятно красив и толкова любим, че я болеше, всеки път, щом го погледнеше. Лицето му бе замъглено от воала, но той не откъсваше поглед от нея, а очите му бяха ведри също като морето.

Баща ѝ подаде ръката на Клер на Макс и той застана до нея. Перлата на пръста ѝ блестеше на светлината на златните свещи, които трепкаха в цялата църква.

Макс топло стисна ръката ѝ и тя вдигна поглед към него. Очите му бяха спокойни. Нейните бяха тъмни, тайнствени езера, но между

тях нямаше повече тайни. Обърнаха се към олтара и изрекоха клетвите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.